GUILLERMO DEL TORO & CHUCK HOGAN

CRIME

„Guillermo del Toro și Chuck Hogan ne oferă o capodoperă – o combinație de horror, suspans și fantasy."

STEPHEN CHBOSKY, autorul bestsellerurilor *Jurnalul unui adolescent timid* și *Prieten imaginar*

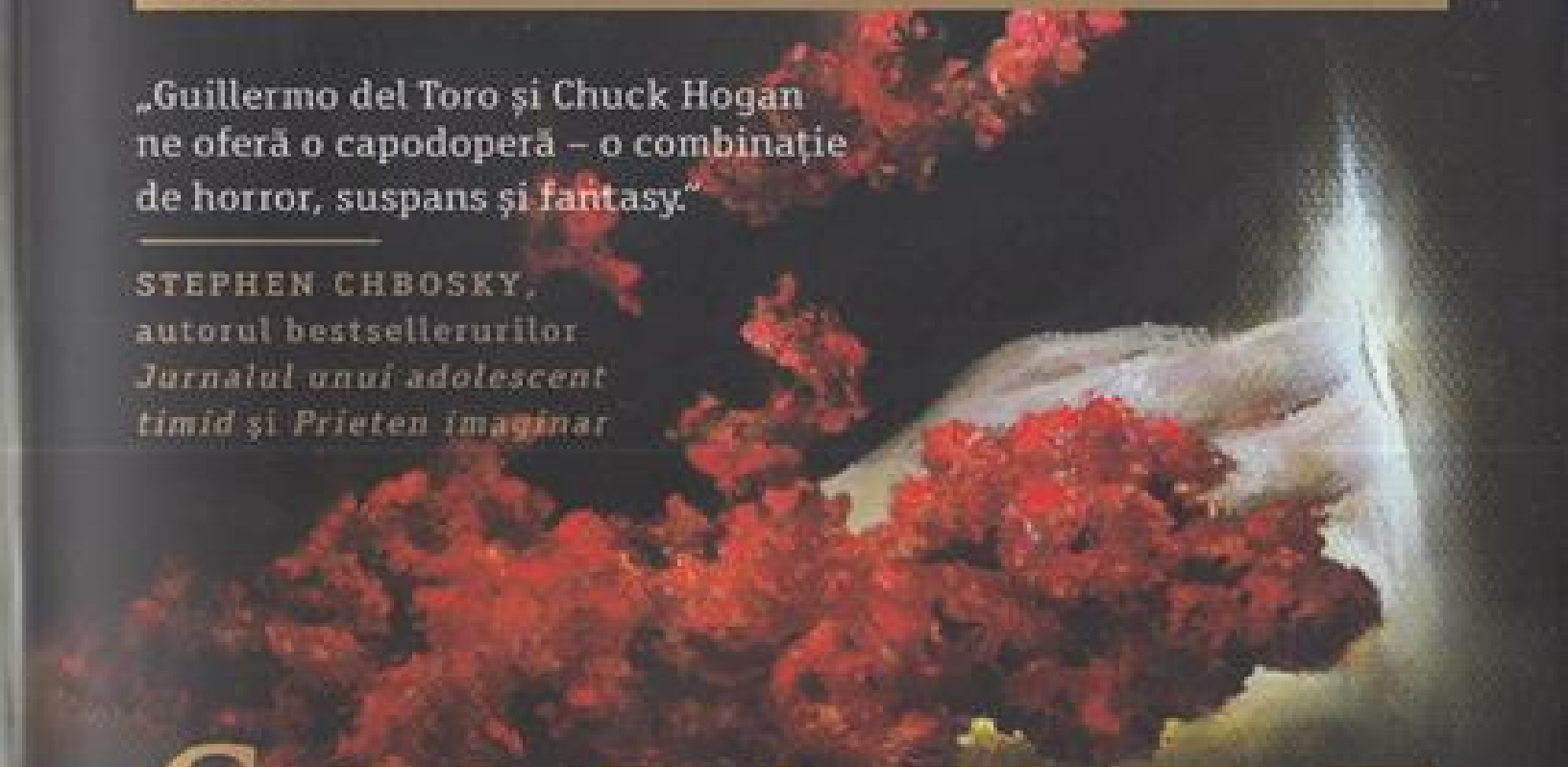

SUFLETE GOALE

PRIMUL VOLUM DIN SERIA *BENZILE BLACKWOOD*

FICTION CONNECTION

TREI

GUILLERMO DEL TORO și CHUCK HOGAN

SUFLETE GOALE

Primul volum din seria *Benzile Blackwood*

Traducere din limba engleză de Andrei Covaciu

Titlul original: *The Hollow Ones*, 2020

Editura Trei, 2021

Versiune ebook: v1.0, septembrie 2021

CH:
Pentru Richard Abate

GDT:
Pentru Algernon Blackwood, Lord Dunsany
și Arthur Machen

Cititorii avizați vor recunoaște probabil în numele personajului nostru principal un omagiu adus unuia dintre cei mai admirați autori, părintele genului „detectivistic ocult”, Algernon Blackwood. Deși unele ritualuri religioase descrise aici au fost înfrumusețate pentru sporirea efectului dramatic, inadvertențele sunt neintenționate. Am dori însă să atragem atenția asupra faptului că în New Jersey jefuirea mormintelor în scopuri oculte nu este deloc o ficțiune sau ceva ce ține de domeniul trecutului. Se întâmplă. Chiar acum.

PROLOG: Cutia

Înghesuită între două clădiri din Districtul Financiar al Manhattanului – mai precis între numerele 13 și 15 de pe Stone Street – se găsește o mică proprietate, a cărei adresă oficială este Stone Street nr. 13½.

Cu o lățime de circa 1,2 metri și fiind de fapt un zid din piatră în stil colonial, care umple spațiul dintre cele două clădiri, având o înălțime de aproximativ nouă metri, proprietatea nu pare să aibă niciun scop în afara aceluia de a găzdui o cutie poștală edwardiană, banală, din fontă.

Cutia nu are nici un ornament, nici o particularitate în afara fantei mari pentru plicuri. Nu există nicio ușiță sau gaură de cheie care să arate că, odată ce e depusă acolo, corespondența poate fi extrasă.

În spatele Cutiei, un zid compact din piatră și mortar. Titlul de proprietate asupra acestui minuscul mister urban datează de pe vremea coloniștilor olandezi, iar taxele aferente au fost plătite cu punctualitate de firma Lusk and Jarndyce, din 1822. Înainte de anul respectiv, aceste acte de proprietate sunt doar menționate, fiind însă legale din punct de vedere juridic. Cea mai veche referință la Cutie se găsește într-un pamflet publicat în orașul care pe vremea aceea se numea New Amsterdam. *Cea mai completă descripțiune a suferințelor lui Jan Katadreuffe și Cea de pe Urmă, Virtuoasa sa Înălțare la Regatul Domnului Nostru*.

În pamfletul respectiv – publicat de Long and Blackwood în 1763, in-folio –, un înstărit negustător de mirodenii face un pact cu un demon pentru a se asigura că vapoarele lui cu marfă vor ajunge cu bine.

Ceea ce se și întâmplă, însă, de atunci încolo, un spirit rău o ia razna și începe să-l tortureze pe negustător în fiecare seară, mușcându-l cu sălbăticie, zgâriindu-i spinarea și călărindu-l ca un

jocheu, în vreme ce bietul om nu poate face altceva decât să urle disperat și să comită fapte josnice, de o violență nemaiîntâlnită.

În aceste împrejurări, un om de rând, încercând să-l ajute, îi spune unui preot învățat care ar putea fi soluția:

…Cutia din fier de pe Strada Mare necazurilor tale îi stă în întâmpinare. Un răvaș cu pecete, pe care numele de Blackwood stă scris. Și în patrusprezece zile te vei fi…

Preotul spune că Dumnezeu și Sfânta împărtășanie sunt singura cale de urmat. *Katadreuffe* plătește acatiste și este izbăvit de chinuri cu numai câteva ore înainte de a muri, purificat.

O mică și discretă piatră de mormânt amintește de trecerea prin această lume a lui *Katadreuffe.* Aflată pe latura de pe Rector Street a Bisericii Trinității, piatra are dăltuite cuvintele:

> AICI ZACE TRUPUL LUI JAN KATADREUFFE, RĂPOSATUL NEGUȚĂTOR DE MIRODENII ȘI DE CHERESTEA CARE S-A SFÂRȘIT DIN ACEASTĂ VIAȚĂ ÎN CEA DE-A 16-A ZI A LUI OCTOMBRIE 1709, LA 42 DE ANI. PRIVEȘTE ȘI IA AMINTE, TRECĂTORULE. ȘI EU AM FOST CA TINE, ȘI TU VEI FI CA MINE. PREGĂTEȘTE-TE DE MOARTE ȘI URMEAZĂ-MĂ…

De-a lungul secolelor, proprietatea de pe Stone Street nr. 13½ a rezistat mai multor litigii: zonare urbanistică, drept comercial și altele. Toate aceste bătălii juridice au fost câștigate cu mari cheltuieli. Și, astfel, Cutia a rămas un mister la vedere. Cei mai mulți oameni trec pe lângă ea fără să-i arunce o privire.

Cu zece ani în urmă, o mare companie de asigurări de peste drum a instalat trei camere de supraveghere. Un observator atent ar putea confirma că, deși în Cutie sunt introduse puține scrisori – cam una la trei săptămâni –, nimeni nu vine să le ridice și nici cutia poștală nu dă pe dinafară.

În legătură cu acest mic mister, un singur lucru s-a adeverit iar și iar de-a lungul deceniilor: fiecare scrisoare care ajunge în Cutie este urgentă – un strigăt disperat de ajutor – și pe fiecare plic stă scris același destinatar:

Hugo Blackwood, Esq.

2019. Newark, statul New Jersey

Odessa lăsă meniul pe masă și începu să caute cu privirea lista specialităților prin Soup Spoon Café. O găsi în cele din urmă: un panou alb lângă pupitrul recepționerei, pe care cineva scrisese cu majuscule, cu marker roșu. Scrisul acela îi trezi o amintire de mult uitată, de când era la Academia FBI din Quantico, statul Virginia.

Cu un scârțâit, lectorul de Științe Comportamentale scrisese definițiile omuciderii cu un marker roșu pe tabla mare din fața auditoriului.

Ceea ce le diferențiază, explicase el, nu are de-a face cu omuciderile – gravitate, metodă sau manieră –, ci mai degrabă cu perioadele de repaus dintre acestea.

Marca Ucigașului în Serie este ciclicitatea. Între două crime pot trece săptămâni, luni sau chiar ani.

Ucigașul în Masă ucide deodată, într-un anumit moment, cel puțin patru oameni unul după altul, cu mici pauze sau chiar fără pauze între crime.

Ucigașul Impulsiv ucide în mai multe reprize, de obicei de-a lungul unui interval care poate fi între o oră și câteva zile sau săptămâni. Înrudit cu acesta: Ucigașul Dezlănțuit, care omoară mai mulți oameni într-un singur puseu criminal.

Ultimele două categorii se puteau suprapune. Unul dintre cazurile greu de clasificat corect – și care era considerat a fi prima crimă de impuls din Statele Unite – se petrecuse la numai 120 de kilometri sud de locul în care se afla Odessa acum.

Pe 6 septembrie 1949, Howard Unruh, de 28 de ani, veteran din al Doilea Război Mondial, a plecat din casa mamei sale din Camden, statul New Jersey, purtând costumul de duminică și un papion cu dungi. La micul dejun se certase cu mama lui, făcând-o să se

refugieze la niște vecini, cărora le spusese, agitată, că se temea că va urma ceva cumplit.

Unruh a început să se plimbe prin oraș înarmat cu un pistol german Luger având în încărcător treizeci de cartușe de 9 mm. În numai douăsprezece minute, a împușcat mortal treisprezece oameni, rănind încă trei. Printre locurile în care avuseseră loc crimele erau o farmacie, o frizerie și o croitorie. Deși s-a dovedit că premeditase – s-a descoperit mai târziu în jurnalul său o listă de dușmani –, victimele au fost o combinație de ținte preferate și oameni suficient de ghinioniști încât să-i iasă în cale în acea dimineață senină de marți. Atât victimele, cât și martorii au descris privirea lui Howard ca fiind tulbure, ca în transă.

Clasificarea crimelor nu înseamnă mare lucru pentru cineva care nu se ocupă cu aplicarea legii. Singurul lucru important legat de evenimentul acela a fost că, mai bine de șaizeci de ani, a reprezentat cel mai sângeros măcel din statul New Jersey.

Asta până în seara în care Walt Leppo a comandat ruladă cu carne.

***

— E proaspătă? o întrebă Walt pe tânăra chelneriță.

— A, desigur, răspunse ea.

— Atunci mi-ai putea face un hatâr? continuă el. Ai putea să vezi dacă a rămas vreo felie sau două de la prânz? De preferință unele care să fi stat la încălzit de câteva ore? Uscate și cu marginile arse?

Chelnerița îl privi câteva clipe, nesigură dacă făcea mișto sau nu. Probabil era studentă la una dintre facultățile de Drept din zonă. Odessa reușise să termine cel de-al treilea an al facultății de Drept la Boston lucrând prin restaurante, așa că își amintea cu claritate sentimentul acela neplăcut când anumiți clienți comandau feluri de mâncare vag ciudate, aproape fetișiste – de obicei erau indivizi

singuratici, bărbați care ar fi comandat din meniu și femei, nu doar mâncare.

Chelnerița îi aruncă o privire Odessei, care stătea vizavi de Leppo. Odessa îi zâmbi încurajator, sperând să o liniștească.

— Lăsați-mă să verific, spuse ea.

— Mulțumesc, răspunse Leppo închizând meniul și întinzându-i-l. Apropo, prefer capetele ruladei.

Chelnerița plecă, iar Walt adăugă, pentru Odessa:

— Noi le ziceam colțuri la capetele acelea.

Odessa aprobă, de parcă ar fi fost fascinată, apoi, pe un ton îngăduitor, spuse:

— Criminal în serie.

Walt ridică din umeri.

— Pentru că îmi place rulada cu carne ca la mama acasă?

— Of, Doamne. Adăugăm și o fixație orală.

— Știi ceva, Dessa? Totul poate fi sexualizat. Totul. Chiar și o ruladă cu carne, se pare.

— Pun pariu că-ți place și pâinea prăjită arsă.

— Până devine o felie de cărbune. N-ai primit directiva internă că bobocii n-au voie să facă profilul psihologic al agenților veterani?

Amândoi își întoarseră capetele când primii stropi de ploaie începură să răpăie dincolo de geamul Soup Spoon Café.

— Grozav, spuse Leppo.

Odessa își verifică telefonul. Aplicația meteo arăta cum precipitațiile în nuanțe de verde-jad și verde-mentă se apropiau de Newark asemenea unui nor de gaz toxic. Întoarse ecranul ca să poată vedea și Leppo. Umbrela ei era lângă arma automată Remington 870, calibru 12 mm, în portbagajul mașinii lor parcate în capătul străzii.

— Ploaie de Jersey, spuse Leppo despăturindu-și șervetul. Ca și cum ai uda un câine cu furtunul. Totul se udă, nimic nu se spală.

Auzind încă un aforism marca Leppo, Odessa zâmbi privind afară, în vreme ce și mai mulți stropi de ploaie se izbeau de geam.

Cei câțiva trecători se grăbeau, trebuiau să se adăpostească.

Lucrurile se precipitau.

Chiar în momentul în care Leppo întreba de rulada cu carne (așa cum avea să dovedească ulterior cronologia faptelor), la vreo nouăsprezece kilometri nord de Newark, Evan Aronson aștepta să i se facă legătura cu cineva de la casa de asigurări de sănătate, în timp ce asculta un rock ușurel din anii 1970. Spera să capete un răspuns despre costurile mărite ale unei vizite recente la spital. La întâlnirea de zece ani a absolvenților Universității Rutgers, cu câteva săptămâni în urmă, Evan făcuse o întindere la bicepsul stâng reconstituind pentru colegii lui de frăție tradiționalul salt peste veceul portabil. Încercase să-l prindă pe fostul său coleg de cameră, Brad „Boomer" Bordonsky, în pofida faptului că între timp acesta pusese pe el treisprezece kilograme.

Ascultând cu stoicism încă unul dintre hiturile Styx, Evan își ridică privirea de la biroul său din clădirea Charter Airliners din Aeroportul Teterboro către un avion Beecheraft Baron G58 de ultimă generație, care ieșea din hangarul privat din apropiere. Pilotul, un tip înalt, pe la cincizeci de ani, tocmai cobora din carlinga aeronavei cu două elice care valora câteva milioane de dolari. Bărbatul purta pantaloni gri de trening, o bluză cu mânecă lungă și sandale. Dispăru în spatele hangarului, lăsând motoarele avionului să duduie. Un angajat al hangarului schimbă câteva cuvinte cu el, apoi se îndepărtă.

Câteva clipe mai târziu, pilotul reveni cu o cheie franceză uriașă.

Piloții, și în special cei care au avioane, nu-și repară singuri aparatele. Nu în timp ce motoarele gemene de trei sute de cai putere încă sunt pornite, iar elicele se mișcă atât de repede, încât nici măcar nu se mai pot distinge. Evan se ridică din scaun ca să-l vadă mai bine pe pilot. Avea brațul stâng bandajat, iar în mâna dreaptă ținea

receptorul telefonului conectat printr-un fir de baza de pe birou, conform regulamentul aeroportuar privind frecventele radio.

Evan auzi un pocnet sonor, însoțit de un pârâit, prin vâjâitul turbinei.

Îl mai auzi o dată. Se străduia să-l vadă pe pilot, care părea ocupat cu ceva în spatele fuzelajului. Bărbatul înalt își făcu apariția, ocolind aripa, iar Evan văzu cum aruncă cheia franceză către lumina de poziție – spărgând grilajul acesteia, sfărâmând carcasa din plastic, în timp ce becul se stingea, iar cioburile cădeau pe pistă.

Evan icni zgomotos – într-atât de dezgustător fusese acel act de violență îndreptat împotriva unui avion ce valora câteva milioane de dolari. Întinse la maximum firul telefonului, în vreme ce balada romantică *Lady* oferea un contrapunct straniu scenei în care proprietarul avionului își vandaliza propriul bun.

Aceste avioane private de lux erau cocoloșite ca animalele de companie și îngrijite ca mașinile de curse. Ce făcea bărbatul acela echivala cu a-i scoate ochii cu șurubelnița unui cal de curse.

Nu putea fi el proprietarul, decise Evan. Cineva provoca acelui avion pagube de mii de dolari… și poate că voia să-l fure.

— Domnule Aronson, am în față dosarul dumneavoastră… se auzi în receptor glasul agentului de asigurări – doar că între timp Evan scăpase telefonul, lăsându-l să cadă cu zgomot pe podea, firul răsucit al acestuia trăgându-l apoi către birou. Ieși valvârtej din birou, în ploaia rece, se uită în stânga și-n dreapta sperând că văzuse și altcineva ce se petrecea și că persoana aceea l-ar putea ajuta.

Bărbatul înalt sparse și ultimul bec, lăsând avionul în întuneric. Un indicator de urgență lumina din spate întreaga scenă.

— HEI! strigă Evan fluturându-și mâna teafără.

Alergă spre avion, continuând să strige „HEI!” către bărbatul înalt, sperând să alerteze și vreo persoană.

Unul dintre mecanicii hangarului se apropie de pilot, încercând să-l oprească. Trei lovituri verticale de cheie franceză îi sfărâmară

partea dreaptă a capului – atacul dură câteva secunde. Mecanicul se prăbuși, zguduit de spasmele morții.

Pilotul se aplecă și continuă să-i zdrobească țeasta ca un neanderthalian în timpul unui sacrificiu.

Evan încremeni. Mintea lui nu putea procesa asemenea violență.

Pilotul azvârli cu zgomot cheia franceză, apoi păși periculos de aproape de elicea din stânga avionului, ocolind-o, se cățără pe aripă și se așeză în carlinga de sticlă.

Avionul începu să ruleze.

Singura lumină din avion era cea a display-ului de bord, un ecran LED verde-albastru marca Garmin G1000. Lui Evan i se păru că în lumina aceea fața pilotului arăta ca a unui extraterestru.

Era fascinat de privirea goală a bărbatului.

Cu un gest mecanic, individul se întinse să ia ceva din carlingă. Brusc, o explozie de sunete și flăcări făcu țăndări geamul din dreapta. Rafale din pușca semiautomată AK-47 pătrunseră în trupul lui Evan ca un mănunchi de cuie încinse. Se prăbuși ca secerat, iar capul i se izbi de caldarâm.

În timp ce aparatul Beecheraft neluminat se îndrepta către pista de decolare, Evan se stingea într-o baltă de sânge.

Odessa comandase salată cu friptură. Fără ceapă, nu voia să-i simtă gustul toată noaptea. Ceruse și cafea, pentru că se aflau la mijlocul turei și pentru că asta beau agenții FBI.

— Știai că există mai multe urme de fecale pe meniuri decât pe oricare alt obiect dintr-un restaurant? spuse Leppo după ce chelnerița se îndepărtă.

Odessa scoase din geantă un gel dezinfectant, așezându-l pe masă de parcă ar fi făcut o mutare pe tabla de șah.

Era clar că Leppo o simpatiza. Avea și el o fiică, prin urmare făcea comparații și era înțelegător. Îi plăcea s-o ia sub aripa lui. La FBI, partenerii de echipă nu erau numiți de sus. El intenționa s-o

instruiască, să-i arate „felul corect” cum se fac lucrurile. Iar ea era dornică să învețe.

— Bunicul meu a vândut ustensile de bucătărie în toate cele cinci zone ale New York-ului, vreme de treizeci de ani, până i-a cedat inima, zise el. Și mereu spunea – iar asta ar putea fi cea mai importantă lecție pentru un agent aflat în cel de-al treilea an în funcție, ca tine – că toaleta dă măsura curățeniei unui restaurant. Dacă toaleta este igienizată, ordonată și bine întreținută, poți fi sigur că și bucătăria este în regulă. Știi de ce?

Odessa bănuia, însă era mai bine să-l lase să peroreze mai departe.

— Pentru că același imigrant chilian sau salvadorian prost plătit care curăță toaleta curăță și bucătăria. Întreaga industrie alimentară – și însăși civilizația noastră – se bazează pe calitatea muncii acestor angajați din prima linie.

— Imigranții își fac treaba, interveni Odessa.

— Niște eroi, adăugă Leppo, toastând cu cana de cafea. Mi-aș dori însă să curețe mai bine și meniurile astea.

Odessa zâmbi, apoi, simțind gust de ceapă în salată, făcu o grimasă.

Primul apel de urgență venise din Teterboro, persoana aflată la capătul firului anunțând că un avion privat decolase fără autorizarea turnului de control.

Se îndreptase către est, peste Moonachie, traversând Autostrada Interstatală spre râul Hudson. Se presupunea că aeronava fusese furată, traseul ei fiind haotic – se înălța și cobora câteva sute de metri, dispărând din când în când de pe ecranele radarelor.

Autoritatea Aeroportuară din New York și New Jersey a lansat o alertă de urgență. Aeroportul Teterboro a fost închis, conform regulamentelor Administrației Aviatice Federale, toate decolările suspendate și avioanele aflate în zbor fiind redirecționate către

Aeroportul Municipal Linden, un mic aerodrom din sudul orașului New Jersey, folosit în special pentru curse de agrement și pentru elicoptere.

Primul apel la 911 venise de la operatorul unui remorcher de pe râul Hudson, aflat la un kilometru sud de Podul George Washington. Acesta anunțase că un avion fără lumini de poziție zburase foarte jos, între remorcher și pod, scoțând tot soiul de „păcăneli". Zgomotul acela îi crease impresia că pilotul ar fi aruncat către ambarcațiunea lui niște pocnitori, făcându-l să se teamă că întâmplarea avea să declanșeze „un alt 11 Septembrie".

Următorul apel la 911 a venit din partea directorului unei case de modă care mergea cu mașina către Fort Lee, peste Podul George Washington. Acesta a raportat că vedea „o dronă mare" îndreptându-se către Upper West Side din Manhattan.

A urmat un val de apeluri de urgență din Manhattan, oamenii anunțau că un avion tocmai trecuse prin dreptul apartamentului sau al biroului în care erau. Avionul a fost apoi văzut deasupra Central Park, îndreptându-se către sud, de-a lungul Fifth Avenue, greu de depistat cu toate luminile de poziție stinse. Toate apelurile descriau un traseu de zbor care străbătea în diagonală sudul Manhattanului, peste Greenwich Village și apoi deasupra râului Hudson.

Feribotul din Staten Island tocmai naviga pe lângă Statuia Libertății când aparatul Beecheraft s-a apropiat de pupa acestuia. Singurele lumini vizibile erau focurile semiautomate trase prin geamul din dreapta al carlingii. Gloanțele au nimerit coca portocalie a navei MV *Andrew J. Barberi,* unele pătrunzând prin geamurile spațiilor cu pasageri. Doi navetiști au fost răniți de gloanțe, niciunul însă grav. În panica stârnită, șaptesprezece pasageri au fost răniți ceva mai grav, iar căpitanul feribotului a decis să se întoarcă la terminalul Lower Manhattan.

Trei găuri de gloanțe au fost ulterior descoperite în învelișul din cupru al coroanei și al torței Statuii Libertății, însă acolo nu fusese

nimeni rănit.

Avionul a cotit brusc spre vest, revenind în spațiul aerian al orașului New Jersey. A fost zărit deasupra orașului Elizabeth, în direcția Newark, cel mai populat oraș al statului New Jersey.

Aeroportul Internațional Newark Liberty fusese închis, iar traficul aerian redirecționat.

Au urmat câteva apeluri prin care se semnala prezența unui al doilea avion zburând peste sudul New Jersey, însă mai târziu s-a dovedit că fusese același aparat de zbor.

Uneori, avionul cobora până la treizeci de metri. Un șofer de autobuz cu privirea ageră a reușit chiar să distingă, deasupra autostrăzii Jersey, numărul înscris pe fuzelajul avionului, pe care l-a trimis prin SMS Poliției Statale.

Două avioane de luptă F-15 au decolat de la Baza Aeriană Otis a Gărzii Naționale din Cape Cod, îndreptându-se cu viteză supersonică către Manhattan.

Sirenele au răsunat întreaga noapte în zona metropolitană Newark, în vreme ce mai multe mașini de poliție se îndreptau către locurile în care se raportase prezența avionului, însă desfășurările de forțe de la sol nu au dus la niciun rezultat. De la un minut la altul, avionul era zărit peste podul Pulaski Skyway, apoi peste cartierul Weequahic, pe urmă în Golful Newark sau deasupra stadionului MetLife din Meadowlands.

— Cum e rulada? întrebă Odessa.

Leppo răspunse cu gura plină:

— Cea mai bună pe care am mâncat-o vreodată.

Odessa dădu din cap, apoi îi atrase atenția chelneriței agitând ceașca goală. Cu siguranță, avea nevoie de cofeină. Lucrau la cazul de corupție Cary Peters, fostul adjunct al cabinetului guvernatorului statului New Jersey, prins într-un scandal răsunător. Peters demisionase cu trei luni în urmă, în încercarea de evitare a

investigației și de distanțare de biroul guvernatorului. Scandalul îi dăduse peste cap atât viața personală, cât și pe cea profesională. (Când decontezi 1700 de dolari cheltuiți într-o noapte la Scores Gentlemen's Club, din fondurile de campanie ale șefului tău, ar cam trebui să te aștepți la asta.) Îl costase scump să „încaseze un glonț" pentru guvernator. Televiziunile de știri și jurnaliștii de tabloide roiseră în jurul familiei lui, după anunțul de divorț. Lucrurile luaseră o întorsătură atât de urâtă încât, la sugestia poliției, primăria din Montclair delimitase mai multe zone de PARCARE INTERZISĂ în jurul casei lui, pentru a-i ține la distanță pe reporterii zeloși. Viața lui Peters o luase pe o pantă descendentă – fusese recent amendat pentru că se urcase beat la volan. Un site de știri afișase numărătoarea zilelor până când Peters ar fi clacat, căzând la înțelegere cu procurorii pentru a-și salva pielea și denunțându-l pe guvernator.

Pentru FBI, în special pentru Leppo și Odessa, dosarul intrase în faza de hârțogărie. Sediul FBI din Claremont Tower forfotea 24 de ore din 24 mulțumită documentelor de la autorități și comitetului de campanie a guvernatorului. Odessa și Leppo petrecuseră ultimele patru nopți citind e-mailuri, contracte de angajare și rapoarte de cheltuieli. În epoca modernă, cea mai mare parte a muncii de investigație consta în analiza unor fișiere și în decodarea unei părți din uriașa cantitate de urme digitale pe care le lăsăm online.

Iată de ce FBI-ului îi place să angajeze avocați.

Singurul răgaz al Odessei după o noapte de cercetat documente era această cină modestă, luată într-o zonă decrepită a unuia dintre cele mai periculoase orașe din Statele Unite. Ținând cont de asta, ar fi fost dispusă să-l asculte ore în șir pe Leppo vorbind cu gura plină.

Telefoanele lor, așezate cu ecranul în jos pe masă, începură să vibreze în același timp. Se grăbiră să le ridice, știind că niciodată nu erau vești bune când mobilele zbârnâiau simultan.

Surprinzător, nu era un mesaj referitor la cazul lor, ci o alertă din aplicația *New York Times.* Un avion furat de pe Aeroportul Teterboro survolase Manhattanul și existau zvonuri neconfirmate că din el s-ar fi tras câteva rafale. Sub titlul alertei, informațiile se actualizau în permanență. Se pare că avionul traversase râul Hudson. Ultima dată fusese zărit undeva lângă Newark.

— Rahat, spuse Leppo.

Își îndesă în gură o bucată mare de ruladă și-și strânse șervetul. Odessa înțelese că următoarea cafea trebuia să mai aștepte. Era întotdeauna mai bine să acționezi în loc să fii chemat la o urgență. Odessa făcu o vizită scurtă la toaletă, în timp ce Leppo se îndreptă către casieră cu cardul de credit.

Când Odessa ieși, Leppo se afla deja afară, în ploaie, ținându-și deasupra capului prospectul unei agenții imobiliare. Traversară strada biciuiți de ploaia rece, sărind peste balta formată în rigolă și se îndreptară către mașina lor, o Chevy Impala argintie, neinscripționată.

Din pricina ploii și a mașinilor care treceau în viteză pe lângă ei, Odessa nu auzi avionul bimotor decât în momentul în care acesta ajunse chiar deasupra lor. Aeronava întunecată își tăie drum prin ploaia torențială, ușor înclinată într-o parte, burta fuzelajului aflându-se la vreo șaizeci de metri deasupra lor.

Trecuse pe acolo, apoi dispăruse. Ireal.

— Iisuse, zise Leppo.

Odessa se oprise atât de brusc, încât Leppo se izbi de spatele ei.

Vaierul unor sirene înlocui huruitul motoarelor avionului. Un jeep al poliției trecu sonor pe lângă ei, pătrunzând în intersecție, în timp ce Odessa se strecura la volanul Chevroletului Impala.

Leppo vorbea deja la telefon cu cineva de la Claremont. Ultimele șase etaje ale Turnului FBI se înălțau deasupra Newarkului, pe malul întunecatului râu Passaic.

— Încotro? îl întrebă Odessa, privind alte lumini albastre care licăreau în ploaie.

— Nu te obosi să-l urmărești, spuse Leppo, arătând către stânga, în intersecție.

Se întorceau, așadar, la Claremont.

Leppo apăsă butonul Bluetooth de pe bordul automobilului.

— Davey, eram la cină, tocmai ce l-am zărit. Cum se cheamă o astfel de situație?

— Tentativă de atac terorist, răspunse Davey. Au trimis avioane de la Otis.

— Baza aeriană Otis, repetă Leppo sceptic. Ce să facă? Să-l doboare peste Hoboken?

— Dacă trebuie… Tipul ăsta s-a mutat de pe o parte pe alta a râului Hudson în timp ce făcea acrobații, trecea razant pe lângă clădiri și trăgea rafale asupra orașului.

— Spune-mi tot ce știi despre „tipul ăsta".

Odessa trase pe dreapta ca să treacă altă mașină de poliție, care se îndreptă în viteză în direcția opusă.

— Avionul e înregistrat pe numele CEO-ului Stow-Away Corporation. O companie care închiriază depozite, știi tu, clădirile alea mari, portocalii. Se pare însă că avionul a fost furat. Există și un mort, la Teterboro, un angajat al aeroportului. Stai așa, Walt…

Vocea lui Davey se estompă când își acoperi microfonul cu palma ca să cheme un coleg. Odessa și Leppo făcură un schimb de priviri.

— Stow-Away, repetă ea, cu o apăsare în piept.

Leppo încuviință.

— Nu-i de bine.

CEO-ul Stow-Away, un tip pe nume Isaac Meerson, era unul dintre donatorii importanți ai filialei Partidului Republican din New Jersey… și un prieten apropiat al guvernatorului și al lui Cary Peters.

— Nu se poate, spuse Leppo.

— Ce nu se poate? se miră Davey revenind în conversație.

— Stow-Away este implicat în cazul Peters, cel de corupție, la care eu și Hardwicke tocmai lucrăm. Există vreo descriere a celui care a furat avionul?

— A pilotului? Nu. O să verific.

Odessa tocmai oprise la semafor. Ștergătoarele munceau de zor, făcând să pară că luminile din trafic pâlpâie.

— Cum ar trebui să procedăm?

— Nu știu, răspunse Leppo. Nu poate avea legătură cu noi, nu?

— Peters era deprimat și, practic, izolat, spuse Odessa. Ieri a apărut în presă chestia aia despre soția lui…

— Că a înaintat actele de divorț? Păi, nu-i nicio surpriză.

— Nu, totuși…

Odessa îl cunoștea pe Leppo suficient de bine ca să-și dea seama că încerca să afle de la ea mai multe despre Peters.

— Să fure un avion? Nu se potrivește deloc profilului său.

— A urmat cursuri de pilotaj, replică ea. Îți amintești? Nu și-a luat licența din cauza unor atacuri de panică. E în dosarul lui.

Leppo o aprobă. Nu știa ce-ar fi trebuit să facă, așa că repetă:

— Rahat, rahat, rahat, rahat.

Glasul lui Davey se auzi din nou.

— OK, nu am nimic despre așa-zisul terorist.

— Lasă asta, Davey, spuse Leppo. Care este ultimul loc în care a fost zărit avionul?

— La nord-vest de Newark, răspunse Davey. Deasupra cartierului Glen Ridge. Astea sunt ultimele informații pe care le am. Hei, Walt, trebuie să plec…

— Du-te, da, răspunse Leppo încheind apelul.

— Mă îndrept către Montclair. Crezi că…? spuse Odessa.

Totul se petrecea atât de repede. Leppo îi încheie întrebarea:

— Dacă ar fi în stare să se prăbușească peste propria casă?

— Destul de curând nu va mai fi a lui, ci a soției.

Leppo dădu din cap.

— Pornește luminile.

Odessa întinse o mână sub bord, rotind butonul care pornea luminile roșu-albastre ale Chevroletului Impala, dispuse atât în fața, cât și în spatele mașinii. Apăsă accelerația și începu să se strecoare prin trafic către orașul Montclair.

Agitația aeriană provocase mai multe accidente rutiere, cel mai grav fiind un ambuteiaj cu șapte mașini pe Garden State Parkway, care blocase complet circulația către nord.

După ce s-a înălțat deasupra orașului East Orange, avionul s-a îndreptat către vest, dispărând din nou de pe ecranele radarelor. Cu aripa stângă a tăiat vârful unui copac din Parcul Nishuane, însă pilotul a redresat aparatul, zburând mai departe. Observatorii credeau că pilotul căuta un loc în care să aterizeze sau poate un reper familiar, pentru orientare.

Câteva minute mai târziu, avionul s-a făcut nevăzut.

Primul apel de urgență referitor la prăbușirea unui avion a venit din vestul orașului Orange. Mașini de poliție, de pompieri, precum și ambulanțe din localitățile învecinate au fost trimise în direcția respectivă, toate așteptând coordonatele exacte. Însă după căutări îndelungate și nenumărate schimburi de informații prin radio, s-a dovedit că apelul fusese fals.

Avionul bimotor Beecheraft aterizase de fapt deasupra primei găuri a celui de-al doilea traseu de nouă de la Clubul de Golf din Montclair: un teren neted, ușor înclinat.

Trenul de aterizare a atins de două ori solul, aripa stângă făcând un *divot*[{1}] adânc în *fairway*[{2}]. Avionul s-a răsucit brusc spre stânga, o roată a acestuia înfundându-se adânc într-o groapă de nisip, apoi s-a oprit cu botul în jos, lângă lizieră.

Un martor ocular avea să relateze mai târziu ce văzuse. Tocmai își parcase mașina ca să poată continua un dialog aprins cu colegul său de cameră, așa că era afară, plimbându-se în cerc și vorbind la

telefon – când a văzut un bărbat care ieșea grăbit din pădurea din apropiere. Individul nu părea să-și dea seama că tâmpla dreaptă îi sângera și l-a privit cu niște „ochi morți” – sau cel puțin așa descrisese martorul. A presupus că personajul apărut din pădure era în stare de șoc, așa că strigase după el, ignorând conversația telefonică. Doar că tipul, în loc să-i răspundă, s-a îndreptat către Jeepul Trailhawk care rămăsese cu motorul pornit, urcându-se la volan. În vreme ce martorul alerga după el, individul a ieșit în mare viteză din parcarea clubului de golf, închizând portiera abia când Jeepul aproape se făcuse nevăzut.

***

Luminile roșu-albastre ale Impalei o ajutau pe Odessa să depășească alte mașini, însă peste tot era aglomerat. Leppo căuta rute alternative pe telefon, dirijând-o pe străzi lăturalnice către locuința din Upper Montclair a soției lui Peters.

Se hotărâseră deja să nu anunțe postul local de poliție.

— Nu e decât o bănuială, spuse Leppo. În plus, sunt deja ocupați. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este să le irosim forțele cu o presupunere posibil nefondată.

— Tu nu crezi că e un atac terorist? întrebă Odessa.

— Dacă e, se va sfârși curând. Vor avea grijă avioanele de luptă. Dacă nu… avem de-a face cu un tip ajuns la capătul puterilor. Unul care are trei copii, un ordin de restricție și nici o cale să revină la viața dinainte.

Odessa cumpăni cuvintele lui Leppo. Șansele erau minime și ar fi fost o coincidență uriașă ca tipul din avion să fie Cary Peters. Doar că avionul aparținea companiei implicate în scandal. Acesta era un detaliu important.

— Un divorț te înnebunește, zise Leppo. Nu cred că ți-am spus, însă am mai fost însurat înainte de Debonair.

Pe soția lui Leppo din ultimii douăzeci de ani o chema Deb, însă el îi spunea „Debonair". Era o minionă cu părul roșcat ca al Meduzei și care conducea un uriaș SUV roșu Chevy Tahoe. Odessa o întâlnise de fix două ori, prima oară la numai câteva săptămâni după ce devenise partenera lui Leppo. Întâlnirea semănase mai degrabă cu o evaluare în timpul căreia Odessa făcuse tot posibilul să arate că nu reprezenta niciun pericol pentru mariajul lor. Debonair se purtase deschisă și prietenoasă, însă în spatele acestei atitudini Odessa simțise o forță interioară redutabilă. A doua oară s-au văzut într-un weekend, la o întâlnire a agenților, când s-a gătit în aer liber. Atunci Odessa i-a cunoscut și pe copiii lui Leppo, iar Debonair l-a cunoscut la rândul ei pe Linus, iubitul Odessei; din momentul acela, totul a fost bine.

— Eram tânăr, continuă Leppo. Amândoi eram. N-a durat nici măcar un an, însă după aia mi-a luat doi ani să-mi revin. Slavă Domnului că nu apucaserăm să facem copii. Peters, deși e greu de spus, nu pare genul care s-o ia razna așa. Dar nu știi niciodată cine ești cu adevărat până n-o pățești rău, rău de tot.

Odessa îl aprobă. Uneori, lecțiile profesionale se preschimbau în lecții de viață.

— Ai idee unde suntem? întrebă Leppo.

Odessa viră brusc la stânga, intrând într-un cartier elegant.

— Aproape am ajuns, spuse ea.

Străzile erau pustii: un cartier-dormitor, dacă era unul. Odessa trecu pe lângă peluze bine întreținute și case puternic iluminate, ceea ce o liniști. Nimic rău nu s-ar fi putut petrece aici.

— Ah, rahat, pufni Leppo.

Îl zărise înaintea ei: un Jeep parcat lângă bordură, cu portiera șoferului deschisă. Avea farurile aprinse și motorul pornit.

Odessa opri fix în spatele Jeepului, pentru a-l bloca. Leppo anunța în stație adresa, înainte să intre în locuință.

Odessa sări din mașină, ținându-și o mână pe pistolul din teacă și grăbindu-se să ocolească portiera deschisă a Jeepului. La lumina becurilor din interior se vedea că mașina era goală. La oprire doborâse un indicator pe care scria NU PARCAȚI.

Odessa se îndreptă către casa cu două etaje în stil Tudor Revival, cu acoperișul înclinat. Interiorul era luminat atât la parter, cât și la etaj. Ușa de la intrare era închisă. Aleea, aflată în stânga Odessei, era mărginită de un zid scund din piatră și ducea către o intrare laterală cufundată în întuneric.

Tocmai se întorcea să vadă unde e Leppo când auzi focul de armă. Șocată, se răsuci și auzi al doilea foc venind dinăuntru, însoțit de o străfulgerare luminoasă în dreptul ferestrei dormitorului de la etaj.

— Leppo! strigă ea, scoțându-și Glockul.

— Intrăm! îi răspunse el cu o voce care i se păru estompată și îndepărtată.

Odessa simțea cum îi țiuie urechile, nu din cauza detunăturilor, ci a adrenalinei din sânge. Îl aștepta pe Leppo, însă el trecu pe lângă ea, luând-o pe alee. Se grăbi să-l ajungă din urmă, cu pistolul îndreptat în jos și lateral.

Ușa de protecție era închisă, cea interioară, deschisă. Leppo pătrunse primul în locuință. Odessa încerca să distingă glasuri, pași, orice – însă zgomotul din cap era mult prea puternic. Vocea i se ascuți, pentru a domina vacarmul interior:

— FBI! FBI!

În fața ei, Leppo striga același lucru:

— Lasă arma, FBI!

Odessa nu auzi niciun răspuns – și nu credea că Leppo ar fi auzit vreunul. Acesta intră în bucătărie. Odessa îl urmă și încetini în dreptul ușii unei debarale.

O deschise cu piciorul, cu arma ridicată. Nu era o debara, ci o cămară spațioasă. Pe podea zăcea o femeie cu brațele întinse în

lături. Gâtul îi fusese tăiat. Rănile din palme arătau că înainte să fie ucisă încercase să se apere.

Odessa strigă „CADAVRU!", alertându-l pe Leppo, însă nu se aștepta ca el să se întoarcă. Apoi acționă ca la carte: ocoli balta de sânge și luă pulsul femeii, constatând că gâtul acesteia încă era cald, dar fără semne vitale. Când apăsă gâtul victimei, sub bărbie, rana se deschise ușor. O bulă mare de gaz sau de aer ieși sub forma unui balon însângerat, translucid.

Un val cald de greață îi urcă în gât dinspre stomac și ea făcu doi pași înapoi. Greața nu cedă, însă reuși cumva să o țină în frâu. Se simțea imponderabilă, amorțită. Era sigură că știa chipul acelei femei: era fosta soție a lui Peters.

Identificarea o făcu pe Odessa să-și revină.

Un gând i se strecură în minte:

Trei copii.

Brusc, redeveni stăpână pe situație. Trebuia să fie. Chiar în momentul acela auzi țipete de la etaj.

Odessa se grăbi să iasă din cămară. Străbătu bucătăria până la capătul scărilor, apoi își îndreptă privirea în sus:

— LEPPO!

Îl mai strigă o dată, ca să-l anunțe că urma să urce treptele. La Academia FBI, așa-numitul „foc prietenesc" era parte din instrucția săptămânală.

Acum se auzeau mai multe țipete. Odessa începu să urce treptele câte două odată.

— LEPPO!

Cercetă holul de sus cu privirea: era gol. O lumină albastră pulsa prin fereastra dinspre stradă: mașinile poliției locale veneau în ajutorul celor doi agenți. Luminile acelea ar fi trebuit s-o liniștească măcar puțin, dar pâlpâirea albăstruie dădea palierului un aer enervant, de discotecă.

Odessa se strecură în cadrul primei uși și văzu o cameră zugrăvită în nuanțe blânde de roz și piersiciu. Pe patul desfăcut era o cuvertură boțită, iar lângă pat, sub un cearșaf însângerat, un trup micuț.

Nu e adevărat. Nu poate fi adevărat.

Odessa trase de unul dintre capetele cearșafului suficient ca să zărească un picior gol – o gleznă și o pulpă subțire. Nu avea nevoie să vadă și trupul rănit. Nu voia să-i vadă fața.

Reveni pe hol – respirând sacadat, simțind cum îi vuiesc urechile, privirea ei înălțându-se și coborând asemenea unei corăbii în mijlocul furtunii.

— LEPPO!

Al doilea dormitor era alături. Dincolo de ușa deschisă, un poster cu echipa New York Rangers pe perete, împroșcat cu un strat gros de sânge. Un iz metalic plutea în aer.

Patul era gol, niciun cadavru pe jos. Odessa cercetă frenetic încăperea mică și întunecoasă.

Dressingul – o ușă glisantă, pe jumătate deschisă.

Odessa o împinse până la capăt, grăbită…

Înăuntru se afla cadavrul unui băiețel, prăvălit asemenea unei păpuși din cârpe peste peretele din spate, privind în gol cu ochii morți.

Nu e adevărat. Nu e adevărat.

Se răsuci pe călcâie, cu arma ridicată. Stătea cu spatele la camera goală. Totul se petrecea mult prea repede.

O izbitură puternică în peretele comun cu următoarea încăpere făcu un tablou înrămat să se desprindă și să cadă, spărgându-se în zeci de bucăți. Țipete, o luptă, o altă izbitură în perete.

O luptă?

— LEPPO!

Odessa se năpusti în holul luminat intermitent în albastru. Când se întoarse spre următoarea ușă, doi bărbați se năpustiră afară din

încăpere, strâns încleștați.

Odessa se lăsă pe vine. Îi luă doar o clipă, în lumina aceea frenetică, să-și dea seama care dintre cele două trupuri era al lui Leppo. Agentul se lupta cu un agresor. Acesta își întoarse capul suficient cât să recunoască trăsăturile lui Cary Peters. Bărbatul purta niște pantaloni de trening și era pătat de sânge în zona genunchilor și pe labele picioarelor.

Un cuțit. O lamă sclipi albăstrui. Era un cuțit mare de bucătărie, cu mânerul gros. Odessa îl văzu în mâna lui Leppo. Nu avea niciun sens.

Un cuțit, nu un pistol? Unde e Glockul lui Leppo?

— CULCAT! ACUM SAU TRAG! strigă ea.

Leppo se afla în spatele lui Peters, ținându-l cu ambele brațe și continuând să strângă cuțitul în pumn. Se luptau. Peters își proptise podul palmei stângi în bărbia și gura lui Leppo, străduindu-se să-l împingă de lângă el. Cu dreapta apucase încheietura lui Leppo, ținând cuțitul la distanță. În toiul acestei încleștări pe viață și pe moarte și cu un efort uriaș, fostul adjunct al cabinetului guvernatorului se răsuci ca să se uite la Odessa – cu o expresie pe care ea nu avea s-o uite niciodată.

Nu era o privire furibundă, de om nebun, cum s-ar fi așteptat. Peters îi cerea ajutorul, implora. Părea năuc și disperat, chiar dacă era mânjit pe față și pe mâini cu sângele soției și al copiilor.

Se uita la ea cu privirea nedumerită, dezorientată a unui om care tocmai s-a trezit dintr-un coșmar pe cât de intens, pe atât de înfiorător.

Continuă să se lupte cu Leppo, însă acum părea că încearcă să scape – ca și cum Leppo ar fi fost agresorul. Abia atunci Odessa înțelese pe deplin că arma, cuțitul de bucătărie, se afla în mâna lui Leppo. Prin urmare, el reușise să i-l smulgă agresorului. Indiferent ce se petrecuse mai devreme, Peters era neînarmat.

— WALT!

Tot ce trebuia să facă Leppo era să-l culce pe Peters la pământ. Doar se afla în avantaj. Odessa îl țintuia pe Peters cu pistolul, de la mică distanță. Lupta nu mai avea niciun sens. Totul se terminase.

— LA O PARTE, MĂ OCUP EU DE EL!

Dacă ar fi apăsat pe trăgaci, glonțul ar fi trecut prin Peters și l-ar fi lovit și pe Leppo. Nimic din ce spunea nu părea să ajungă la urechile partenerului ei. Peters se întoarse din nou cu spatele la Odessa, pierzând lupta, cu cuțitul lui Leppo amenințător deasupra umărului său. Peters își luă mâna de pe bărbia și gâtul lui Leppo, chinuindu-se în schimb să-i smulgă cuțitul.

— Nu… te rog! strigă el.

— *ULTIMUL AVERTISMENT!* țipă Odessa.

Adunându-ți toate puterile, Peters reuși să-l împingă pe Leppo și îl izbi cu spatele de perete. Leppo era acum ferit. Peters se întoarse către Odessa, ținându-și o mână scut și implorând-o:

— Nu…!

Odessa trase de două ori.

Peters căzu pe spate, lovindu-se cu putere de podea. Își puse palmele pe piept în locurile în care îl străpunseseră cele două gloanțe, în timp ce se zvârcolea pe covor, cu spinarea arcuită. Odessa rămase cu pistolul îndreptat către pieptul lui. Peters se căznea să respire; din pieptul lui se auzea un șuierat. Pentru o clipă, în privirea sa se putu citi un licăr de luciditate – de parcă tocmai se trezise, dându-și seama că se rătăcise –, apoi îngheță, o singură lacrimă prelingându-i-se pe obrazul stâng.

Odessa tocmai împușcase un om, care sângera în fața ei. Îl privea cum moare.

Nu se uitase deloc la Leppo.

Trupul lui Peters se relaxă, rămânând nemișcat. Șuieratul care venea dinspre pieptul lui deveni mai ascuțit; suna ca un pneu spart. Privirea sticloasă îi deveni goală.

Se terminase.

Odessa expiră puternic, abia acum dându-și seama că, din momentul în care apăsase pe trăgaci, își ținuse respirația.

— L-am ucis, îi spuse ea lui Leppo, dar mai mult pentru sine. L-am doborât.

Aproape simultan, Odessa percepu două lucruri: un miros vag de fum – ca de fludor topit – și glasul unei fetițe care plângea și striga din alt dormitor, distingându-se cu greu prin vaierul sirenelor de afară.

— Ajutor! Cine-i acolo?

Cel de-al treilea copil al lui Peters. Încă viu, nevătămat.

Cu greu își desprinse privirea de trupul lui Peters. Cu coada ochiului, îl zări pe Leppo cum se răsucește, îndreptându-se către ultimul dormitor, în capătul holului. Se ducea s-o liniștească pe singura supraviețuitoare a familiei Peters.

Odessa începu să se relaxeze. Își îndreptă spatele și făcu un pas în față, privindu-l pe bărbatul pe care tocmai îl ucisese.

În fața ei, Leppo se opri o clipă înainte de a intra. Până ca el să se facă nevăzut în încăpere, ea observă că încă ținea cuțitul.

Primul ei gând fu că încălca procedura. Arma crimei era o probă și, prin urmare, trebuia tratată corespunzător.

Strigă în urma lui, „Leppo!" – chemându-l de pe hol, din dreptul ucigașului desculț pe care tocmai îl împușcase mortal. Tălpile bărbatului erau murdare, aproape negre, ceea ce dădea întregului tablou un aer și mai tragic, sordid.

Murise. Pentru o clipă, ea rămase singură cu cadavrul în holul acela ce pâlpâia în albastru.

Simți cum i se face rău. Senzația era diferită de greața provocată de descoperirea cadavrului însângerat al doamnei Peters. Cei mai mulți agenți FBI nu apucă niciodată să tragă cu arma din dotare în timpul serviciului. Urma o anchetă. Slavă Domnului că Leppo fusese martor ocular.

Odessa ocoli cadavrul lui Peters, incapabilă să-și desprindă privirea de el. Palmele lui pătate de sânge încă acopereau rănile din piept, iar ochii erau ațintiți în tavan – și dincolo de el.

Se apropie de dormitor cu pistolul îndreptat în jos, nu voia să-l sperie pe singurul copil rămas în viață. Intră în cameră.

Fetița de nouă ani purta niște pijamale groase, moi, dintr-un material galben imprimat cu puișori ce ieșeau din găoace albe, zâmbitoare. Walt Leppo stătea în spatele ei, ținând-o cu o mână de chica blondă. Gura fetiței era deschisă, însă niciun țipăt nu-i ieșea din gâtlej. Avea corpul răsucit, de parcă încerca să se îndepărteze de Leppo, doar că acesta o înșfăcase foarte strâns de păr.

În cealaltă mână, polițistul ținea cuțitul cu vârful în jos – nu cum ai ține o probă vitală pentru o investigație, ci ca pe o armă.

Mintea Odessei încerca să înțeleagă scena:

Poate că Leppo a imobilizat-o pe fetiță ca să nu fugă. Încearcă s-o oprească, să nu vadă cadavrul tatălui din hol, nici pe cele ale fratelui, surorii și mamei ei.

Doar că acest raționament rapid nu se potrivea cu expresia lui Leppo. Nici cu amenințarea din ochii lui care păreau acum ai unei păpuși mecanice, nici cu rânjetul lui strâmb. Părea că tocmai îi arăta fetiței lama însângerată a cuțitului.

— Leppo? rosti Odessa.

Nu avea nicio logică. Parcă Leppo nici nu observase prezența Odessei. Agentul înălță cuțitul și se întoarse ca să-i cerceteze lama, în vreme ce fetița își smucea capul, încercând să se elibereze din strânsoare.

— Walt, pune-l jos, spuse Odessa. Walt! Pune cuțitul jos!

Nu-i venea să creadă că tocmai rostise aceste cuvinte.

Se trezi că ține Glockul ațintit către el. Tocmai amenința cu arma un alt agent și își anula orice alt instinct.

Leppo își îndreptă din nou atenția către fetiță. O trase de păr cu și mai multă forță, expunându-i complet gâtul fragil. Ceva era foarte

greșit.

În momentul acela, Odessa presimți ce urma.

— LEPPO! urlă ea.

Fără niciun avertisment, Walt Leppo înfipse vertical cuțitul. Lama străbătu straturile de carne, os și cartilaj, înțepenindu-se între clavicula și umărul fetiței. Se auzi un sunet înfiorător, de os care pârâie, în vreme ce Leppo încerca să scoată cuțitul, dislocând umărul victimei.

Fetița urlă sfâșietor.

Odessa trase de două ori, din reflex, iar Glockul îi săltă în mână.

Forța impactului îl aruncă pe Leppo de lângă fetiță. Agentul se răsuci, izbindu-se de noptiera de lângă pat, în timp ce încă o ținea pe fetiță de păr.

Aceasta se prăbuși și ea, sângerând și urlând, peste el. Se smuci și reuși să-și smulgă părul din strânsoare. Trei șuvițe groase rămaseră în pumnul lui Leppo.

Fetița se târî plângând către colțul îndepărtat al încăperii.

În cădere, Leppo răsturnase umidificatorul de pe noptieră, iar apa din vasul acestuia se revărsa acum pe podea. Leppo stătea ghemuit lângă marginea patului; încet, trupul i se destinse, moale, iar capul și umerii lui formau un unghi nefiresc.

Odessa încremeni. Strigă „Leppo!", de parcă altcineva tocmai îl împușcase.

De la parter se auziră glasuri puternice. Polițiștii pătrunseseră în sfârșit în casă.

Rânjetul sinistru al lui Leppo se relaxă, privirea lui rămânând ațintită spre nicăieri. Cum stătea încremenită, fără să-i vină să creadă ce se petrecuse, Odessa văzu ceva…

O ceață ce semăna cu imaginea vălurită a unui miraj se înălță din trupul contorsionat al lui Leppo. O prezență în încăpere, plutind ca un gaz de mlaștină. Era incoloră, răspândea doar – din nou – izul

acela de fludor, diferit de cel de cordită, care venea dinspre țeava pistolului ei.

Trupul lui Leppo alunecă de parcă ceva, o entitate, îl părăsise în clipa în care murise.

***

Când polițiștii din Montclair au năvălit în dormitor, au găsit o femeie tânără stând pe podea și ținând în brațe o fetiță de nouă ani care plângea cu sughițuri și avea în umăr o rană adâncă de cuțit. Un bărbat între două vârste, ucis cu două focuri de armă, zăcea prăvălit între noptiera și patul fetiței. Tânăra și-a desprins mâna de pe trupul fetiței agitate și înlăcrimate, arătându-le polițiștilor înarmați insigna ei de agent FBI.

— Un agent căzut… spuse Odessa respirând sacadat. Un agent căzut…

1962. Delta fluviului Mississippi

Primise toate informațiile despre anchetă de la un agent special însărcinat cu urmărirea cazului, în timpul scurtului zbor de la răsărit, din Knoxville către Jackson, statul Mississippi. Cazul avea multe ciudățenii. Faptul că FBI închiriase un avion ca să-l trimită de urgență la Biroul din Jackson pe el – Earl Solomon, un agent special FBI începător, în vârstă de 28 de ani, care absolvise cu numai patru luni în urmă Academia – arăta că aceasta nu avea să fie o investigație obișnuită.

O berlină îl luă de pe pista aeroportului pentru a-l duce pe Route 49 spre nord, în Deltă. În afara salutului inițial cât se poate de formal, șoferul, un agent alb de aproape patruzeci de ani, având un vag accent neaoș, rămăsese tăcut de-a lungul întregii călătorii, preferând să-și scuture țigara pe geamul deschis ca să nu murdărească scrumiera de la bordul mașinii. Solomon înțelesese despre ce era vorba. Mai înțelesese și motivul pentru care fusese trimis în acest butoi cu pulbere, plin cu violență și activism pentru drepturi civile. Nu avea legătură cu abilitățile lui de agent sau cu experiența lui, care era aproape nulă.

În ultima vreme, în Deltă avuseseră loc îngrijorător de multe linșaje, iar FBI se lovea de opacitatea forțelor locale de ordine. Biroul trebuia să trimită un agent de culoare.

Solomon era unul dintre primii trei agenți de culoare admiși la Academia FBI la începutul acelui an. În cele câteva luni petrecute la Knoxville, se înțelesese destul de bine cu colegii, cei mai mulți dintre ei cu stagiul militar satisfăcut și, prin urmare, obișnuiți cu integrarea rasială. Solomon presupusese că așa se obișnuia cu greutățile vieții de agent debutant – primind, la fel ca toți ceilalți în situația lui, cele mai umilitoare sarcini. Când fusese sunat în toiul nopții să se prezinte la raport, nu știuse la ce să se aștepte, însă cu siguranță nu-i

trecuse prin minte că ar putea fi trimis cu avionul la Jackson, Mississippi, pentru prima lui anchetă adevărată. În Knoxville, agentul special responsabil cu cazul dăduse de înțeles că ordinul de detașare ar fi venit de la însuși Hoover. Prin urmare, Solomon simțea că toți sunt cu ochii pe el.

Pentru că nu era o anchetă obișnuită. Tocmai avusese loc un alt linșaj, într-o pădure deasă, departe de orice așezare, iar scena crimei relevase urmele unui sacrificiu ritual. Poliția locală pomenise de aspectele „păgâne" ale crimei, calificându-le drept acte „sataniste", dar încă nu existau fotografii de la locul faptei, iar pe forțele locale nu te puteai baza. Însă nu asta intriga cel mai mult la cazul respectiv.

De data aceasta, victima fusese un alb.

Agentul local a condus spre nord-vest, ieșind din Jackson pe Route 49, pe la nord de Greenwood, apoi pe la vest de Oxford. Localitatea se numea Gibbston, o fâșie de pământ fertil între fluviul Mississippi și râul Yazoo, un loc unde bumbacul și rasa albă domneau.

Mașina opri în fața poștei, o baracă mică ce semăna mai degrabă cu un magazin de momeli și ustensile pentru pescuit și având pe ușă un blazon federal decolorat. Agentul din Jackson ieși din mașină și îl așteptă pe Solomon, fără să-l privească în ochi măcar o dată. Cei doi traversară strada, îndreptându-se către un grup de bărbați albi în ținute formale, care renunțaseră la sacouri; își făceau vânt cu pălăriile și-și ștergeau sprâncenele cu batiste deja umede de transpirație. Solomon făcu apoi cunoștință cu șeriful, cu doi dintre adjuncții acestuia și cu agentul special din Jackson însărcinat cu ancheta, Macklin.

— Când ne-au anunțat că vor trimite pe cineva pe nume Solomon ca să ne ajute cu interogatoriile, zise acesta, eu le-am spus că avem nevoie de un negru, nu de un evreu. Buzele subțiri ale lui Macklin se arcuiră într-un zâmbet, dezvelindu-i dinții. Ceilalți bărbați zâmbiră

și ei, așteptându-se ca Solomon să reacționeze, ca să-și dea seama cu ce fel de negru aveau de-a face. Solomon îi privi țintă pe fiecare, lăsându-i să se perpelească puțin, apoi zâmbi. Avea nevoie de ajutorul lor și era cel mai jos în ierarhie – dacă *măcar* făcea parte din ea.

Schimbară câteva vorbe, însă atenția lui Solomon fu atrasă de cântările venind dinspre biserica din apropiere. În vocile acelea nu exista nimic din bucuria pe care el o asocia cu o slujbă baptistă sudistă:

El pășește înaintea mea,
Și se află lângă mine,
Așa că nu mă tem.

Un cântec trist. O tensiune evidentă plutea în aer, opresiv, laolaltă cu căldura și umiditatea. Detașarea lui Solomon arăta disperarea FBI, la presiunea Casei Albe. Iar faptul că-l trimiseseră la Gibbston ca să discute cu comunitatea de negri din Deep South semăna cu a trimite un comunist să asculte cererile unor progresiști.

Slujba luă sfârșit, iar credincioșii începură să iasă din biserică. Îmbrăcați în hainele de duminică, o luau în jos pe trepte către drumul de pământ, bărbații punându-și pălăriile la loc pe cap.

Macklin și ceilalți se grăbiră să-i dea lui Solomon un sfat.

— Lasă-i doar să te vadă aici, să devină curioși. Nu vrei să-i sperii.

Solomon însă știa că diminețile de duminică, între ora 11 și prânz, erau singura ocazie în care membrii comunității locale de culoare se adunau. Să rateze această ocazie ar fi însemnat să aștepte cel puțin încă o săptămână, așa că îi spuse toate astea agentului special Macklin.

— Nu, o să începem ușor și o să organizăm câteva interogatorii mai pe seară și mâine.

Solomon îi privi pe credincioși cum își iau rămas-bun și încep să se risipească. Parcă sesizase o urmă de… dacă nu de frică, atunci un fel de agitație în dorința lui Macklin de a-l convinge să evite această mulțime.

— Domnule, totuși mă duc, spuse Solomon.

Străbătuse jumătate din distanță până să-și dea seama că ceilalți îl urmau. Nu-i putea lăsa, care mai era rostul lui aici?

— Domnilor, cred că mai bine ați aștepta aici.

Bărbații se conformară. Solomon continuă să traverseze, sub privirile enoriașilor. Observaseră cum Solomon îi oprise pe albii aceia, oameni ai legii, să-l urmeze. Erau uimiți de autoritatea lui.

— Bună ziua, doamnelor și domnilor, spuse el, prezentându-se congregației tăcute. Sunt agentul special Solomon.

Le arătă scurt insigna și legitimația, apoi se grăbi să le pună la loc în buzunarul hainei.

Băgă de seamă că mulți continuau să se uite dincolo de el, către albii rămași pe partea cealaltă a străzii.

— Biroul Federal m-a trimis aici, la Gibbston, ca să ajut în ancheta cazurilor de linșaj.

În clipa aceea pastorul ieși din biserică și se opri pe treapta de sus, în spatele credincioșilor. Își dăduse jos sutana, iar acum purta o cămașă albă de bumbac desfăcută la guler și pantaloni negri. Își tampona fruntea.

Solomon îl salută cu respect, însă îi remarcă atitudinea suspicioasă. Poate că pastorul nu era obișnuit ca un alt bărbat negru să atragă atenția congregației lui.

Solomon continuă:

— Trebuie să știți că Guvernul Federal este interesat să vă audă doleanțele și să pună capăt acestor violențe. Drepturile voastre vor fi protejate. Caut orice informație legată de crimele petrecute recent.

Chipurile lor. Cum își mutau privirile de la șerif la Solomon, care stătea în fața lor de parcă ar fi fost un mesager de pe altă planetă.

Un bărbat solid, pe la cincizeci de ani, se trase de cămașă ca să se răcorească și spuse:

— Tu ești trimis aici de o companie.

Solomon își înclină capul în semn de îngăduință față de mica insolență a bărbatului.

— Da, sunt. Compania este FBI, iar eu sunt unul dintre agenți.

— Și noi trebuie să avem încredere în tine?

— Cred că de undeva va trebui să începeți.

Alt bărbat își scoase ochelarii cu rame de sârmă și le lustrui lentilele cu cravata.

— Am auzit de voi. Primii agenți. Era un articol în revista *Jet.* Încearcă să vă integreze în FBI.

— Da, domnule, așa e, încuviință Solomon.

— E doar un copil, spuse o femeie în vârstă, cochetă, într-o rochie albastră apretată.

— Un copil cu insignă, completă un alt bărbat.

Bătrâna continuă:

— Acum, că a pățit-o un alb, te-au trimis pe tine.

— Mă duc unde sunt trimis, răspunse Solomon. Contează că acum sunt aici.

— Să ne faci să turnăm, spuse bătrâna. Să arestezi câțiva și apoi să dispari.

Solomon răspunse politicos:

— Nu-i așa, doamnă.

Se uită apoi la pastor, străduindu-se să nu arate că avea nevoie de sprijinul lui. Acesta încreți ușor nasul, de parcă ar fi vrut să-și alunge broboanele de transpirație:

— Frați și surori, rosti el. Eu cred că acest bărbat, agentul…?

— Agentul Solomon.

— Agentul Solomon, care poartă numele unui înțelept și bogat rege din Antichitate, merită șansa de a dovedi că este un om al

dreptății. Mă retrag în casa Domnului, iar dacă vreunul dintre voi are ceva să-i spună, e liber s-o facă.

Pastorul se întoarse în biserică, închizând ușa în urma sa. Lui Solomon i se păruse ciudat că predicatorul nu voise să asculte ce aveau de spus membrii congregației sale. Motivul deveni limpede după o îndelungă consultare tăcută între membrii familiei adunate în jurul bătrânei în albastru, care îi privea pe ceilalți cu o expresie sarcastică și dezaprobatoare, cum numai rudele în vârstă o pot avea.

Un bărbat de vreo treizeci de ani își scoase pălăria de paie, dezvăluind un cap pleșuv. Purta un ac de cravată în formă de cruciuliță, cu o mică piatră de sticlă în centru. Se uită îndelung la oamenii legii care așteptau nerăbdători de cealaltă parte a străzii, înainte de a-și îndrepta atenția către Solomon, căruia aproape îi șopti:

— Poate ar fi bine să afli de băiat.

Agentul alb, care se numea Tyler, era la volanul mașinii, cu agentul special Macklin în dreapta lui și Solomon pe bancheta din spate. Se țineau după mașina oficială a șerifului, un autoturism combi bicolor bronz-alb murdar, cu emblema districtului pe portieră.

Străbăteau un drum domol de țară, mărginit de plantații de trestie-de-zahăr. Cum geamurile erau coborâte pentru ventilație, Macklin era nevoit să răcnească întrebările către Solomon, însă agentul nu avea ce să-i răspundă. Nu știa ce-i aștepta, dacă era un posibil suspect, un martor al crimei sau cu totul altceva. Bărbatul cu pălărie de paie nu mai adăugase nimic, fusese redus la tăcere de ceilalți.

Șeriful încetini, apoi opri și ceru indicații de la un băiat de vreo 13–14 ani, desculț și fără cămașă, care culca la pământ iarba de pe marginea drumului cu tulpina unei trestii-de-zahăr. Băiatul arătă înainte cu tulpina. Solomon îl surprinse în oglinda retrovizoare pe

Tyler aruncându-i privirea sfredelitoare a unui agent care se uită la un suspect.

Casa fermierului era o construcție joasă, dărăpănată, aflată la capătul unei poteci prin câmp. Pereții erau din scânduri nevopsite, care ar fi fost mai bune ca lemn de foc decât ca material de construcție. Structura de rezistență era veche de zeci de ani; Solomon avea impresia că o furtună de vară ar fi putut-o sfărâma ca pe o căsuță din chibrituri.

Solomon se uită pe geamul mașinii. Nici o jucărie în fața casei. Pe o sârmă de rufe întinsă dinspre colțul din spate al locuinței până la un copac desfrunzit se legănau două ciori. Pe acoperiș nu se vedea nicio antenă TV. Ferestrele de la parter aveau perdele, însă nu existau obloane exterioare. În mod ciudat, pe caniculă, toate geamurile erau închise.

— Ar trebui să mă duc singur, spuse Solomon.

— Nu ai de ales, răspunse Macklin.

Totuși, când Solomon ieși din mașină, Macklin ieși și el. Tyler rămase pe loc, fumând. Șeriful și ceilalți ieșiseră din autoturismul combi doar ca să-și facă vânt și să aștepte.

Solomon se apropie de ușă și ciocăni. Aceasta fu deschisă aproape instantaneu de o fetiță într-o rochie din bumbac albastră, cu tivul de dantelușă albă descusut.

— Bună, spuse Solomon. Părinții tăi sunt acasă?

Ridicându-și ușor capul, fetița se uită la el cu ochii ei mari, căprui.

— Ești doctor?

— Nu, domnișoară.

Fetița se întoarse și intră în casă. Solomon așteptă, sperând s-o audă cum își cheamă părinții, însă nu auzi nimic. Nici măcar zgomot de pași. Din hol se făceau camere la stânga și la dreapta, însă toată casa zăcea în întuneric.

În lumina orbitoare a soarelui, ochii lui Solomon nu s-ar fi putut adapta decât dacă ar fi intrat înăuntru.

Pe jos era lut, dar se vedea și o podea de scânduri ceva mai în față. Acolo stătea un tânăr care mânca dintr-o pungă cu biscuiți. Să fi avut vreo douăzeci de ani.

— Tu ești stăpânul casei? întrebă Solomon.

— Nu, domnule.

— Tatăl tău e acasă?

— E la câmp.

— Asta e locuința familiei Jamus?

— Da, domnule.

— Și pe tine cum te cheamă, băiete?

Tânărul scoase din pungă un alt biscuit.

— Coleman, domnule. Cole.

— Mama ta e acasă, Cole?

Cole încuviință și se răsuci pe călcâie, dând să plece, apoi se uită peste umăr și-i făcu semn lui Solomon să-l urmeze într-o încăpere laterală, ce avea în mijloc un covor oval împletit din fire groase de lână și în care se aflau câteva piese de mobilier înșirate pe lângă pereți. Într-un colț, așezată pe un scaun în fața ferestrei care dădea către plantația de trestie-de-zahăr, era o femeie trecută de patruzeci de ani, îmbrăcată într-un capot bej. Își ținea fața în palme și plângea. Lacrimile i se prelingeau pe încheietura mâinii și pe antebraț.

Solomon dădu să pronunțe *Doamnă…* dar se opri. Ar fi fost inutil să încerce să obțină vreo informație de la această femeie înlăcrimată. Era mai bine s-o lase în pace.

Se uită la Cole, care luase alt biscuit și-și privea mama de parcă n-ar fi fost nimic în neregulă.

— E în camera din spate, îi spuse Cole lui Solomon, fără să-și dezlipească ochii de la mama sa. E legat cu lanțuri.

***

Trecând pe lângă alți trei copii, Solomon găsi singur încăperea. Ajunse în dreptul unei uși închise, lângă cămara din spatele casei. DeslușI zornăitul inconfundabil al unui lanț și scârțâitul unui arc de pat. Auzi apoi ceva ce semăna cu o voce, însă își dădu seama că nu fusese decât croncănitul uneia dintre ciorile de pe sârma de rufe de afară.

Ușa se deschidea spre interior. Încăperea era mai degrabă un depozit decât un dormitor, însă, lângă peretele din spate era un pat cu o saltea subțire, fără așternuturi. Acolo stătea întins un trup micuț – un băiat cu fața la perete. Niște lanțuri prinse cu lacăte de scheletul patului se terminau cu cătușe prinse de încheieturile și gleznele băiatului. Partea de jos a saltelei era pătată cu sânge, aparent în urma încercării acestuia de a-și elibera gleznele. Băiatul avea pielea jupuită și picioarele atât de umflate că păreau ale unui adult.

Văzând cătușele acelea, Solomon se cutremură. Semănau cu lanțurile în care erau ținuți sclavii, cu un secol în urmă.

Aerul din încăperea aceea fără ferestre era diferit. Atmosfera însăși părea neobișnuită, ca aceea din cabina depresurizată a unui avion. Auzi un sunet monoton, distant, ceva între un țiuit și un geamăt, asemănător celui care îi persistase în urechi după o după-amiază în poligonul Academiei FBI. Doar că era mai mult de-atât, Solomon se simțea dezorientat, amețit. Dacă propriul creier ar fi fost un radio, postul pe care tocmai îl recepționa era bruiat.

Dar toate astea îi ieșiră din minte când băiatul se întoarse către el. Lanțurile se frecară de cadrul patului, fier peste fier, iar băiatul fără cămașă își ridică ușor capul, privindu-l pe Solomon drept în ochi. Ochii băiatului… păreau din oțel, aproape argintii, poate albaștri. Ieșiți din orbite, ca la nebuni. Chipul îi era contorsionat, ca o mănușă veche trasă pe o mână prea mare. Solomon se cutremură.

Gura băiatului se deschise și rămase așa, pe punctul de a rosti ceva, vreme îndelungată. Chiar când Solomon credea că nu va auzi niciun cuvânt, băiatul își mișcă buzele uscate și spuse:

— *Blackwood.*

Glasul lui părea îndepărtat, șoptit, răgușit după atâtea țipete.

Cutremurat, Solomon respira sacadat, impresionat de înfățișarea acestui băiat bolnav. Blackwood? Poate că nu înțelesese bine.

Băiatul îl sfredelea cu privirea. Solomon își aminti poveștile bunicului său, despre copilăria din Illinois, despre mateloții și ofițerii din marina comercială pe care îi cunoscuse în anii petrecuți pe oceane și care exploraseră insule necartografiate, lăsându-se ademeniți de femei exotice, promisiuni de îmbogățire și magie, doar ca să se trezească prinși în niște ritualuri oculte. Într-o poveste cruntă, el și restul echipajului fuseseră nevoiți să lase în urmă un tovarăș care îi atacase în timpul nopții, posedat de un demon.

În ochii lui Solomon, acest băiat de fermier părea posedat de o forță a răului aflată în afara jurisdicției FBI.

Înainte ca Solomon să apuce să spună ceva, gura băiatului se deschise din nou. Limba lui era neagră ca a unui cadavru. Solomon ascultă cu atenția încordată cuvintele pe care le rosti băiatul:

— *Blackwood.*

Oare auzise bine?

— Ce? întrebă el, cu un glas ce semăna cu un cârâit.

— *Adu-l pe Blackwood aici.*

Înspăimântat, copleșit de fricile copilăriei, Solomon bătu în retragere. Se izbi cu umărul stâng de tocul ușii, ceea ce-l făcu să se înfioare, de parcă tocmai l-ar fi atacat cineva. Se strecură orbecăind pe holul îngust, simțind nevoia să iasă de acolo ca să-și revină.

— *Hugo Blackwood. Aici.*

Solomon reuși să închidă ușa în urma lui. Numele acela ciudat nu însemna nimic pentru el. Rămase locului, respirând atât de adânc încât simțea cum îi tresaltă umerii.

Când se întoarse, văzu patru copii mici care stăteau pe hol și se holbau la el. Coleman era în spatele lor, ținând în mână punga, acum goală, de biscuiți.

— Ce-a pățit? întrebă Solomon.

Copiii continuau să se holbeze, nu știau răspunsul.

— Cine… cine este Hugo Blackwood?

Nici asta nu știau. Unul câte unul, se întoarseră cu spatele și se îndepărtară.

Răspunsul urma să apară.

1582. Mortlake, împrejurimile Londrei

Casa de pe malul râului, din Mortlake, cu numeroasele ei încăperi dedicate diverselor discipline și stări, era în sine o plăsmuire a minții marelui mag.

Coridoarele erau răcoroase, tăcute și sobre. O ușă dădea către observatorul cu tavan de sticlă pentru urmărirea evenimentelor celeste care serveau atât astronomia, cât și astrologia. O altă ușă dădea către laboratorul de navigație și de cartografiere, cartografia fiind o disciplină științifică în plin avânt, atât de necesară marinarilor englezi care sperau să deschidă noi rute comerciale către China și Lumea Nouă, fiind deja stăpâni pe mările emisferei nordice. A treia ușă dădea către un laborator de cosmografie, știința care se ocupă cu studiul universului cunoscut și observabil, ramuri ale acesteia – cum ar fi astronomia, geografia și geometria – fiind studiate în alte laboratoare aflate în spatele unor uși masive.

Un palat al minții.

Nici o altă încăpere nu era mai prețuită, mai venerată, decât marea bibliotecă. Inventarul ei stârnea invidia întregii Britanii, fiind mai cuprinzător decât al oricărei biblioteci universitare. Rafturi și vrafuri de tomuri adunate de prin toată lumea civilizată: era nucleul casei. *De legibus* al lui Cicero, *Libelli quinque* al lui Cardano, *Opera* lui Arnaldus de Villanova, precum și multe incunabule, cu totul vreo patru mii de volume misterioase din aceeași categorie, aranjate după un sistem înțeles doar de curator – filosoful ocult și sfetnicul regal britanic John Dee.

Ajuns la 65 de ani, Dee era celebru la curtea reginei Elizabeth ca astrolog, șef al rețelei de spioni și om de știință, un personaj cum nu se poate mai influent. Fusese însărcinat să prezică și să aleagă ziua încoronării reginei și, timp de douăzeci de ani, oferise consultanță în cele mai înalte cercuri londoneze. Cu toate acestea, în ultima vreme,

influența lui politică avusese de suferit din pricina unor profeții dezamăgitoare și a unor recomandări imperiale tratate cu refuz. Studiile sale matematice continuau să fie lăudate și sprijinite, însă în jurul lui lumea începuse să se schimbe. În secolul al XVI-lea, fiecare progres științific era însoțit de o diminuare proporțională a magiei esențiale.

Schisma care intervenise între știință și magie s-a tradus într-o influență mai redusă a lui Dee la curte și într-o diminuare a sprijinului material pe care el ajunsese să se bazeze și care facilitase înființarea conacului din Mortlake și achiziționarea materialelor, deopotrivă științifice și ezoterice, care făcuseră ca acest castel al minții să stârnească invidia tuturor. Recent, Dee își îndreptase atenția – cu bună-știință, dar și dintr-o anumită disperare – către supranatural.

Scopul lui era repararea schismei dintre știință și magie, unirea lor prin practicarea alchimiei și a divinației. Dorea să capteze atenția experților din domeniu – căuta să intre în legătură cu nimeni alții decât cu îngerii.

Această aventură neortodoxă l-a introdus pe Dee într-o ligă subterană formată din ocultiști și spiritiști. După ce s-a consultat cu diverși mistici care susțineau că sunt în contact cu tărâmuri mai înalte, Dee s-a întovărășit cu Edward Talbot, al cărui nume adevărat era Edward Kelly, dar care folosea acest pseudonim după ce fusese condamnat pentru fals, în urmă cu niște ani. Drept pedeapsă, urechile îi fuseseră tăiate la ordinul unui magistrat, astfel că acum purta tot timpul o scufie de călugăr. Dee îi trecea lui Talbot cu vederea toate nesăbuințele din trecut, atât de avid era de consilierea lui spirituală și de anvergura cunoștințelor lui în acele arte stranii – dar în special de talentul de prezicător al lui Talbot.

— Trebuie să începem, spuse Dee. Acesta este momentul cel mai prielnic, Edward…

Talbot stătea în mijlocul marii biblioteci, atenția sa fiind concentrată asupra unui *orbuculum* așezat într-o palmă de om turnată în bronz. Globul de cristal era fără de cusur, o sferă perfect netedă luminată de jos de trei candele care creau impresia că obiectul ar fi degajat propria lumină. John Dee purta obișnuita lui robă albă, barba argintie căzându-i pe piept sub forma unui V perfect, ceea ce-l făcea să arate asemenea unui vrăjitor cufundat în ritualul de invocare al unui spirit. Talbot a intrat într-o transă adâncă, încântând în enohiană, limba care le fusese revelată, doar lui și lui John Dee, de îngeri.

La această ședință de spiritism a fost și al treilea participant – deși contribuția lui este incertă.

Nu se cunosc prea multe despre Hugo Blackwood. Arareori vorbea, însă părea să-l însoțească pe Dee pretutindeni, acasă și în lume. Oamenii îi ziceau „umbra lui Dee", dar doar când el nu era prin preajmă.

Inițial s-a crezut că îl întâlnise pe John Dee în 1555, când acesta era judecat pentru trădare (citise fără permisiune horoscopul reginei Mary) în *Camera stellata*[3], unde Blackwood își făcea ucenicia ca notar. În ultimii douăzeci de ani însă, această teorie a fusese abandonată, căci ieșise la iveală o neverosimilă informație contradictorie, care arăta că pe atunci el ar fi avut deja peste treizeci de ani. Se părea că Hugo Blackwood intrase inițial în slujba lui Dee ca reprezentant legal, deși documentele de atunci sunt rare. Una dintre teoriile încă valide e aceea că Blackwood îl reprezenta pe John Dee în tranzacțiile imobiliare.

Se știe sigur că, precum mulți alții înaintea lui, și Hugo Blackwood se lăsase atras pe orbita celebrului filosof. Motivul prezenței lui la această invocație rămâne incert. Nu se știe dacă el, asemenea lui Dee și lui Talbot, postise în vederea ceremoniei, deși se presupunea că se împărtășise dintr-un pocal de băutură obținută prin fermentarea cerealelor, o bere cu pelin – *Artemisia vulgaris,*

plantă cultivată în grădina lui Dee. Poate că Hugo Blackwood era un observator interesat ori, mai puțin probabil însă posibil, se întâmplase să fie atunci în reședința lui Dee, unde venise cu alte treburi.

Sau poate că, așa cum se întâmplase de nenumărate ori în trecut, John Dee întrevăzuse ceva interesant în caracterul lui Hugo Blackwood, despre care credea că l-ar fi putut ajuta să ajungă la acel tărâm alternativ – și de aceea l-a inclus în ceremonie.

Din însemnările lui Dee nu reiese că în seara aceea s-ar fi petrecut ceva ieșit din comun; prin urmare, fie nu s-a întâmplat niciun lucru pe care Dee să-l fi considerat suficient de interesant, fie s-a întâmplat, însă fără ca el să-l observe. Dee a mai petrecut mulți ani în căutarea inefabilului, străduindu-se cu multă ambiție să combine matematica, divinația, astronomia și spiritismul într-o disciplină unică, însă nu a reușit.

În noaptea aceea, ceva chiar s-a întâmplat. Încercând să invoce cu ajutorul globului de cristal un arhanghel capabil să-și destăinuie cunoștințele, au depășit un prag. Au încălcat o lege a naturii. Au trecut o graniță întunecată.

Doi oameni au ieșit din această experiență neschimbați.

Unul însă, nu.

2019. Newark, statul New Jersey

Cercetările la locul crimelor multiple au durat toată noaptea.

Odessa a rămas acolo o vreme, explicându-le polițiștilor ce se întâmplase. L-a identificat pe Cary Peters ca fiind ucigașul celor doi copii și al mamei acestora, iar pe Walt Leppo ca fiind colegul ei. Fetița nu putea fi liniștită în niciun fel. Odessa nici măcar nu reușise s-o facă să spună cum o cheamă, înainte ca paramedicii să o ia cu ei.

Odessa a stat cu primii doi agenți FBI sosiți la fața locului în dormitorul fetiței, povestindu-le totul în amănunt. Și ea avusese de-a face cu diverși martori oculari, așa că se străduise să fie cât mai concisă. Însă când a ajuns la sfârșitul poveștii, nu a reușit să-i facă să înțeleagă că ea, nu Peters, îl împușcase pe Leppo. La început, agenții au crezut că povestește incoerent, apoi că era traumatizată și nu știa ce vorbește; în cele din urmă i-au spus că un agent de supraveghere se afla pe drum.

Odessa a povestit din nou totul acestuia și din nou mărturia ei a fost tratată cu neîncredere. De data aceasta, Odessa s-a auzit descriind ce se petrecuse pe hol, cum dăduse peste Peters și Leppo încleștați în luptă, Peters fiind neînarmat, iar Leppo cu cuțitul de bucătărie. După ce ea îl împușcase pe Peters, Leppo, înarmat cu cuțitul, intrase în camera fetiței, fără o vorbă. Își dădea seama că povestea ei nu prea avea sens. A explicat că Walt își pierduse probabil mințile. Însă agentul de supraveghere o privea de parcă *ea* ar fi fost aceea.

Polițiștii se uitau la cadavrul lui Leppo în timp ce acesta era fotografiat din diverse unghiuri. Pistolul îi rămăsese în toc. Apoi își mutară privirea de la el la Odessa.

Ea găsi sticla de apă pe care i-o oferise cineva mai devreme și o bău pe toată. Simțea mai mult decât nesiguranță, se întreba dacă nu cumva ea însăși își pierduse mințile. Era zguduită.

După discuția cu primii doi agenți, cel trimis de la centru a revenit lângă ea pentru întrebări suplimentare:

Unde te aflai când Walt a încercat să înjunghie fetița?

De unde crezi că a luat cuțitul?

Walt s-a comportat ciudat la restaurant, înainte să fie împușcat?

Odessa își dădu seama că agenții credeau că inventase o parte a poveștii ca să ascundă că își ucisese colegul din greșeală. Că îl împușcase crezând că în întunericul din dormitor e al doilea atacator. Odessa nu avea de gând nici să confirme, nici să infirme această supoziție. Știa însă exact ce se petrecuse.

Fetița ar fi putut să întărească povestea ei. Era singurul martor rămas în viață. Rana din umărul ei, provocată de cuțitul lui Leppo, era dovada clară că Odessa făcuse în mod justificat uz de arma din dotare.

Au acoperit cu un cearșaf cadavrul lui Leppo, iar în clipa următoare a fost condusă afară din încăpere.

***

Odessa s-a întors la Claremont în mașina celor doi agenți FBI, într-o tăcere inconfortabilă.

Sediul FBI din Newark era unul dintre cele mai mari; acolo lucrau peste 350 de agenți, iar filialele din subordine se întindeau de la Atlantic City la Peterson. În jurisdicția sa se afla aproape tot statul New Jersey, biroul din Philadelphia fiind responsabil cu o parte din South Jersey.

La etajul al șaselea al clădirii din Claremont, într-o încăpere fără ferestre, în care se simțea un miros stătut de fum de țigară, Odessa a repetat povestea de încă două ori, cu excepția câtorva detalii care îi reveniseră în minte în timp ce vorbea. De exemplu: bufniturile pe care le auzise deasupra când ieșise din bucătăria lui Peters, îndreptându-se către scara interioară, și care semănau cu zgomotele

unei încăierări; țiuitul sistemului de alarmă – atrăgând atenția că ușa rămăsese deschisă – pe care ambii agenți îl auziseră la intrarea în casă; faptul că Leppo ceruse să i se aducă resturile de la prânz, în loc să comande o ruladă cu carne proaspăt făcută.

Odessa începu să plângă și își dădu seama că nu mai era în stare să se oprească. Încă putea vorbi, însă lacrimile continuau să i se prelingă pe obraji. Își tampona din când în când nasul cu șervețelele din cutia pe care o ținea în poală. Încăperea era de obicei rezervată interogării suspecților.

Chipurile anchetatorilor erau impenetrabile. Odessa nu fusese niciodată de partea aceasta a mesei. Câteva întrebări o dezmeticiră:

A băut vreunul dintre voi alcool la masă?

Ești sub vreun tratament medicamentos?

Și-a predat arma pentru testul balistic, o procedură standard în astfel de cazuri. I-au sugerat să facă și un test de sânge, ar fi fost spre binele ei. Felul în care rostiseră aceste cuvinte nu-i picase prea bine, așa că testul de sânge n-a mai fost pomenit.

Soarele răsări, schimbul de dimineață își făcu apariția și agenți care înainte nici nu o băgaseră în seamă urcau până la etajul al șaselea doar ca să arunce o privire. Atunci a înțeles – cu certitudine – că dăduse de necaz. Chiar dacă gestul ei fusese justificat, rămânea implicată într-un caz de posibilă folosire neadecvată a armei din dotare. Un agent murise de mâna ei.

În jurul orei 10 dimineața s-a transmis ordinul ca Odessa să fie trimisă acasă. Când s-a oprit la biroul ei ca să-și recupereze încărcătorul de mobil, i-a trecut prin minte să ia tot ce avea, în caz că nu ar mai fi revenit niciodată acolo. „Ce ridicol", și-a spus – dar chiar așa era? Putea să vadă pe fereastră Center Street, unde carele televiziunilor se pregăteau să transmită în direct.

Nimeni nu-i spusese că Linus o aștepta. L-a văzut în holul de la intrare, purtând un costum fără cravată, de parcă s-ar fi îmbrăcat în

grabă, pe jumătate pentru slujbă, nesigur. Când Odessa s-a apropiat de el, Linus și-a ridicat privirea din ecranul telefonului și a sărit în picioare. Ea l-a luat în brațe și ochii i s-au umezit. Habar n-avusese că îl chemaseră.

Îl cunoscuse pe Linus la Facultatea de Drept din Boston, orașul lui natal. Rămăseseră împreună până la absolvire, apoi se despărțiseră – iar peste un an se mutau împreună. Era vorba despre dragoste, însă traiul în comun îi avantaja cu siguranță din punct de vedere financiar pe cei doi tineri avocați, unul angajat la FBI, celălalt în cel de-al doilea an de stagiatură la o prestigioasă firmă de avocatură din Manhattan.

— *Mulțumesc,* i-a șoptit ea la ureche.

El a mângâiat-o pe spate, continuând s-o îmbrățișeze.

— M-au sunat. Am crezut că ai pățit ceva, că ești rănită.

Odessa a clătinat din cap și și-a cufundat iar fața în umărul lui.

— E de rău, a spus ea.

— Ai nevoie de un avocat, i-a răspuns Linus.

Odessa s-a îndepărtat puțin ca să-și șteargă lacrimile, apoi s-a uitat la el, la pielea măslinie și la ochii lui îngrijorați.

— Am un avocat, a zis ea. Pe tine.

Linus a schițat un zâmbet.

Au ieșit în River Street pe o ușă neinscripționată, trecând pe lângă o reporteră care, între două transmisiuni, era ocupată cu telefonul în vreme ce casca îi atârna, prinsă de gulerul bluzei. Peste noapte, ploaia alungase zăpușeala, răcorind atmosfera. Pe drumul către stația de metrou Newark Penn, din apropiere, Odessa s-a sprijinit de Linus. De acolo au luat un tren PATH[{4}] și au coborât la Harrison. Au schimbat puține cuvinte. Odessa nu avea să-și amintească prea multe din acest drum scurt, începuse s-o copleșească oboseala.

Se gândise că avea să se liniștească după ce închide în urma lor ușa apartamentului, însă n-a fost așa. Linus a întrebat-o dacă voia

ceva de mâncare. S-a așezat în pat îmbrăcată, un gest pe care nu-l mai făcuse decât o dată, când fusese răcită.

Se simțea deprimată. Linus i-a pus un pahar cu apă pe noptieră. Odessa l-a auzit cum cotrobăie prin debara, apoi și-a dat seama că de fapt tocmai scotea din priză cablul TV. Nu voia ca ea să urmărească știrile.

Însă îi rămăseseră telefonul și încărcătorul. A verificat știrile cât s-a simțit în stare s-o facă. Echipe de televiziune se aflau și în fața locuinței lui Leppo, filmând-o pe soția lui care plângea în timp ce-și împingea copiii în mașină și pleca.

Linus a venit să vadă cum se mai simte și a găsit-o cu telefonul. A făcut-o să-i promită că-l va închide și va încerca să se odihnească. Odessa a dat din cap, însă a rămas așezată pe marginea patului. Linus voia să stea de vorbă – sau mai degrabă s-o asculte.

Odessa i-a prezentat o versiune prescurtată a poveștii. Din tot ce i-a spus lui, un singur lucru omisese să-l menționeze agenților FBI: i se păruse că văzuse ceva ieșind din trupul lui Leppo, înainte ca acesta să moară. I-a spus asta ca să vadă cum va reacționa, cât de ciudate îi vor părea cuvintele ei. Pe fața lui Linus n-a putut citi o reacție limpede, însă după câteva momente de tăcere, i-a spus că ar trebui să mai stea de vorbă și cu altcineva, nu numai cu un avocat – cu un terapeut.

Era deznădăjduită. Ar fi vrut să existe o logică.

— Am văzut aburul acela. I-am simțit mirosul, spuse ea.

— Ce anume ai văzut? Un miraj provocat de căldură, vrei să zici?

— Nu chiar. Ceva asemănător. O unduire. Ceva.

— Cred că erai tulburată, e de înțeles, simțurile ți-au jucat o festă.

— Știu că e straniu, spuse ea. Este extrem de greu de explicat.

— Ei ce au zis despre asta?

— Lor nu le-am spus.

Linus făcu ochii mari, apoi încuviință:

— Poate că ar trebui să lași lucrurile așa în ceea ce-i privește, spuse el asumându-și brusc rolul de avocat. Nu e o omisiune greșită.

— Ce s-o fi întâmplat cu Walt?

Lui Linus nu-i veni niciun răspuns în minte.

— E o nebunie. Nimic nu pare să aibă sens.

Brusc, telefonul Odessei începu să sune. Ea se ridică, dar Linus fu mai rapid.

— E mama ta.

Odessa se întristă, nu putea vorbi.

— Atunci nu-i răspunde, zise Linus, scoțând încărcătorul din priză și ridicându-se în picioare. Culcă-te.

Odessa încuviință, iar el plecă la slujbă.

Toată ziua, canalele de știri au comentat obsesiv „ultimul zbor" al lui Cary Peters, recompus din filmări făcute cu telefonul mobil, relatări ale martorilor oculari, găuri de gloanțe și rapoarte ale Administrației Aviatice Federale. Odessa a urmărit știrile pe ecranul laptopului, cu un ceai rece alături.

Peters ucisese cinci persoane: doi bărbați în Teterboro și trei membri ai familiei sale în Montclair.

Atenția Odessei fu atrasă de mărturia bărbatului căruia îi fusese confiscată mașina în parcarea clubului de golf. Descrierea pe care acesta o făcuse expresiei înghețate de pe fața lui Peters și privirii lui pierdute – ambele puse pe seama loviturii la cap pe care o suferise în timpul aterizării forțate pe terenul de golf – se potrivea perfect cu felul în care arăta Leppo.

Despre Peters se spunea că fusese împușcat mortal de forțele de ordine și un agent FBI fusese ucis în cursul schimbului de focuri. Presa încă nu cunoștea întreaga poveste. Odessa știa că era doar o chestiune de timp până când va afla.

La fel ca ea, jurnaliștii încercau să-și explice pornirea ucigașă a lui Peters. Presiune financiară, certuri familiale, eșec profesional. Viața

lui devenise un dezastru. Doar că faptele comise fuseseră exagerate. Nu fusese un individ violent și nimic din trecutul lui n-ar fi putut explica un asemenea comportament.

Același lucru s-ar fi putut spune și despre Leppo. Odessa rememorase de nenumărate ori cina lor împreună. N-ar fi putut fi mai banală. Drumul către Montclair: Leppo fusese Leppo, urmându-și intuiția caracteristică. După aceea intraseră în casă, agentul veteran primul. Odessa fusese distrasă de descoperirea cadavrului mamei. Și-ar fi dorit să-și poată aminti mai bine zgomotele de la etajul casei.

Să fi fost o luptă? De ce nu-și folosise Leppo Glockul? Cum ajunsese la cuțitul de tranșat pe care Peters îl luase din bucătărie?

Începu să-i sune mobilul. O mașină urma s-o ia de acasă, aveau nevoie de ea pentru un nou interogatoriu.

— Dă-mi voie să-ți caut un avocat, spuse Linus.

— Nu-mi permit un avocat, răspunse Odessa.

— Nu-ți permiți să *nu ai* un avocat, replică Linus.

A făcut un duș, apoi s-a îmbrăcat și s-a dus la interogatoriu însoțită de unul dintre avocații FBI. De data aceasta interviul a fost înregistrat video, Odessa reușind să-l ducă până la capăt fără să se piardă cu firea. Nu a întrebat-o nimeni în ce stare se afla corpul lui Leppo după ce acesta se prăbușise. A semnat câteva documente după ce avocatul le-a citit cu atenție și i s-a pus în vedere că era posibil să fie interogată și de cei de la Biroul de Responsabilitate Profesională (BRP), echivalentul FBI al Anchetelor Interne din cadrul Poliției.

Credea că îi vor cere să predea insigna și legitimația. Pistolul îi fusese deja reținut. A fost repartizată oficial să efectueze muncă de birou pe tot parcursul investigației BRP – procedura standard. A întrebat cât ar fi putut dura această anchetă.

— Câteva săptămâni. Sau mai mult.

Felul în care agentul de supraveghere rostise cuvintele „sau mai mult” a convins-o că urma să fie concediată. Desigur, asta se va întâmpla la capătul unei anchete prelungite, iar motivul va fi încălcarea unor proceduri – mici, neimportante, însă suficiente pentru luarea unei asemenea măsuri. Adevăratul motiv avea să rămână împușcarea unui coleg – indiferent de circumstanțe – și nu se putea aștepta să-i fie atribuit vreodată alt partener.

După interviu a fost rugată să aștepte în garajul clădirii mașina care urma să o ducă înapoi acasă. În timp ce aștepta, mobilul a început să-i sune, afișând pe ecran cuvântul MAMA.

O, nu! Un fior îi străbătu șira spinării, de parcă ar fi curentat-o. Dacă mama ei auzise ceva – poate că o sunase vreun reporter –, Odessa nu voia să discute subiectul. Iar dacă nu auzise și doar o suna să vadă ce mai face, discreția Odessei ar deveni o problemă la următoarea discuție. „Da’ de ce nu mi-ai spus nimic?” Reproșuri după reproșuri. Vinovăția. Da, vinovăția. Lumea Odessei se năruise, dar mama știe să facă așa încât totul să fie despre ea.

Odessa puse telefonul pe silențios. Nu putea vorbi cu mama ei. Doar că nu era de ajuns să ignore apelul și să lase să intre mesageria vocală.

Niciodată nu era.

Se îndepărtă. Nu era în stare să urce în mașină. Apropiindu-se de poarta care dădea către stradă mări pasul, temându-se să nu fie chemată înapoi.

Abia după câteva străzi spre nord se simți din nou liberă. Îi trimise lui Linus un SMS – insistase să plece la slujbă și voia să-l înștiințeze că interogatoriul se încheiase, totul fusese în regulă –, apoi își continuă drumul. Deasupra orașului era un strat de nori gros, cenușiu, amenințând trecătorii cu o ploaie zdravănă, însă căzură doar câțiva stropi reci.

Odessa continuă să meargă către nord, ținându-se departe de zonele dubioase de lângă râu, trecând pe lângă spălătorii de mașini,

magazine de telefoane, bodegi și magazine abandonate, mâzgălite cu graffiti. Când tocmai se săturase de trotuarele crăpate și de străzile lipsite de personalitate, se trezi în fața intrării în cimitirul Mount Pleasant, o oază de liniște și verdeață în orașul mereu agitat. Pe un bloc de piatră de lângă poarta în stil victorian stătea scris anul 1844. Străbătu aleile întortocheate în pante domoale, trecând pe lângă statui funerare, cripte în stil roman și mausolee elegante. Asta era starea ei.

Se gândea la o mulțime de lucruri, însă gândurile îi rămâneau împrăștiate, imposibil de adunat. Poate că era un lucru bun. Una dintre imaginile care îi reveneau în minte era reacția iritată a lui Linus în clipa în care ea îi mărturisise că văzuse acea esență… prezență… acea *chestie* cum se înălța din trupul lui Walt Leppo după ce acesta murise. Și-ar fi dorit luxul de a se îndoi de sine, de a ignora ceea ce văzuse. Ar fi vrut să poată uita acel moment.

Brusc o cuprinse o foame de lup. Descoperi un restaurant dominican, se așeză singură la o masă și comandă pui fript cu orez condimentat. Îi plăcea că locul acela nu semăna deloc cu Soup Spoon Café, restaurantul în care petrecuse ultima oră liniștită în compania lui Leppo.

Walt, ce naiba s-a întâmplat? Afară era încă lumină când traversă din nou râul, către Harrison. O dureau picioarele. Își dădu seama că era epuizată – dar asta numai până ce zări, de la depărtare, mulțimea adunată în fața clădirii în care locuia. La început nu-și dădu seama ce se petrece, apoi realitatea o izbi în moalele capului, făcând-o să simtă un impuls puternic, potențat de adrenalină, de genul luptă-sau-fugi.

Reporteri. Dubele erau carele de reportaj ale diverselor posturi de televiziune – toată lumea aștepta în fața locuinței ei. Odessa avea acum parte de același tratament de care se „bucurase" și Peters după ce scandalul în care fusese implicat ieșise la lumină. Acum ea era ținta.

Ca un jefuitor de bănci cu portbagajul plin cu bani care se apropie de un punct de control al poliției, Odessa se răsuci pe călcâie și o luă în direcția opusă – temându-se la fiecare pas că își va auzi numele și că vor porni pe urmele ei. Totul ieșise la iveală: un agent FBI fusese împușcat de un coleg, numele ei. Telefonul ei pus pe *mute* rămăsese în poșetă, probabil plin de mesaje vocale și de *news alerts.* Se simțea hăituită. Își șterse câteva lacrimi.

Lumea ei, așa cum o știuse, dispăruse. Văzând luminile acelea, mulțimea de oameni adunată în fața locuinței ei, așteptând, își dădu seama că nimic nu va mai fi la fel.

Curând se trezi lângă biblioteca publică din Harrison. În încăperile răcoroase, liniștite, ale acesteia, Odessa își aminti bibliotecile din locurile unde crescuse, la periferia orașului Milwakee din Wisconsin, care fuseseră sanctuarele tinereții ei. Mirosul de hârtie veche, răceala rafturilor metalice, netezimea pardoselii. Bibliotecile erau ascunzători și locuri de explorat, cum erau cărțile pe care le puneau la dispoziție. Descoperi un scaun într-un colț și se așeză. Mobilul îi rămăsese în poșetă ca o rocă radioactivă învelită într-o manta de plumb; dacă i-ar fi rupt sigiliul, s-ar fi expus unor radiații nocive, otrăvitoare. Amorțită, se gândi la cariera ei periclitată, la viața dată peste cap, la moartea lui Leppo. Câțiva puști trecură pe lângă ea și închise ochii – atât de afectată rămăsese de imaginea copiilor uciși ai lui Peters.

Apoi se auzi anunțul. Într-un sfert de oră biblioteca se închidea. I se făcu rău. Se uită la ceasul de perete și se întrebă dacă măcar vreunul dintre reporterii de televiziune renunțase să mai transmită despre ea la știri. Când se strecură în bloc, se lăsase deja întunericul. Din fericire, nu zărise niciun car TV și niciun ziarist. Pătrunse în holul de la parter fără să fie deranjată de nimeni, apoi urcă scările până la apartament.

În dimineața următoare, Odessa n-a fost în stare să citească aproape nimic din ce îi sosise pe telefon, însă unul dintre mesaje i-a atras atenția. Șeful ei îi comunica să nu meargă la Claremont, ci să se ducă la Biroul din New York. Odessa a luat metroul către Tribeca, iar în primele două zile ale detașării ei temporare, șefii biroului situat la etajul 23 al clădirii au încercat să-i găsească ceva de lucru. S-a străduit să pară ocupată, însă la sfârșitul celei de-a doua zile se simțea împăcată doar să stea pe scaun și să se uite pe fereastră. Nimeni nu vorbea cu ea.

În cea de-a treia zi, biroul s-a golit, era înmormântarea lui Walt Leppo. Odessa n-a reușit să-și adune curajul ca să participe. În plus, era sigură că nimeni nu-i dorea prezența. A sta într-un birou gol știind că prietenului și mentorului tău mort tocmai i se țin discursuri elogioase – iată momentul cel mai deprimant pe care Odessa îl trăise vreodată.

Mama ei continua s-o sune. Odessa ținea însă legătura cu frații și surorile ei – care erau în număr de cinci, cel mai aproape de ea din punct de vedere geografic locuind undeva lângă Cincinnati, statul Ohio – prin SMS, spunându-le că era bine și promițând că-i va suna în weekend. Frații ei erau plini de bune intenții, dar însuși gândul că va trebui să le povestească ce se petrecuse o epuiza psihic. Cu mama ei a avut noroc. Într-unul dintre rarele momente în care s-a lăsat înduioșată de insistența ei, Odessa a sunat-o și a intrat direct mesageria vocală.

Mamă, eu sunt. Scuze, totul e cam haotic, cum îți imaginezi. Am avut o săptămână îngrozitoare și nu știu ce urmează. Sunt în regulă. Voi încerca să te sun mai încolo, însă nu-mi văd capul de treburi, așa că nu știu când va fi. OK. Sunt Odessa. OK. Pa.

Apoi s-a așezat la biroul ei gol, fără să facă nimic până la sfârșitul programului.

A doua zi au găsit ceva să-i dea de lucru. A fost trimisă la Agenția FBI Brooklyn-Queens, peste East River, în cartierul Kew Gardens. Un agent pensionat suferise de curând un atac cerebral, iar ea trebuia să-i elibereze biroul. Nu înțelegea de ce un agent pensionat încă mai avea un birou, dar știa că, în calitate de agent începător sub anchetă, n-ar fi fost indicat să pună prea multe întrebări.

Șefa biroului de la Kew Gardens nu fusese înștiințată de venirea sa, după cum nu știa nimic nici despre biroul respectiv. A scos dintr-un dulap din camera copiatoarelor o tavă cu vreo treizeci de chei, întinzându-i-o Odessei și arătându-i culoarul pe care să meargă.

Odessa a găsit biroul la capătul ultimului hol; ușa acestuia se afla lângă o ieșire de urgență către scările exterioare. Pe ea nu scria nimic. Odessa a scuturat tava cu chei și a încercat să estimeze cât i-ar lua să le încerce pe toate – știind că, în conformitate cu Legea Odessa a statisticilor, cheia bună se va afla printre ultimele. Ușa era suficient de izolată de celelalte birouri din acea aripă a clădirii, așa că Odessa a șterpelit o agrafă de birou de pe o masă liberă și a luat de pe frigiderul din sala de mese o reclamă la pizza de mărimea unei cărți de vizită și i-a scos magnetul. Folosind ambele obiecte pe post de șperaclu, a deschis încuietoarea simplă a ușii.

A izbit-o mirosul de aer stătut din biroul fără fereastră. A apăsat pe întrerupător și becul s-a aprins o clipă, apoi a pâlpâit și s-a stins cu un pocnet. Biroul nu mai fusese folosit de ceva vreme.

Masa era aproape goală, cu excepția unui set de birou din piele artificială. Într-un raft erau câteva dosare goale cu trei inele, unele în picioare, altele culcate; se mai vedeau urmele unor postere care probabil atârnaseră pe pereți când fostul ocupant al biroului se mutase acolo.

Fără îndoială, așa arăta biroul unui tip care trage de zilele rămase până la pensie. Odessa a lăsat ușa deschisă ca să aibă puțină lumină, așezându-se la biroul acoperit cu un strat de praf moale, cenușiu.

Sertarele erau aproape goale: agrafe de birou, o rolă de scotch, un cuțit pentru scrisori. O plăcuță având gravat un nume – EARL SOLOMON – care probabil decorase cândva o masă asemănătoare sau o ușă de birou.

A găsit chitanțe vechi cu cheltuieli de călătorie. Un prânz în Lawrence, Kansas, din 1994. O cină în Saskatchewan, în 1988. Un reportofon dus la reparat la un magazin de electronice, în 2009.

Sertarul din dreapta jos era încuiat și niciuna dintre cheile din tavă nu avea dimensiunea potrivită pentru a-l deschide.

Încrezându-se în continuare în abilitățile ei de lăcătuș, după ce reușise să deschidă ușa biroului, a început să răsucească agrafa de birou în broasca sertarului, însă fără succes. După ce a tras de câteva ori de mâner, și-a dat seama că sertarul era bine încuiat. S-a uitat din nou la setul de birou; lama cuțitului de deschis scrisori i s-a părut suficient de subțire ca să încapă între partea de sus a sertarului și cadrul acestuia.

S-a gândit puțin dacă să lase în urmă dovada faptului că forțase încuietoarea. Apoi, aruncând o privire către culoar prin ușa deschisă, a strecurat lama cuțitului pe deasupra sertarului și i-a izbit mânerul cu podul palmei, după care l-a făcut pârghie și a tras de el într-o parte.

Încuietoarea din interior a pocnit. Acum sertarul putea fi deschis. Odessa spera să găsească măcar niște alcool de calitate.

În schimb, a găsit un magnetofon. L-a scos, punându-l pe birou. Un aparat solid, bej, confecționat din metal, marca Sony – cu literele spațiate – SONY – și scrise cu un font îngust, demodat. La capătul cablului de alimentare se afla un ștecăr vechi, cu două borne. Aparatul promitea o redare „high fidelity”. Cele două rotoare erau goale. Odessa a găsit mai multe role în fundul sertarului, pe care le-a pus unele peste altele pe masă, lângă magnetofon. Își amintea vag cum obișnuia bunicul ei să le deruleze – iar acum era suficient de curioasă să încerce și ea.

A așezat o rolă pe rotorul din stânga, apoi a întors-o pe partea cealaltă, trăgând de bandă și petrecând-o prin capul de citire. Banda maronie era fragilă, așa că a avut grijă să n-o rupă. A prins-o apoi de o rolă goală, dându-și seama cum trebuia introdusă în fantă, ca să nu se desprindă. A rulat-o apoi cu mâna câțiva centimetri și a pus magnetofonul în priză, care a pocnit și a făcut flamă.

Odessa a apăsat pe butonul de pornire, apoi pe PLAY. Funcționa! Sau cel puțin părea să funcționeze – pentru că la început nu s-a auzit niciun zgomot. A apăsat pe butonul FF și banda a început să se deruleze cu o viteză amețitoare. Apoi a apăsat din nou pe PLAY.

Sunetele produse de un microfon lovit cu degetul au făcut-o să tresară.

„Probă de microfon, probă de microfon" s-a auzit o voce baritonală – limpede, dacă ignorai pârâiturile inevitabile ale unei benzi Mylar vechi – și suficient de sonoră pentru ca Odessa să reducă volumul.

A urmat o înregistrare radio de la mijlocul unui cântec, de asemenea cu pârâituri, însă îndepărtată, apoi niște bufnituri indicând faptul că cineva muta microfonul mai aproape de el:

Here come the stars tumbling around me… There's the sky where the sea should be…

Un ritm sugerând un marș. Odessa și-a scos telefonul și a deschis aplicația Shazam.

Metoda de detectare audio – sunetele produse de un vechi magnetofon fiind decodificate cu ajutorul geniului algoritmic al unei aplicații noi – a funcționat. Era vorba despre piesa *What now my love* interpretată de Shirley Bassey, acompaniată de Nelson Riddle and His Orchestra. Shazam arăta că înregistrarea era din 1962.

Orchestra și vocea cântăreței au continuat să se audă într-un crescendo frenetic, apoi piesa s-a încheiat brusc. S-a auzit apoi vocea

ritmată a unui DJ de școală veche, însă și aceasta s-a întrerupt la fel de brusc.

Apoi – zgomot de fond. Urmat de… nimic.

A apăsat din nou butonul FF, temându-se că banda se va rupe. Doar că nu mai era nimic altceva.

Cineva testase magnetofonul? În 1962? Odessa a ridicat aparatul ca să-i cerceteze și partea inferioară. Acolo, imprimate pe unul dintre piciorușele din plastic, se vedeau inițialele ES.

Earl Solomon. Această descoperire banală – că magnetofonul părea să-i fi aparținut agentului FBI care ocupase biroul acela – a pus capăt investigației.

Probabil că Solomon îl pusese în sertarul de jos și apoi uitase de el.

Odessa s-a întors la șefa biroului.

— Ce ar trebui să fac cu bunurile agentului?

Femeia a dat din umeri.

— Bănuiesc că toate obiectele personale ar trebui înapoiate? Avem nevoie de birou. Lasă-mă să verific dacă avem o adresă la care…

Odessa a găsit o cutie goală de carton în camera copiatoarelor și a pus toate obiectele din birou în ea.

***

A luat un taxi până în cartierul Flushing din Queens și, ținând cutia de carton în brațe, a intrat în Spitalul New York-Presbyterian. A luat la rând recepțiile în încercarea de a afla unde fusese internat Earl Solomon. De câteva ori a fost tentată să-și folosească insigna, însă i s-a părut deplasat, de vreme ce acum făcea doar muncă de birou. În cele din urmă, a aflat că agentul ieșise de la terapie intensivă, așa că s-a dus în salonul lui.

Ușa acestuia era deschisă. Nu era o rezervă, dar în primul pat nu se afla nimeni deocamdată. Fără să facă zgomot, Odessa a pășit

dincolo de draperia trasă pe jumătate. Un bărbat negru dormea în al doilea pat, arătându-și pe deplin cei 86 de ani. Tot felul de tuburi îi porneau din dosul palmei și din antebrațe ajungând la niște pompe și monitoare care interpretau un fel de simfonie silențioasă. Respirația îi era slabă, părul argintiu, cârlionțat și tuns scurt.

Odessa a așezat cutia de carton pe un scaun. Sperase să întâlnească membri ai familiei lui, ceea ce i-ar fi oferit ocazia să explice scopul vizitei, să predea obiectele din birou și să se retragă politicos. Acum se simțea de parcă ar fi pătruns prin efracție în salonul acela. Nu îndrăznea să-l trezească pe Solomon. Poate că era sedat. Până la urmă ar putea folosi insigna ca să obțină câteva informații de la asistente, altfel ar trebui să aștepte vizita medicului de gardă.

Un televizor mic, cu ecran plat, era pornit într-un colț al salonului. Când și-a dat seama la ce se uita, Odessa a simțit cum i se cască un gol în piept. Era un reportaj de la înmormântarea soției și copiilor lui Cary Peters.

Înmormântarea lui urma să aibă loc separat. Pe ecran se vedeau șirul de automobile îndreptându-se către cimitir și mulțimea care venise să-și manifeste compasiunea pentru victime. Apăreau fotografii din social media: doamna Peters și copiii la un parc acvatic, la zoo, la un meci de hochei al echipei New York Rangers. Apoi o fotografie a lui Peters, singur, de când lucra pentru echipa guvernatorului. O imagine a casei lor din Montclair, făcută în noaptea aceea, cu zidurile luminate în roșu și albastru de mașinile echipelor de intervenție. Apoi pe ecran a apărut o imagine ce părea să nu aibă legătură cu subiectul: portretul unei femei tinere, cu părul până la umeri, în sacou și o cămașă albă, arborând un zâmbet plin de încredere. Odessa a scos un icnet puternic când și-a recunoscut propriul chip în fotografia oficială, cea din legitimația de serviciu.

Apoi prezentatorul a apărut iar în prim-plan. Nici măcar nu era un canal local, era CNN, un post cu acoperire națională. Odessa nu

știa ce spuneau despre ea… și totuși știa.

— Lucrați aici?

Vocea o făcu să tresară. Se răsuci, așteptându-se să vadă pe cineva în cadrul ușii.

Cel care i se adresase era însă Earl Solomon. Se trezise, dacă fusese vreun moment adormit. Bărbatul miji ochii, apoi clipi de câteva ori. Ochii lui erau puțin injectați și îngălbeniți, însă o priveau cu căldură.

— Nu, răspunse ea cu răsuflarea tăiată.

Se uită la ecranul televizorului, dar între timp trecuseră la o altă știre. Apoi se uită iar la el.

— Eu sunt… Odessa Hardwicke. Agent special din New Jersey. Agentul… domnul Solomon?

— Agentul Solomon, spuse el. Earl. Ridică asta puțin, te rog, adăugă, arătând către telecomanda de reglare a spetezei patului.

Odessa o ridică, pentru ca bărbatul s-o poată vedea mai bine. Buzele lui erau uscate, iar limba decolorată.

— Nu vreți niște apă?

Bărbatul refuză. Își țuguie buzele și se uită în jur, de parcă ar fi încercat să-și aducă aminte unde se afla.

— Un salon nou, spuse el.

Odessa aprobă. Încă nu-și revenise după ce își văzuse chipul pe ecranul televizorului.

— Ăăă… stați comod?

— Nu prea.

— Ați suferit un accident cerebral, așa mi s-a spus.

— Da, probabil că un cheag a luat-o la plimbare prin artere, s-a împotmolit undeva la cap și a blocat accesul sângelui către creier. Am căzut din picioare, spuse el și bătu cu palma în pat, netezind cearșaful. Din fericire, aveam telefonul la mine.

— Văd că vorbiți bine. Vă simțiți afectat în vreun fel?

Solomon se încruntă.

— N-am gust și miros. Îmi țiuie urechile. Cam asta e. Am scăpat destul de ieftin. Mi s-a făcut și o radiografie. Mi-au descoperit niște cheaguri în jurul inimii. Și o leziune care nu se vindecă. Nu-i de bine.

— Nu, spuse ea. Nu sună bine.

— Ești din New Jersey?

— Așa e. Tocmai ce m-au…

Odessa își dădu seama că nu voia să-i spună despre ea, așa că schimbă subiectul:

— Încă aveți un birou în Brooklyn-Queens.

Solomon încuviință, iar cutele de pe frunte i se adânciră.

— Nu mă prea duc pe-acolo.

— Așa se pare, încercă ea să zâmbească. Nu înțeleg un lucru. Vârsta obligatorie de pensionare a agenților FBI este de 57 de ani, nu-i așa?

Solomon încuviință.

— Cred că oficial sunt pensionat.

— Atunci cum de mai aveți un birou?

— Păi… în caz că aș avea nevoie.

Răspunsul lui părea lipsit de sens.

— De fapt, nu prea înțeleg. Au uitat de biroul dumneavoastră?

— Au uitat de mine, zâmbi Solomon, dezvelind niște dinți mari și rari. O să fie al tău?

— Nu. Doar l-am eliberat, spuse Odessa, arătând spre cutia de carton așezată pe scaunul de lângă ea. V-am adus lucrurile, nu sunt prea multe.

Solomon nici măcar nu se uită la cutie.

— Cum de-ai ajuns să ți se ofere o astfel de misiune caritabilă?

La început, ea zâmbi auzind felul în care Solomon descrisese însărcinarea, apoi își dădu seama că trebuia să fie sinceră.

— Mi s-a ordonat să fac o vreme muncă de birou.

Solomon clătină din cap, de parcă s-ar fi așteptat.

— Pe caz de boală sau disciplinar?

— Anchetă administrativă, răspunse ea, o formulă pe care în ultima vreme o tot repetase în minte. Am tras cu arma.

— Și a ieșit rău, nu-i așa?

— Păi… e greu de zis acum.

— Înțeleg, spuse el îndreptându-și privirea către ecranul televizorului.

Cu siguranță văzuse mai devreme știrile despre schimbul de focuri din Montclair. Odessa se uită la el cum își ia o expresie neutră. Solomon o privi apoi cu un interes sporit, de parcă ar fi avut o revelație. Ea nu avea să înțeleagă semnificația acestei schimbări de atitudine decât mult mai târziu.

— Împușcarea tipului din echipa guvernatorului, spuse el. Bărbatul care i-a ucis pe toți ai lui, cu excepția unuia.

Odessa își lăsă privirea în jos.

— Da, domnule.

— Agentul cu care erai a atacat ultimul copil rămas în viață, iar tu l-ai împușcat.

Odessa închise ochii și clătină iarăși din cap.

— Agent Solomon, chiar n-aș vrea să…

Bărbatul îi luă vorba din gură:

— …să vorbești despre asta.

— Nu, domnule, nu vreau.

— Am înțeles. Am doar câteva întrebări precise.

Odessa se uită la el nedumerită; crezuse că vor schimba subiectul.

— Mai întâi, despre celălalt agent, continuă Solomon. Agent FBI, desigur. Bănuiesc că n-a mai avut episoade de psihoză înainte de…?

Odessa clătină din cap.

— Nu.

— Ucigașul a murit primul.

— Eu l-am împușcat.

— Însă agentul… se comporta deja ciudat?

Odessa chiar nu voia să discute astfel de amănunte.

— S-ar putea spune asta, da. Totuși n-aș vrea să…

— Sunt niște întrebări dificile, însă importante. Agentul acela, când l-ai împușcat… Vorbesc despre momentul în care a murit. Ai observat ceva…? Vreun lucru deosebit, ieșit din comun?

Odessa nu prea știa ce să răspundă. Nu-i venea să divulge nimic; avocatul chiar îi spusese să nu discute cazul cu nimeni. Însă întrebarea pe care tocmai i-o pusese Solomon… era atât de precisă.

— Am văzut un fel de unduire, ca un fum, ieșind din el.

— Vreun miros? Uleios?

De unde știa el toate aceste lucruri?

— Da, de fludor topit, răspunse ea, regretând că-și dăduse drumul la gură. A fost un moment traumatic, nu sunt sigură de nimic…

Solomon nu avea de gând s-o judece. Se gândea doar.

— Ai găsit vreun altar improvizat?

Ce fel de întrebare mai era și asta?

— Nu exista niciun…

— Altar. Poate în garaj sau în vreuna dintre dependințe. Un vas metalic sau o urnă…

Odessa îl întrerupse:

— Eu nu am participat la anchetă, pentru că între timp am devenit unul dintre *subiectele* anchetei. Din cauza împușcăturii. Iar casa aceea nu mai era locuința lui, sau cel puțin el nu mai stătea acolo.

— Un vas negru, uneori confecționat din fontă, continuă el. Poate să semene cu o vază mare sau cu o pubelă, dacă nu știi ce cauți. Iar înăuntru este posibil să găsești păr, păr de om și oase…

— Oase? se miră Odessa.

— Și sânge, da… E greu să nu-l observi, spuse bătrânul.

— Agent Solomon…

Era puțin ciudat.

— Nici măcar n-ar trebui să vorbesc despre asta. Am venit aici pentru dumneavoastră.

— Pentru mine? Nu-ți face griji. Mi-am pierdut gustul și mirosul și am o leziune pe creier, așa că naiba știe ce mă mai așteaptă. Acum mi-e puțin sete, zise el, arătând către o carafă așezată pe un cărucior.

Odessa îi turnă puțină apă într-un pahar din plastic. Solomon îl duse la gură cu o mână tremurândă.

— Vei avea nevoie de ajutor… cu ancheta asta, îi spuse el.

— Am un avocat numit de Birou, ținu ea să-l informeze.

— Nu cu apărarea ta. Cu ancheta.

La început, nu înțelese.

— Cu ce s-a întâmplat? Nu mă pot ocupa eu de asta.

— Trebuie, dacă vrei să afli ce s-a petrecut cu adevărat. Cunosc pe cineva care te-ar putea ajuta.

— Vă mulțumesc, agent Solomon, spuse ea, politicoasă și tranșantă. Dar am de gând să las FBI-ul să-și facă treaba, pentru ca eu să mi-o fac pe-a mea. Dacă tot veni vorba… continuă ea, arătând discret către ușă.

— Trebuie să trimiți o scrisoare în care să redai pe scurt ce s-a întâmplat și să ceri ajutor. O vei scrie pe o foaie de hârtie. Fără înfloriturі, pur și simplu îți prezinți cazul. La obiect. Doar adevărul. Cere ajutor. După ce termini de scris, împăturești foaia o dată – doar o dată, exact pe mijloc – apoi o introduci într-un plic A5 galben, pe care îl sigilezi. Știi cum arată. 162 pe 229 mm? Îi mai zice și format de carte de buzunar. La destinatar scrii „Hugo Blackwood, Esq., Stone Street numărul 13½". Zona Wall Street. Știi unde e?

Odessa îl așteptă să termine înainte să scuture din cap:

— Ce anume?

— Una dintre cele mai vechi străzi din Manhattan. Ascultă-mă cu atenție. Acolo există o cutie poștală neagră, din fier, încastrată într-un zid îngust de piatră, între două clădiri. E greu de găsit dacă nu o cauți în mod special, nu are vreun număr pe ea și nu e însemnată în niciun fel. E aproape invizibilă – sau, mai bine spus, uitată. Duci plicul acolo personal. Cu aerul că te căiești, cu o atitudine umilă.

Introduci plicul în fanta cutiei poștale, apoi te îndepărtezi. Tu îl aștepți pe el.

Odessa încuviință, având grijă să afișeze o expresie neutră. Simțea milă și multă compasiune; mintea lui părea deja afectată de atacul cerebral. Întreaga conversație începuse deodată să aibă sens… tocmai prin faptul că nu avea vreunul.

— Îmi mai puteți spune o dată adresa? întrebă ea politicoasă.

— Stone Street, numărul 13½ .

— Am înțeles, spuse ea, prefăcându-se că memorează informația. O să țin minte.

— O să faci asta? Exact așa cum ți-am spus?

— Da, vă mulțumesc. Și cum voi ști dacă…

— Dacă cererea ta este justificată – dacă este vorba despre ceea ce cred eu –, el își va face apariția.

Solomon se uită în ochii ei. Odessa crezuse că-l convinsese, însă privirea lui o făcu să se simtă ușor jenată. Solomon o mai privi câteva clipe cu blândețe, apoi își întoarse ochii către fereastră, uitându-se prin geamul murdar la cerut cenușiu de deasupra orașului.

— Știu că ai zile grele, spuse el. Nu-ți vine să te dai jos din pat. Să te speli pe dinți. Știu asta… să te privești în oglindă. Mintea nu-ți stă decât la momentul în care ai apăsat pe trăgaci și la faptul că lucrurile s-ar fi putut petrece altfel.

Odessa îl privi. Cu siguranță creierul lui încă funcționa, de vreme ce o citise atât de bine.

— Oamenii numesc asta regret, de fapt, este conștiință, vorbi el mai departe. Este înțelegerea faptului că acțiunile sau inacțiunile tale îi afectează direct pe ceilalți. Ești complice. Eu sunt complice. Cu toții suntem complici. Definiția nu este „implicat într-o crimă”; e mai mult vorba despre a greși față de cineva. Tuturor ni se întâmplă asta. Așa că mâine-dimineață, când te vei afla în fața oglinzii spălându-ți dințișorii tăi albi și perlați, gândește-te de ce o faci. Nu te gândi la igiena orală. De ce te speli pe dinți, de ce-ți piepteni părul, de ce-ți

ungi cu unt felia de pâine prăjită, de ce te gândești la ce îți va aduce ziua respectivă. Totul este o invocație. Momentele mărunte, înșirându-se cu pași mici, ale unei rugi sacre. Uneori suntem invocați, nu facem noi invocația.

Solomon își îndreptă din nou ochii gălbui către Odessa.

— Mă așteptam să vină cineva. Însă nu mă așteptam să fii tu persoana aceea.

Acela fu momentul în care Odessa încetă să-l mai asculte. Solomon părea că începuse să devină incoerent, iar ea nu se gândea decât la un singur lucru: trebuia să plece – cât mai elegant.

— În fine… Agent Solomon, lucrurile dumneavoastră sunt în cutia asta, spuse ea. Vreți să vi le pun în dulap?

— Ai putea să le iei înapoi, răspunse el.

— Nu pot, zău…

— Nu am familie, nu am cui să i le dau – ca să nu mai vorbesc că nu am pe nimeni care să mă ajute să le duc acasă. *Dacă* voi mai ajunge vreodată acasă. Și dacă tot veni vorba… Știu că abuzez de bunăvoința ta, însă cu suspendarea asta probabil că ai o grămadă de timp liber…

— Oficial nu este o suspendare, de fapt…

— Scuze atunci, spuse el zâmbindu-i cu blândețe. Dar, cum ziceam, nu am pe nimeni – așa că ai putea, dacă-ți dau adresa, să-mi duci lucrurile acasă? Și poate să verifici dacă totul este în regulă? Aprinde câteva lumini, hrănește-l pe Dennis… la naiba!

— Cine e Dennis?

— Peștele pe care l-am adoptat. Un pește orfan. O poveste foarte tristă… Trebuie să fie înfometat.

— Oh, Doamne!

— Da, uitasem de el, s-ar putea ca în curând să fie nevoit să-și găsească un alt cămin… în caz că știi pe cineva…

Solomon își scrise adresa pe o foaie de hârtie, apoi închise ochii, voia să se odihnească. Odessa puse adresa în buzunar, luă cutia de

pe scaun și își luă rămas-bun… însă Earl Solomon dormea deja.

1962. Delta fluviului Mississippi

Proaspătul agent Earl Solomon se strecura prin pădure păşind precaut cu pantofii lui de piele cu vârful ascuţit. Terenul era uscat la suprafaţă, însă dedesubt era umed şi alunecos. Cămaşa lui albă de bumbac, pe care o purta pe sub sacoul uşor de vară, era deja udă de transpiraţie.

Ingalls, şeriful, mergea la câţiva paşi în faţa lui Solomon. Agentul special Macklin îşi pusese peste pantofi galoşii pe care îi ţinea în portbagajul maşinii.

Macklin tocmai îi arăta lui Solomon fotografiile cu linşajul. Victima, un bărbat alb pe nume Harold Cawsby, poreclit „Hack", atârna de laţul unei frânghii care nu părea să poată susţine greutatea unui adult. Creanga de care atârna cadavrul era groasă şi joasă. Picioarele lui Cawsby – unul încălţat, altul desculţ – atârnau la vreo treizeci de centimetri deasupra solului.

— Mâinile i-au fost legate la spate cu sârmă, spuse şeriful, continuând să meargă înaintea lor. Pantalonii îi sunt căzuţi pe şolduri, însă Hack nu obişnuia să poarte curea. Cel mai probabil, a început să se lupte cu laţul, să se zbată şi să lovească aerul cu picioarele, însă puţini oameni reuşesc să câştige o asemenea luptă.

O altă fotografie înfăţişa mâinile bărbatului. Cum filmul fusese alb-negru, sângele care îi acoperea palmele şi degetele semăna, ca nuanţă şi textură, cu melasa.

— Aici, la dreapta, spuse şeriful, dându-şi o palmă peste ceafă ca să strivească un ţânţar.

Solomon arareori avea probleme cu ţânţarii. Îşi folosea plămânii la minimum, aşa că atribuia această imunitate relativă faptului că emitea o cantitate mică de dioxid de carbon – gazul care atrage insectele. Earl Solomon era un individ a cărui inimă bătea rar în mod obişnuit, ceea ce-l făcea, printre altele, să pară în permanenţă calm.

Punându-și mâinile în șold, Ingalls se opri în fața unui copac mult mai mare și mai bătrân decât cei dimprejur. Solomon ținea în mână una dintre fotografiile de la locul crimei, comparând-o cu copacul din fața lui. Da, acela era.

— Au legat unul dintre capete de ramura asta, spuse Ingalls arătând cu degetul. Au petrecut funia peste creanga asta groasă, apoi i-au pus lațul.

Solomon cercetă cu privirea împrejurimile, răsucindu-se complet pe călcâie și uitându-se în sus. Apoi se întoarse și privi în direcția spre care, în fotografie, stătea îndreptată fața spânzuratului. Ultima imagine a unei victime îl interesa mai mult decât ultimele sale cuvinte, în special dacă era vorba despre victima unui linșaj: cu sau fără insignă, el era un tânăr negru ajuns în Deep South. Uitând că era observat, își lăsă capul într-o parte, sucindu-și gâtul și imitând poziția finală a capului victimei. Se întreba la cine se uitase aceasta. Cine stătuse în locul acela privind cum moare un om? Cei care spânzură pe cineva nu pleacă niciodată până nu e treaba gata.

Solomon se întoarse din nou cu fața către copac, surprinzând un schimb de priviri între Ingalls și agentul special Macklin. Ambii bărbați, dar în special șeriful, păreau genul de indivizi care cred că toți negrii sunt niște prostănaci. Solomon se forță să nu facă aceeași greșeală în privința lor.

— Aveți frânghia? întrebă Solomon.

— Da, da, răspunse șeriful, dând din umeri.

— O frânghie obișnuită și, în plus, una veche, spuse Macklin. Poate proveni din orice hambar aflat pe o rază de optzeci de kilometri în jur.

— Pantoful îl mai aveți? continuă Solomon.

— Ce să avem? întrebă Ingalls.

Solomon arătă în fotografie ciorapul lui Hack Cawsby.

— Pantoful.

— Da, avem celălalt pantof. Era aici.

Solomon înclină din cap.

— Fie a venit aici pe jos, adus cu forța, fie a fost păcălit, fie a venit călare.

Ingalls nu era prea interesat să ajute.

— Am cercetat zona și nu am găsit urme de copite.

Solomon se uită la niște resturi carbonizate aflate la rădăcina copacului, sub locul în care atârnase victima.

— Pământul este ars, totuși. Poate au încercat să distrugă ceva.

— Nu cred că au făcut un foc de tabără, spuse șeriful, deja plictisit. Ai vrut să vezi locul crimei, fotografiile nu-ți erau de ajuns. Păi… ăsta e. Acum ce urmează?

Solomon dădu la o parte câteva rămurele și frunze înnegrite, folosindu-și talpa ca să nu-și strice pantofii negri, lustruiți. Cum remarcase și pe drum, sub primul strat pământul era moale și umed.

Ingalls continuă, adresându-i-se de data aceasta agentului special Macklin.

— Dacă voi, federalii, ați venit să ne ajutați, eu sunt numai ochi și urechi. Dar dacă ați venit aici să stârniți și mai multe necazuri, vă mulțumim, dar avem deja destule pe cap. Trebuie să arestăm pe cineva, înainte de asta avem nevoie de suspecți. Negrii au organizat o adevărată conspirație a tăcerii, însă eu știu cum să-i fac pe oameni să vorbească dacă-i musai.

Solomon se ghemui, sprijinindu-se pe călcâie. Pământul încă păstra niște adâncituri care nu se vedeau bine când te uitai de sus. Când le privi de jos și dintr-o parte, își dădu seama că erau urme lăsate de picioarele goale ale unui copil.

Foarte posibil ale unui băiat.

Solomon deschise gura, cu gândul să comunice informația agentului FBI din Jackson și șerifului, însă în clipa următoare se răzgândi. Oricum cei doi abia dacă-l mai băgau în seamă. Ingalls continua să se plângă:

— Dacă guvernul federal vrea să cheltuiască o parte din taxele pe care le plătesc eu ca să ancheteze această crimă, păi, atunci asta ar fi prima dată când ăia din Washington DC îmi dau satisfacție. Uite niște bani cheltuiți cu cap. Dar, dacă nu ați venit aici pentru crimă și dacă vi se pare mai interesant să apărați drepturile civile ale unei anumite categorii și așa mai departe, atunci aflați că eu am o crimă adevărată de investigat, pe când voi frecați menta pe-aici.

Solomon se ridică în picioare. Regreta că nu se gândise să aducă un aparat de fotografiat.

— Victima, Hack Cawsby, era director de bancă?

— Era, răspunse Ingalls.

— Și șeful organizației locale a Citizens' Council[{5}]?

— Sigur. Ce-i cu asta?

— Citizens' Council este o grupare segregaționistă.

— Un grup pentru apărarea drepturilor statelor, recită Ingalls titulatura organizației.

— Cum ziceam.

Auzind răspunsul impertinent al lui Solomon, șeriful zâmbi:

— În regulă. Asta cu siguranță ne va indica făptașul.

— Poate culoarea pielii lui, spuse Solomon. Încă mai aveți pe listă destui suspecți.

— Va trebui să mai muncim puțin. Voi bate la fiecare ușă dacă va fi necesar. Dreptatea o cere. Comunitatea ne-o cere. Dacă nu rezolv eu problema, o vor rezolva alții în felul lor. E o chestiune de siguranță publică.

Solomon luă plicul cu fotografii de la Macklin, care era suspect de tăcut. Extrase fotografii înfățișând patru negri spânzurați.

— Și pentru ăștia vei bate la fiecare ușă?

Ingalls se uită la fotografiile acelea de parcă Solomon ar fi încercat să-i strecoare niște bani falși.

— Cinci linșaje în ultimul an. Patru afro-americani. Niciunul dintre aceste cazuri nu a fost soluționat. Un singur alb, și pentru asta

tu vrei să nu lăsăm nicio piatră neîntoarsă.

Cu o grimasă, Ingalls își manifestă atât de fățiș dezgustul, încât Solomon avu o clipă impresia că intenționa să scuipe pe fotografii.

— Știam eu că n-ați venit aici ca să ne ajutați să rezolvăm problema, spuse șeriful, îndreptând un deget pătat de nicotină către agentul special Macklin. Sunteți aici ca să nu mă lăsați să-mi fac treaba. Ca să hărțuiți un om al legii, deși nu aveți nici cea mai mică idee ce se petrece.

Solomon se uită la Macklin, superiorul lui, cerându-i din priviri ajutorul. Macklin însă rămăsese fără grai.

Nu și Solomon. Ar fi putut să-i spună șerifului o grămadă de alte lucruri, dar se abținu și schiță un zâmbet:

— Vă mulțumesc pentru cooperare, domnule Ingalls. Vă voi anunța dacă voi mai avea nevoie de ceva.

Șeriful se uită la Macklin, apoi din nou la Solomon.

— Asta-i tot?

— Deocamdată, răspunse Solomon.

Ingalls se răsuci pe călcâie și plecă.

— La naiba cu guvernul federal…

Solomon îl privi cum pleacă, apoi i se adresă lui Macklin:

— Mulțumesc pentru sprijin.

— Ascultă, bobocule, spuse Macklin. Are dreptate, nu știi nimic despre ce se petrece aici. Uneori spargi uși, alteori calci cu grijă. Dacă vei avea nevoie de ajutorul lui?

— Nu mi l-ar fi dat niciodată.

Macklin luă plicul și fotografiile din mâna lui Solomon.

— Uneori ar fi bine să-l iei cu frumosul. Chiar dacă-l urăști, ți-ar putea fi util.

Macklin și Solomon îl văzură pe agentul Tyler, care se apropia grăbit.

— Ne-ai adus vești? îl întrebă Macklin.

— Da, domnule, răspunse Tyler, aruncându-i o privire lui Solomon.

— Nu-ți face griji din pricina lui, îi spuse Macklin. Dă-i drumul.

— Un reporter local a trimis prin telegraf un reportaj care a și fost preluat, spuse Tyler. Mâine o să fie transmis în toată țara.

— Asta nu ne prea ajută, oftă Macklin.

— Mai rău de-atât, continuă Tyler, am fost anunțați că niște membri ai Ku Klux Klan vin încoace, din Tennessee. Iar știrea că aici a fost linșat un alb va aduce și mai mulți de-ai lor.

— Un adevărat butoi cu pulbere, spuse Macklin. Ai raportat toate astea Biroului din Jackson?

— Știu deja, ei mi-au spus, răspunse Tyler.

Macklin se întoarse către Solomon.

— Ești la fel de sigur că n-ai nevoie de ajutorul lui Ingalls?

Solomon îl lăsă pe agentul Tyler în mașina parcată în fața casei familiei Jamus. Bătu la ușă și tot Coleman veni să-i deschidă.

— Bună ziua, domnule.

— Coleman, spuse Solomon. Crezi că mama ta ar fi dispusă să stea de vorbă cu mine câteva minute?

— Acum e cu pastorul, răspunse băiatul, dându-se la o parte ca să-i facă lui Solomon loc să intre.

Doamna Jamus stătea într-un fotoliu moale și adânc, care-i cuprindea formele generoase. Ținea câte o batistă în fiecare mână, una albă, alta violet. Pastorul, care se prezentase Theodore Eppert, tocmai îi făcea vânt femeii înlăcrimate cu un ziar vechi, împăturit. Pe băiatul bolnav, află Solomon cu această ocazie, îl chema Vernon și era cel mai mic dintre cei nouăsprezece copii.

— Niște băieți s-au înființat la noi, îi spuse doamna Jamus lui Solomon, care tocmai se așeza pe canapeaua roasă din fața femeii. Niște băieți albi, cam de-o vârstă cu Coleman.

Coleman rămăsese de pază, în cadrul ușii.

— Au venit la ușă, continuă femeia, și ziceau că trebuie să înregistreze votanții și să semnăm nu știu ce petiție.

Doamna Jamus își șterse cu batista sudoarea de pe frunte și de la baza gâtului.

— Ziceau că se duc pe la toți din jur, ca să le treacă numele într-un registru. Într-un *registru,* repetă ea, uitându-se la pastorul care, cu o clătinare a capului, îi confirmă cea mai mare temere. Nici n-au trecut trei sau patru zile și Vernon a și început să manifeste primele simptome.

— Ce fel de simptome…?

— Zbiera, răspunse femeia. Răspundea obraznic. Vernon era vedeta școlii parohiale, nu vreun prost-crescut. Cel puțin nu cu mine. Apoi a început să vorbească singur și să se plimbe prin casă în cerc. Uite-așa făcea: roată-roată, roată-roată, bombănind întruna ceva. Și toate astea din pricina băieților albi, zise ea, apucându-l pe pastor de mână cu batista albă, udă. Diavolul a intrat în delta asta, ascultați ce vă spun. Nici nu știu ce rugăciuni să mai spun.

Femeia începu din nou să plângă. Solomon se ridică în picioare, cerându-și scuze pentru deranj. Știa că nu mai putea scoate nimic de la ea. Pastorul Eppert îi șopti femeii câteva vorbe de încurajare, apoi își retrase mâna din strânsoare și se ridică, trecând pe lângă Coleman și urmându-l pe Solomon.

— Am stat cu băiatul ăla, spuse el. Am încercat să mă uit în inima lui. Acolo s-a cuibărit un diavol. Domnul spune: când Necuratul vine, vine la cei mai buni dintre noi. Vernon, fie el binecuvântat, era cel mai bun dintre noi.

— Doctorii nu i-au putut face nimic…? se interesă Solomon.

— Puțin mai devreme a trecut doctorul Jeffries. A urlat, l-a lovit cu picioarele, l-a și înjurat, până l-a făcut să plece. Doctorul a spus că nu-i poate face nimic altceva decât să-l îndrume către cel mai apropiat ospiciu.

Solomon clătină din cap, gândindu-se la urma mică de picior descoperită sub creanga de care fusese spânzurat bărbatul acela alb.

— Aveți idee de când stă în lanțuri?

Pastorul Eppert se întoarse spre Coleman, repetând întrebarea.

— Asta-i a doua sau a treia zi, răspunse băiatul, apoi continuă în șoaptă: Le era teamă de ce le-ar putea face celorlalți în somn.

Solomon întrebă tot în șoaptă:

— De ce credeți că unii dintre enoriașii dumneavoastră sunt convinși că boala lui Vernon are legătură cu linșajul?

Pastorul clătină din cap.

— Aș zice că au văzut în asta lucrarea diavolului. L-ai acceptat pe Domnul Dumnezeu ca mântuitorul tău, fiule?

— Da, răspunse scurt Solomon.

Strânse mâna pastorului și făcu doi pași către ușă, înainte să se întoarcă.

— Cunoașteți sau măcar ați auzit vreodată de un bărbat pe nume Hugo Blackwood?

Pastorul Eppert își îndreptă gânditor privirea către tavan.

— N-aș putea spune, răspunse el. De ce întrebi?

Solomon scutură din cap.

— Așa… zise și ieși.

2019. Newark, statul New Jersey

Obediah abia dacă-și mai putea stăpâni entuziasmul. Faptul că era ultimul născut dintre Sufletele goale îl făcea mai impulsiv, mai înclinat către decizii nesăbuite. Făcuse și greșeli. Multe.

De data aceasta însă, era hotărât să procedeze diferit. De data aceasta avea un plan.

Sărise din trupul unui bărbat masiv – Leppo – și o clipă se gândise să ia în stăpânire corpul fetiței pe care tocmai o rănise, însă simțise cum îi crăpase osul și i se dislocase clavicula.

Nu. Nu putea ocupa trupul acela ca să facă ce voia.

Cu toate acestea, tentația era mare. Ar fi savurat confuzia și suferința acelei agente FBI – care mai întâi își împușcase partenerul, iar acum ar fi fost nevoită, își imagina Obediah, s-o împuște și pe fetița pe care trebuia s-o salveze.

Încântător. Minunat.

Obediah ratase ocazia. Ezitase mai mult – iar apoi încăperea se umpluse de paramedici și polițiști. Agenta FBI părăsise încăperea și, în loc s-o urmărească, Obediah a plutit pe deasupra corpurilor celor prezenți până a descoperit un paramedic tânăr, în jur de treizeci de ani și în formă maximă.

A pătruns imediat în corpul lui, acaparând cu abilitate sufletul tânărului și reconectându-l la noua stare atât de rapid, încât paramedicul doar se clătinase puțin pe picioare.

— Ești în regulă, Reese? îl întrebase colegul lui.

Obediah încuviințase.

— Ajută-mă cu femeia asta, îi spusese apoi colegul.

Obediah știa ce trebuia să facă un paramedic. De-a lungul secolelor, încercase toate meseriile, se interesase de toate științele și artele. Nu putea pretinde că stăpânea vreuna, însă știa destule lucruri ca să rămână nedescoperit suficient de mult, când simțea că rezultatele meritau efortul. Putea rămâne ascuns în carnea gazdei sale – atât timp cât munca și familia

acesteia îi permiteau să se izoleze când voia. În ultima vreme – în ultima jumătate de secol, adică –, actele sale de violență atrăseseră persoane cu meserii asemănătoare: paramedic, ofițer de poliție sau pompier – așadar, după câte o năzbâtie, Obediah sărise în trupul câte unui profesionist plin de bune intenții.

Obediah intenționase să intre în agenta FBI ca să-și continue șirul de omoruri, însă în paramedic descoperise un lucru care îi plăcea. Acesta era însurat și avea acasă un copil la care era nerăbdător să revină. Era distractiv.

Cuplul locuia într-un apartament modest, cu pereți subțiri, așa că Obediah a trebuit să aștepte ca vecinii să plece la serviciu.

Aflată în bucătărie, femeia tocmai pregătea un prânz sărăcăcios. Obediah a ales un cuțit de tranșat carnea dintr-un stativ ieftin de bucătărie: inox, lama de 15 cm. Calitatea lăsa de dorit, însă era suficient de solid. Și, doar de distracție, s-a hotărât să comită o dublă crimă.

Era dificil de controlat, însă oferea satisfacții incomparabile: Obediah a înjunghiat-o pe femeie de două ori între coaste, apoi a sărit în ea și a forțat-o să-și înjunghie soțul. Nu mortal, însă cu suficientă forță ca să-i rupă o coastă și să-i perforeze un plămân. Apoi Obediah a sărit din nou în soț, făcându-l pe acesta să termine ce începuse, și anume s-o izbească pe femeie în moalele capului, iar cuțitul rămăsese înfipt în țeasta ei.

Obediah a sunat la 911 și a descris scena pe larg, apoi s-a apucat să tranșeze cu un satâr trupul femeii.

Când și-au făcut apariția polițiștii – o mulțime –, paramedicul tocmai își tăia soția în bucăți nu mai mari decât o doză de bere.

Bebelușul plângea în pătuțul lui. Obediah a sărit în trupul micuțului – pe care l-a luat în brațe un polițist cu trăsături hispanice.

Un alt ofițer l-a somat pe paramedic să arunce satârul. Cum acesta nu s-a supus ordinului, polițistul l-a împușcat de câteva ori.

Ca să-l protejeze, ofițerul cu trăsături hispanice a acoperit cu palma ochii bebelușului. Pentru Obediah a fost un adevărat deliciu să-l ia în stăpânire

pe polițistul hispanic și să-l facă să treacă pe lângă paramedicul însângerat și pe lângă soția lui hăcuită, către fereastra deschisă.

Obediah a azvârlit bebelușul afară. Cinci etaje. L-a privit cum se face zob de trotuar. A auzit țipetele trecătorilor care asistaseră la scenă.

Celălalt polițist urla la el. Obediah s-a întors și s-a întins spre un cuțit de bucătărie.

Polițistul și-a împușcat partenerul, iar Obediah a sărit imediat în el.

Odessa stătea pe canapea lângă Linus și avea în față mâncarea indiană adusă de Postmates – transportul costase dublu cât mâncarea, însă Linus știa că ea nu voia să se aventureze afară după lăsarea întunericului, de teamă să nu fie acostată de vreun blogger înarmat cu un iPhone, nici să rămână singură în apartament.

Mâncarea nu i se părea un răsfăț. Nimic nu i se mai părea special.

De obicei la ora aceea se uitau pe laptopul lui Linus la un film Netflix sau la vreun un meci de baschet (când ea se simțea generoasă), însă Odessa voia să se țină la distanță de orice ecran care ar fi putut-o tenta să deschidă știrile. În jurul vieții ei – și, prin extensie, și al vieții lui Linus – se înălțaseră niște ziduri invizibile. Nu-i plăcea, însă i se părea necesar. Starea ei semăna cu bula aceea mică de aer din nivelă, foarte sensibilă la orice modificare a unghiului și aproape imposibil de echilibrat.

Linus era foarte drăguț și încerca să o înveselească povestindu-i ce mai făcuse la slujbă. Însă în mintea ei, o voce îi tot spunea: *Ai luat o viață.*

Omorâse un om, un coleg, în timpul unei misiuni. Incontestabil. În rarele clipe în care simțea că gândește limpede, revedea toate momentele care precedaseră împușcătura care i-a provocat moartea lui Walt Leppo. Când o cuprindea depresia, punea la îndoială tot ce se petrecuse în noaptea aceea, inclusiv propria judecată.

Cariera ta s-a sfârșit.

O altă realitate de necontestat. Toată munca ei, toate greutățile pe care le îndurase ca să devină agent special FBI, orele suplimentare, idealurile – totul se năruise. Avea o diplomă în Drept, însă nu voia să fie avocat. Voia să-și servească țara, să facă din ea un loc mai bun pentru toată lumea.

Nu-ți mai revii din așa ceva.

De ce să amâne inevitabilul? Voia să demisioneze, deși știa că gestul ei ar fi fost interpretat complet greșit. Rămăsese suspendată în

aer, într-o stare intermediară, în vreme ce birocrația continua să-și învârtă rotițele, îndreptându-se către un final previzibil.

Pe când Linus se străduia să-i spună o poveste amuzantă petrecută la birou, privirea Odessei căzu pe cutia de carton de lângă ușă, cu obiectele agentului Earl Solomon. Mâncarea picantă nu trimitea niciun fel de semnal papilelor ei gustative. Lumea își pierduse savoarea.

După ce le-a comunicat prin e-mail celor de la biroul din New York ce urma să facă în dimineața aceea, Odessa a comandat pe telefon un Uber, introducând ca destinație adresa lui Earl Solomon. De îndată ce SUV-ul și-a făcut apariția, șoferul, un bărbat solid, probabil din Orientul Mijlociu și care tocmai vorbea la telefon cu căștile pe urechi, a coborât să deschidă portbagajul. Odessa i-a mulțumit și a pus înăuntru cutia, uitându-se în susul și-n josul străzii, de teama unei ambuscade media. A înțeles mesajul din privirea șoferului: O *altă cursă nebună.* Mașina s-a îndreptat către sud-vest și a ajuns pe o stradă aflată aproape de râul Delaware, care delimitează statele New Jersey și Pennsylvania. A oprit în fața unei clădiri din cărămidă, fără etaj, împrejmuită cu un gard scund din plasă de sârmă. Odessa a observat că toate celelalte case de pe stradă fuseseră de mult renovate sau extinse, pe când locuința aceasta îți dădea impresia că se încăpățânase să rămână modestă. Șoferul a scos cutia din portbagaj și i-a întins-o repede, ușurat să scape de ea.

— Mult noroc, domnișoară, i-a spus.

Probabil presupunea că Odessa trece printr-o despărțire. Într-un fel, avea dreptate – tocmai se despărțise de carieră, de viața pe care și-o imaginase. Odessa i-a mulțumit și i-a dat cinci stele pe aplicație înainte ca mașina să se facă nevăzută.

Cu un efort, a golit conținutul căsuței poștale în cutia din brațe, apoi a împins portița și s-a îndreptat către intrare. Ca să fie sigură că n-o urmărește nimeni, a aruncat câteva scrisori lângă ușă, lăsând jos

cutia ca să le adune, în timp ce scotea cheia de sub un ghiveci albastru.

Avea să dureze ceva până să scape de reflexele de agent.

A descuiat ușa și a intrat. Aerul dinăuntru era stătut, însă suportabil. A închis ușa, apoi a strigat, pentru orice eventualitate: „E cineva aici?" Cum nu a primit niciun răspuns, a străbătut un mic living, către bucătărie. A pus cutia pe blat, simțindu-se ușurată că reușise în sfârșit să înapoieze bunurile proprietarului de drept.

Locuința era cufundată în tăcere și era evident că nimeni nu mai trecuse pe acolo de multe zile. Odessa s-a răsucit și a aruncat o privire în living, unde o canapea pentru două persoane stătea în dreptul unui televizor vechi, așezat pe o măsuță mobilă din lemn. Un balansoar vechi, tapițat, îndreptat către televizor, părea să fie piesa de mobilier preferată. Pe pereți erau mai multe postere înrămate, cu reclame la trabucuri cubaneze. Interiorul era foarte simplu, masculin. Și foarte ordonat – în contrast puternic cu starea psihică actuală a agentului Solomon. Odessa a scuturat din cap, amintindu-și recomandarea de a lăsa o scrisoare într-o cutie poștală nemarcată, undeva în apropiere de Wall Street.

Peștișorul Dennis înota într-un acvariu mic de lângă televizor. Supraviețuise. Odessa l-a dus la chiuveta din bucătărie. Apa era murdară și trebuia schimbată. O cutie cu sită, plină cu hrană pentru pești, se afla pe pervazul ferestrei care dădea către curtea din spate. Dennis s-a repezit să mănânce firimiturile când acestea au atins suprafața apei.

— Așa, Dennis, a zis Odessa. Cu plăcere.

Apoi a deschis frigiderul, care arăta decent. Câteva casolete acoperite, cu resturi suspecte de mâncare. Sticle cu shake-uri nutritive și sucuri acidulate dulci. Nu prea aveai ce arunca la gunoi.

A străbătut micul hol spre spatele casei, oprindu-se în cadrul ușii de la dormitor. Acesta era mobilat simplu, patul era făcut cu grijă, iar într-un colț se afla un coș pentru rufe. S-a hotărât să nu cotrobăie, s-a

mulțumit să deschidă ușa cu oglindă a unui mic șifonier, uitându-se la sacourile vechi și la un fâș albastru lucios pe care scria FBI.

Odessa a tras concluzia că proprietarul era un burlac bătrân sau poate un văduv care prefera să-și păstreze locuința curată, ca să nu fie nevoit să facă ordine mai târziu. Un solitar, însă nu neapărat un singuratic. Fără să știe de ce, Odessa a încercat să-și imagineze cum ar fi să locuiască în această casă la un moment dat, către sfârșitul vieții. O existență simplă, un mic univers. Aceste gânduri au început să atragă altele, importante, în legătură cu Linus și viitorul ei – gânduri pe care nu voia să le analizeze nici acum, nici altădată.

A revenit în bucătărie. Înviorat, Dennis înota în acvariul său. Odessa a deschis ușile dulapurilor de vase, în căutarea unui recipient suficient de încăpător ca să servească drept acvariu temporar cât ar schimba apa. A început să caute o plasă sau o strecurătoare mică. Nimic în dulapuri, nimic în sertare. A continuat să caute și, în timp ce făcea asta, a simțit că ceva nu era cum trebuie. I-a luat câteva clipe să-și dea seama că dimensiunile casei erau ciudate.

A deschis ușa din față și s-a dus până la jumătatea distanței dintre zidurile acesteia și trotuar. În partea dreaptă a văzut o fereastră cu jaluzelele interioare trase. Acolo ar fi trebuit să fie o altă cameră, dacă nu chiar două. Odessa a revenit înăuntru, mai energică. A descoperit ușa unei mici debarale lângă cea de la intrare. Înăuntru a găsit cutii pline cu saci de gunoi pe niște polițe și un aspirator Electrolux. Agățată într-un cui, o plasă pentru pești – doar că pe Odessa deja nu o mai interesa acest obiect.

A început să bată în toți pereții. Cel din spate, aflat îndărătul poliței cu saci de gunoi, suna diferit față de pereții laterali. A gol. Odessa a examinat marginile lui și a împins partea dreaptă.

Cu un pocnet ușor și cu un mic recul, peretele a cedat, deschizându-se ca o ușă prinsă în balamale. Spațiul de dincolo era întunecat.

Odessa s-a oprit puțin pe gânduri, înainte de a face următorul pas. Dacă dăduse peste un fel de cameră secretă pentru sex? Se părea că așa funcționa mintea de agent FBI.

În cele din urmă, a intrat în micul pasaj. Aerul dinăuntru nu era îmbâcsit, ci proaspăt, având un iz vag de fum de țigară – sau amintirea unuia. A simțit sub talpa pantofului moliciunea unui covor. Bâjbâind prin întuneric, a găsit întrerupătorul și dintr-odată camera secretă s-a luminat.

Rafturi cu cărți din podea până-n tavan ocupau cea mai mare parte a pereților lați. În porțiunile rămase libere era un tapet în relief, de culoarea bronzului.

În fața ei se afla un mic birou și un scaun lat, tapițat cu piele. Pe masă, o pereche de căști cu firul conectat la un magnetofon de mari dimensiuni.

În dreapta ei bâzâia un purificator de aer. O cutie cu trabucuri probabil scumpe se afla lângă o scrumieră înaltă, așezată pe podea. Lângă peretele din fața biroului era un cărucior pentru băuturi având pe tava de jos mai multe sticle cu tărie, iar pe cea de sus câteva pahare din cristal șlefuit.

Apoi Odessa le-a văzut: benzile.

— Iisuse Hristoase…

Rafturile conțineau nu cărți, ci cutii subțiri din carton. Benzi de magnetofon, fiecare cotor îngust fiind etichetat și datat. Numărul rolei, data și subiectul. Erau sute – poate mii –, multe din sesiuni multiple de înregistrări având aceeași dată.

Rafturile din față erau glisante, dezvăluind în spate un alt șir de benzi – un sistem cu prindere în perete.

Nu era un colecționar, avea un sistem foarte bine pus la punct.

Datarea se oprea în 2018. Odessa a luat-o înapoi cronologic, ajungând la raftul de sus și găsind cea mai veche înregistrare.

#1001 / Mississippi 1962 / Vernon Jamus

Nu știa ce reprezenta această însemnare, însă bineînțeles că s-a gândit la magnetofonul uitat în sertarul biroului lui Solomon. Dintr-odată s-a văzut ca o intrusă – nu legal, ci spiritual. Era o încăpere privată cu secrete – rafturi întregi – ce ascundeau un mister pe care simțea, instinctiv, că nu-și dorea să-l dezlege.

După ce a aruncat o ultimă privire la sutele de benzi catalogate cu migală, a stins lumina și s-a retras prin debaraua îngustă.

Tulburată, s-a sprijinit de insula din bucătărie, având impresia că tocmai revenise dintr-o altă lume. Un agent pensionat de multă vreme, care nu era pensionat. O cameră secretă în casa lui. Și-a amintit întrebările lui Solomon, cum părea să știe ce văzuse ea – văzuse, simțise, nu mai conta – ieșind din trupul lui Walt Leppo după ce îl împușcase mortal.

Un altar? O scrisoare într-o cutie poștală de lângă Wall Street?

Totul suna bizar. În loc să schimbe apa din acvariul lui Dennis, Odessa l-a luat cu ea, hotărâtă să-l ducă acasă.

A încuiat ușa și a plecat.

S-a întâlnit cu noul ei avocat – de la aceeași firmă – într-un birou din Midtown Manhattan. Cazul fusese reatribuit unei avocate care o rugase să îi povestească din nou totul. Numele ei era Courtney și era doar cu câțiva ani mai în vârstă decât Odessa. Purta un costum simplu, alb cu negru. Odessa vorbea, ea își lua notițe direct pe laptop, tastând discret în timp ce se uita în ochii clientei. Odessa își imagina că buricele degetelor ei trebuiau să fie precum pernițele unei pisici.

— Mulțumesc, spuse Courtney când Odessa expiră adânc, vlăguită, după ce repovestise totul. Cred că singurul lucru – sau cel mai bun lucru – în favoarea ta este fetița supraviețuitoare. Mărturia ei arată că era sigură că agentul Leppo avea de gând s-o ucidă și gestul tău i-a salvat viața. Este o mărturie convingătoare, cu toate că nu știm cum va fi micuța. E serios traumatizată de eveniment, așa că va fi greu să obținem de la ea și alte depoziții. Ca supraviețuitoare a unei traume, memoria i-ar putea juca feste în cazul unei anchete.

Gândindu-se la fetiță, Odessa simți cum o podidesc lacrimile. Își dorea mult să o reîntâlnească, imaginându-și că revederea va avea un efect vindecător pentru amândouă… și în același timp era îngrozită s-o reîntâlnească, știind că s-ar putea ca asta să nu-i aducă niciun fel de ușurare – ar fi putut chiar să adâncească trauma.

Courtney părea să caute ceva prin notițele sale.

— E ceva ce ai omis să povestești?

Odessa clătină din cap. Nu spusese absolut nimic despre forma aceea care se ridicase din cadavrul lui Leppo.

— Ai mai declarat următoarele, însă te rog să-mi confirmi și mie, continuă Courtney. În seara aceea nu te aflai sub influența drogurilor sau a băuturilor alcoolice. Și în prezent nu iei vreun medicament cu efecte psihotrope și nu te afli sub observația niciunui psihiatru?

— Deocamdată nu, răspunse Odessa.

— Și… iartă-mi francheța: tu și agentul Leppo erați implicați în vreo legătură romantică…?

Odessa se uită într-o parte și nu spuse nimic – străduindu-se să-și controleze furia. Loviturile de cuțit continuau să-i străpungă pieptul, aceasta din urmă nimerind-o drept în plex. Oare întrebarea venise de la FBI? Sau era doar bănuiala lui Courtney?

— Nu, în niciun caz.

— Am înțeles, spuse avocata, continuând să tasteze.

— El a fost cel care a suferit un episod psihotic, nu eu, spuse Odessa.

Courtney aprobă, ușor jenată că fusese nevoită să pună întrebarea aceea. Chiar ar fi trebuit să se simtă jenată.

Apoi salvă documentul care conținea mărturia Odessei.

— FBI-ul vrea să predai insigna și arma din dotare, însă noi ne vom lupta pentru tine.

Odessa simțea că, dacă va preda insigna, va fi pentru totdeauna.

— Mi-au luat deja pistolul.

— A, da? se miră Courtney, începând să verifice notițele scrise de mână dintr-un dosar. Apoi dădu din cap cu hotărâre, de parcă ar fi găsit confirmarea.

Odessa știa că avocata nu făcea decât să ascundă că venise cu temele nefăcute, probabil primise cazul cu o zi în urmă. Se recunoștea în ea mai mult decât era dispusă să admită.

— FBI a semnalat câteva lucruri, o să îți pun niște întrebări. Despre tatăl tău…?

— Despre ce vorbești?

— Ceva ce, cred, provine din trecut…

— Totul a fost clarificat când am fost verificată.

Sesizând tonul ferm al Odessei, Courtney se crispă:

— Da, acesta este documentul la care mă refer.

Odessa simțea cum îi vâjâie capul.

— Au scos de la naftalină verificarea antecedentelor pentru ancheta asta?

— Un rezumat, da.

Odessa îngheță.

— E ceva obișnuit în astfel de cazuri?

— Păi, răspunse Courtney căutând din nou un răspuns printre notițele ei – notițe despre care Odessa știa deja că nu-l conțin. Nu știu. Noi ne ocupăm în special de cazuri cu polițiști care folosesc arma din dotare, cum a fost cel de ieri, din Long Island. Nu de cazurile similare din FBI. Odessa își feri privirea. Amintirea tatălui ei îi provoca amărăciune, însă nu voia ca avocata să-i observe reacția. Îi dădea dreptate lui Linus: avea nevoie de un avocat adevărat.

Apoi ceva începu să mocnească, ieșind la suprafață prin toată bezna aceea – ceva ce Odessa nu putea ignora, așa că întrebă:

Stai așa… ce s-a întâmplat ieri în Long Island?

A luat metroul cu mintea începețoșată. A ieșit la stația Kew Gardens, hotărâtă să adopte o atitudine nouă. S-a dus la secția FBI, adresându-i șefei un zâmbet încrezător, apoi a intrat în biroul gol al lui Solomon – dar nu înainte de a împrumuta un laptop liber din camera copiatoarelor. Îl observase în ziua precedentă. A închis ușa, a pus laptopul pe biroul agentului Solomon, l-a deschis și s-a așezat pe scaun. A început să caute informații despre cazul de care pomenise avocata și a găsit mai multe articole despre niște crime șocante petrecute în Little Brook, un loc în Long Island, la est de Massapequa. Un administrator local, funcționarul public cu cel mai înalt rang din localitate, o luase razna cu o jumătate de oră înaintea încheierii programului de lucru al primăriei din Little Brook, atacând oamenii cu o șurubelniță lungă și omorând trei. Bărbatul de 53 de ani fusese ucis de un ofițer de la Serviciul de Patrulare Marină care era acolo întâmplător, ca să verifice niște permise.

O crimă multiplă. Atacatorul nu avea cazier. Se spunea despre el că fusese „un stâlp al comunității". „Pur și simplu i-au cedat nervii." Se menționau probleme medicale, presiuni financiare – lucruri care afectează mulți oameni la jumătatea vieții. Un subiect de presă pe care în mod obișnuit l-ar fi urmărit superficial avea acum altă semnificație.

Apoi a accesat baza de date FBI – cea pentru care nu era necesară o parolă de securitate –, ca să afle mai multe despre agentul Earl Solomon. Cu gândul la sutele de benzi de magnetofon arhivate, a început să caute cazurile care îi fuseseră încredințate de-a lungul vremii. Niciunul notabil. Era tentată să sape mai adânc în trecutul lui Solomon, însă cum acela nu era laptopul ei, nu voia să dea de bucluc. Impresia ei era că o mână invizibilă șterse din baza de date urmele trecerii lui Earl Solomon prin FBI.

Lăsând deoparte costul ridicat, Odessa nu putea suporta gândul să ia un Uber până în Long Island și să stea tot drumul pe bancheta

din spate, ca un copil. A căutat pe mobil aplicația Zipcar, și-a descărcat-o, apoi și-a introdus adresa de e-mail și o parolă veche *et voilà:* contul ei de *car sharing* pe care și-l făcuse în Boston încă era valid.

La volanul unei Honda CR-V argintii, undeva la est de Queens Odessa conducea ghidată de telefonul mobil așezat pe locul pasagerului. A străbătut Southern State Parkway până la Drumul Național 27, a trecut de Amityville și a ajuns în Little Brook. Tot drumul s-a concentrat asupra scopului, cu temerea că putea fi prinsă, că nu avea voie să facă asta.

Primăria din Little Brook era o clădire veche din piatră încadrată de magazine și de o farmacie CVS. În dreptul intrării erau câteva mașini ale Poliției Statului New York, însă nu aveau luminile pornite, iar locul crimei nu era împrejmuit cu bandă. O polițistă purtând o vestă reflectorizantă dirija circulația. Odessa a coborât geamul mașinii și, folosindu-și insigna, a tras la marginea trotuarului, lângă o camionetă albă pe care a recunoscut-o ca fiind vehiculul serviciului de decontaminare – pentru curățarea locului crimei.

Cum la ușă nu era niciun polițist, Odessa a intrat nestingherită în hol. Un polițist îmbrăcat civil, care tocmai vorbea la telefon, a observat-o, cu toate că părea acaparat de conversație. Cu legitimația în mână, Odessa a trecut de recepție și a intrat în primărie. Mai multe persoane îmbrăcate în costume albe și purtând mănuși din cauciuc ștergeau pete de sânge de pe un perete, iar roșul intens se preschimba într-un roz apos. Către mijlocul coridorului, criminaliștii fotografiau o altă pată de sânge, care se întindea atât pe perete, cât și pe podeaua pe care probabil se prăbușise una dintre victime.

Nu prea avea ce să vadă și cu atât mai puțin ce să afle acolo. I-a abordat pe criminaliști și a fost îndrumată către un birou aflat după colț. Acolo, un ofițer din poliția locală a privit-o cu suspiciune, până i-a arătat insigna.

— Agentul special Hardwicke? i-a citit el, brusc înviorat, numele de pe legitimație. Cu ce vă pot ajuta?

Locuința suspectului era o casă medie cu garaj, în stil colonial, așezată pe o stradă în pantă. O mașină a poliției statale era parcată pe alee, iar pe portiera ei scria Troop L, Suffolk County. Probabil un căpitan sau un maior venise să stea cu văduva. Odessa a parcat puțin mai departe – o Honda CR-V nu sugerează apartenența la FBI –, apoi a parcurs pe jos drumul până la casă, hotărâtă să afle tot.

S-a apropiat de cei doi polițiști aflați pe peluză, și-a arătat insigna și legitimația și a simțit apoi cum, în drum către ușa de la intrare, este urmărită cu privirea. Din casă se auzeau câini scheunând. Probabil cineva îi încuiase într-o baie sau în subsol. Văduva stătea singură pe o canapea mare lângă un pian vechi cu coadă pe care erau înșirate fotografii ale copiilor, ajunși între timp oameni în toată firea. Numele său era Louise Colina și avea vreo 60 de ani, mai în vârstă decât se așteptase Odessa. Era posibil ca fotografia pe care Odessa o văzuse pe pagina de internet a orașului și care îl înfățișa pe soțul ei Edwardo, cunoscut ca Eddie, să fi fost veche. Când Odessa a intrat înăuntru, căpitanul de poliție s-a ridicat în picioare, ținându-și pălăria cu boruri largi în mână. Bărbatul era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât ea. Odessa nu s-a arătat impresionată; i-a pus insigna sub nas și apoi i-a strâns cu fermitate mâna.

— Ne-am mai întâlnit cumva? întrebă el. Cărui Birou îi aparțineți?

— Newark, se grăbi Odessa să răspundă. Cu detașare la Kew Gardens, continuă ea, îndreptându-și privirea către doamna Colina, înainte ca ofițerul s-o mai întrebe ceva. Doamnă Colina, primiți, vă rog, condoleanțele mele. Sunt convinsă că treceți prin momente extrem de grele.

Femeia părea pierdută în propriul trup, cu siguranță urma să aibă nevoie de mai multe săptămâni ca să-și revină.

— Vă mulțumesc, răspunse femeia.

— Nu-mi pot imagina cum este să vezi într-o zi pe cineva ieșind pe ușă, pentru ca mai apoi… să se întâmple ce s-a întâmplat.

Doamna Colina încuviință.

— Nu dăduse niciun semn…, încă mi se pare că totul este o mare greșeală.

— Absolut niciun semn? repetă Odessa pe un ton interogativ.

Căpitanul se simți dator să intervină:

— În ziua aceea, puțin mai devreme, fusese implicat într-un accident de mașină. Se izbise de un zid de piatră. Nu a sunat să raporteze incidentul.

— Poate că s-a lovit la cap, spuse doamna Colina. Eddie nu ar fi făcut niciodată așa ceva.

— Regret nespus, zise Odessa, luând din nou mâna văduvei într-a sa, apoi se retrase. N-aș vrea să vă întrerup conversația. O să arunc o scurtă privire pe-aici. Domnule căpitan…

Ofițerul îi răspunse la salut cu o mișcare din cap, curios să afle ce căuta agenta FBI, însă continuă să stea cu doamna Colina.

Odessa ieși din casă, ocolindu-i pe polițiștii de pe peluză și parcurgând drumul până la alee. Ușa garajului era deschisă, interiorul ticsit al acestuia având în centru un Subaru vechi. Cotrobăi prin containere cu echipament sportiv uzat, cutii de carton, pe un banc de lucru plin cu scule, descoperind și o cositoare de gazon mare, cu scaun și volan. Căuta vasul de fier pe care i-l descrisese agentul Solomon. Găsi un suport vechi pentru umbrele și mai multe ghivece, însă acestea conțineau numai fluturi de noapte morți.

Revenind afară, Odessa urcă cele patru trepte din cărămidă spre curtea laterală. Acolo, în dreptul șirului de copaci care separa proprietatea familiei Colina de cea a vecinului, se găsea o căsuță de grădină. Nu una din panouri prefabricate, ca la Home Depot și Walmart, nici una scumpă, semănând cu o cabană – ci o căsuță veche, din lemn de brad, cu un cârlig metalic pe post de încuietoare.

Odessa trase de ușă, simțind imediat în nări miros de seu și rumeguș. Lumina care se strecura prin singura fereastră existentă – un geam crăpat – dezvăluia privirii o cositoare veche, manuală, câteva biciclete, un set de crochet, împreună cu alte jocuri de exterior, precum și o fântână pentru păsările ciobită. Odessa dădu la o parte o pompă ruginită de bicicletă, cercetând apoi cu privirea, printre plasele de păianjen, partea din spate a căsuței.

Nu l-ar fi remarcat dacă n-ar fi intrat cu gândul să-l găsească. Un vas mare, pântecos, cu buza rotundă, aruncat într-unul dintre colțurile din spate. Era plin de gunoaie: bețe, un șirag de mărgele colorate și sârme. Smocuri de păr castaniu care puteau fi confundate cu niște fire de iarbă uscată. Mânerul din plastic al unui cuțit lung, așezat strâmb.

Odessa aprinse lanterna de la telefon, dorindu-și să fi avut la ea o pereche de mănuși. Ceea ce inițial crezuse că sunt niște bețe… erau de fapt oase, cenușii de la trecerea vremii. Odessa nu-și putea da seama dacă era vorba despre oase de om sau de animal.

— Doamnă agent?

Vocea polițistului o făcu să tresară. Zări prin geamul întredeschis marginea unei caschete.

— Da? răspunse ea.

— Căpitanul dorește să schimbe o vorbă cu dumneavoastră, înăuntru.

— Desigur! răspunse Odessa, străduindu-se să vorbească pe un ton vesel.

Rămase pe loc până când marginea caschetei dispăru din dreptul geamului. Se grăbi să facă mai multe fotografii, fără să uite să activeze blițul, apoi se retrase, atentă să nu răstoarne vreuna dintre biciclete. Se strecură spre stradă pe lângă casă, apoi se îndreptă către mașină. Urcă și demară.

***

— Scuze, am crezut că ești un reporter.

Cu un zâmbet, Odessa își puse înapoi legitimația în buzunarul de la piept, apoi intră în micul birou. Mai multe fotografii prinse de perete cu scotch, în jurul unui steag portughez, arătau că Mariella Parra, ofițerul din Serviciul de Patrulare Marină, fusese cândva căpitanul unui vas de pescuit.

Strânse mâna Odessei cu forța unui bărbat. Părul tuns scurt, băiețește, lăsa să se vadă niște fire albe, în vreme ce pielea ridată de la colțurile ochilor trăda expunerea îndelungată la soare.

— Șeful meu mi-a dat câteva zile libere, spuse Mariella, aruncând câteva obiecte într-o sacoșă de pânză. Încerc să mă detașez. Trebuie să-ți mai spun o dată ce s-a întâmplat?

Odessa dădu din umeri.

— Mă mulțumesc și cu versiunea prescurtată, dacă există una.

— Ce-și dorește FBI-ul în cazul acesta?

— Investigăm un șir de crime.

Mariella făcu un pas înapoi, surprinsă.

— Crezi că e vorba și de altceva?

— Nu, răspunse Odessa, însă munca noastră presupune și să compilăm statisticile referitoare la infracționalitate, ca să depistăm un anumit tipar.

Știa că erau vorbe goale, așa că se sili să zâmbească.

— Îmi dau seama că a fost traumatizant.

— E destul de simplu, dădu Mariella din umeri. Trebuia să verific câteva permise, așa că am trecut pe la primărie cu vreo douăzeci de minute înainte de încheierea programului. Am auzit niște strigăte și inițial mi-am imaginat că era aniversarea cuiva… o petrecere. Poate că urechile mele voiau să audă niște zgomote vesele. Când glasurile acelea puternice au devenit urlete… am rămas locului câteva secunde, încercând în continuare să mă conving că așa ceva nu e cu putință. În realitate nu e ca la televizor, unde suspansul crește treptat

și știi că urmează să se întâmple ceva. Totul se petrecea deodată, iar eu mă aflam acolo.

Odessa aprobă. O înțelegea mult mai bine decât ar fi putut bănui.

— Când m-am pus în mișcare, am făcut-o cu sânge-rece, aveam pistolul în mână. Cu toate astea, eram copleșită. Am văzut prima victimă, femeia prăbușită, plină de sânge. Bărbatul care venise să-și plătească taxele încă ținea o bancnotă între degete și se târa ca un aligator pe hol, lăsând în urmă o dâră de sânge. Administratorul local, domnul Colina, vreau să zic… tocmai o înjunghia pe a treia victimă în partea de jos a spatelui, de nenumărate ori, cu șurubelnița aia. La un moment dat…

Mariella se poticni puțin, apoi continuă:

— La un moment dat, șurubelnița s-a înțepenit în coloana femeii… și o clipă mi s-a părut că îi ridică tot corpul, vreo cinci centimetri… apoi i-a scos-o dintre vertebre și a continuat. Mecanic… nu se citea nicio emoție pe fața lui…

Odessa încremenise, retrăind propria traumă.

— Cum arăta? Ce expresie avea?

Mariella se înfioră.

— Curioasă? Veselă? Oarecum detașată? Ochii lui… erau atât de aprinși… ai fi zis că stăteau să explodeze. Apoi m-a văzut și a lăsat-o pe femeie să cadă, iar șurubelnița a ieșit încet din spinarea ei. Cei de la poliția statală m-au întrebat dacă i-am spus ceva. Absolut nimic. Am apăsat pe trăgaci, nici eu nu știu de câte ori. L-am ucis pe nebunul ăla nenorocit.

Mariella oftă ușurată că terminase de povestit încă o dată incidentul. Nu se aștepta ca Odessa să pună și alte întrebări.

— Și după aceea?

— După aceea… el zăcea pe jos, iar eu am luat-o la fugă în direcția opusă. Nu știu când am ieșit din clădire. Poliția a apărut cu foarte mare întârziere.

— Vreau să spun… se străduí Odessa să-și formuleze întrebarea cât mai delicat. După ce l-ai împușcat. După ce s-a prăbușit. Ai fugit înainte să-l vezi mort sau ai…

Cu o vagă stânjeneală în privire, Mariella se uită la Odessa, făcând-o să simtă cum i se zbârlește părul de pe ceafă.

— Nu știu dacă era mort. Mă aflam prea departe pe culoarul acela. Am așteptat însă până am observat că nu mai mișcă.

— …Și?

Respirația Mariellei se înteți.

— Ce anume încerci să afli de la mine?

Știa. Odessa își putea da seama că știa. Se apropie de ea, vorbindu-i aproape în șoaptă:

— Ai văzut ceva…? A ieșit ceva din corpul lui?

Mariella avea o privire speriată.

— Mi s-a părut că am văzut ceva. Probabil mi-a jucat mintea feste.

— În ce fel? Mariella ezita.

— Nu știu.

— Nu va intra în raportul meu, spuse Odessa, dacă asta te îngrijorează. Însă alți supraviețuitori ai unor măceluri ca ăsta… au raportat că au văzut ceva ieșind din trupul atacatorului când individul a murit.

Mariella părea pe punctul de a vărsa. Găsi o sticlă de apă și luă două înghițituri mici. Se uită apoi la Odessa, neîncrezătoare… simțind însă nevoia să spună cuiva ce-i stătea pe suflet.

— Era ceva… așa… ca un fel de prezență.

Auzind cuvintele Mariellei, Odessa simți un vertij.

— Continuă.

— Nu era… o fantomă sau ceva de genul ăsta. Ci o esență.

— Ai simțit și un miros – un miros de ars?

Mariella clătină cu putere din cap.

— Am fugit. Nu știu.

Apucă geanta de pânză și o ridică de pe birou.

— Îmi pare rău, nu pot… trebuie să plec.

Apoi, părând că-și amintește deodată că stătuse de vorbă cu un agent FBI, adăugă:

— Sunt liberă să plec?

Odessa încuviință.

— Mulțumesc, spuse ea.

Aruncându-i o privire stranie, Mariella trecu pe lângă ea și ieși din birou. Odessa își trecu palma peste față, însuflețită că își confirmase cu altcineva propria experiență… și apoi înfricoșată de asemănare. Dacă era adevărat… ce putea însemna ce văzuseră?

La întoarcere, Odessa conduse năucită. De mai multe ori clipi ca să iasă din transă.

Erau prea multe de analizat și ea trebuia să se concentreze.

Îi trimise prietenei și colegei ei Laurena un SMS, rugând-o să o caute. În mai puțin de un minut, telefonul îi sună.

— Bună. Ești cea mai tare.

Laurena era agent de doar doi ani, însă era cu cinci ani mai mare decât Odessa, pentru că înainte de a-și trimite dosarul la FBI lucrase ca funcționar într-un tribunal itinerant.

— Unde ești? Totul e în regulă?

Odessa tăcu o clipă, străduindu-se să-și domolească temerile. Grija pe care i-o purta Laurena o emoționa.

— Poți să-mi faci o favoare?

— Cere-mi orice, Dessa. Dar să știi că nu mă pricep la gătit.

— Nu pe tine te-aș suna dacă aș avea nevoie de mâncare gătită.

— Și nici nu mă prea omor cu ordinea și curățenia.

— Vreau să văd fotografiile făcute la locul crimei, în locuința lui Peters.

Urmă o pauză lungă.

— De ce ai vrea să vezi așa ceva?

— Nu le vreau pe cele înfricoșătoare. Deși… de fapt, le vreau pe toate. Și nu e vorba despre cadavre.

— Atunci despre ce e vorba? Acum chiar că mă faci să mă îngrijorez.

— Nu-mi mai iese din cap, spuse Odessa. Vreau să văd ce se afla acolo – în casă. Subsolul, garajul… totul.

— Nu știu ce să zic. Chestia asta pare și nesănătoasă, și lipsită de etică.

— Mi le poți pune în Dropbox. Copiază-le și trimite-mi separat linkul. Mă uit pe ele – și îți promit că nu le descarc. N-o să las nicio urmă care să ducă la tine.

— Va exista una dacă Biroul o să vrea să cerceteze.

— Asta nu se va întâmpla, spuse Odessa. Te rog, Laur.

O vreme, în telefonul Odessei nu se auzi decât un țăcănit – Laurena lovind ritmic biroul cu un pix.

— Aș prefera să-ți gătesc ceva.

— Mulțumesc, Laur, se grăbi Odessa să spună.

— Păi, încă nu am zis da…

— Ești cea mai tare, încheie Odessa conversația.

Obediah fusese azvârlit din trupul supraveghetorului local mult prea devreme. Mai avea multe de făcut. Cu toate că experiența unei expulzări era întotdeauna plăcută, de data aceasta simțise o anumită insatisfacție.

A ieșit din anexa primăriei din Little Brook, nerăbdător să-și găsească un alt vehicul. A zărit o femeie de vreo cincizeci de ani, având în brațe un covoraș pentru yoga. Tocmai urca la volanul unui SUV cafeniu. Obediah a preluat atât femeia, cât și automobilul, accelerând pe Route 495, o autostradă interstatală est-vest și forțând femeia și mașina la maximum. A ajuns de câteva ori la 145 de kilometri pe oră și s-a strecurat prin trafic, în zgomot de anvelope scrâșnind pe asfalt.

Căuta locul și momentul potrivite. Ca un șoim pelerin așteptând momentul perfect ca să plonjeze asupra unui porumbel sau a unei becaține neatente.

A tras de volan spre dreapta, izbind puternic automobilul de roata din stânga-spate a unei mici mașini sport. Aceasta s-a învârtit ca un titirez peste două benzi de circulație, a ieșit în afara autostrăzii care în zona aceea nu avea parapete laterale și s-a făcut zob de trunchiurile unor copaci. O camionetă implicată în accident s-a răsucit 180 de grade, izbindu-se frontal de mașina unei firme de livrări, ambele vehicule fiind apoi măturate de un camion al firmei de mutări Mayflower.

SUV-ul a derapat de la stânga la dreapta pe trei dintre benzile autostrăzii, având peste 130 de kilometri pe oră când s-a izbit de niște bariere Jersey din ciment, cu armătură de oțel. Vehiculul uman al lui Obediah a murit în urma impactului, așa că entitatea a fost forțată să se elibereze asemenea unui foc de artificii. Un adevărat extaz.

După ce mașinile care veneau din spate au frânat, tăcerea lăsată a fost desăvârșită, în vreme ce fumul se înălța din motoarele făcute zob. Obediah s-a simțit împlinit, mișcat, de parcă ar fi ascultat ultimele acorduri ale unei simfonii măreațe – doar că, în locul unor aplauze, tot ce putea auzi era zgomotul portierelor și glasurile înfiorate ale martorilor incapabili să cuprindă cu mintea măcelul care tocmai se petrecuse.

Obediah n-a pierdut vremea, a pătruns în trupul unei femei de douăzeci și ceva de ani care ieșise din jeepul ei sport să dea o mână de ajutor – o adevărată bună samariteancă. A dus-o înapoi în mașină și a pornit motorul, știind din experiență că, dacă nu pleca imediat, ar fi putut rămâne într-un ambuteiaj dezolant.

Iubitul bunei samaritence abia a apucat să revină, surprins, pe locul pasagerului înainte ca jeepul să demareze în trombă. Primul impuls al lui Obediah a fost să repete ce făcuse deja, producând încă un accident spectaculos – doar că protestele, întrebările și îngrijorarea iubitului i-au distras atenția.

— De ce conduci atât de repede? Ce s-a întâmplat? De ce te uiți așa la mine?

Iubitul a încercat să-i apuce mâna, însă Obediah i-a tras o palmă peste față, spărgându-i ochelarii și provocându-i o tăietură deasupra sprâncenei stângi. În vreme ce bărbatul țipa îndurerat, Obediah a făcut-o pe buna samariteancă să întindă o mână și să-i desfacă tipului centura de siguranță. A deschis apoi portiera din dreptul lui și apoi a tras brusc de volan, o dată spre dreapta, o dată spre stânga.

Iubitul cel enervant s-a rostogolit afară din mașină, izbindu-se de câteva ori de asfalt și a rămas apoi încremenit între două benzi de circulație, înainte să fie călcat de roțile unui camion al companiei Amazon Prime.

Scena fiind neașteptat de satisfăcătoare, Obediah s-a gândit o clipă să-i rezerve aceeași soartă și bunei samaritence, rostogolind-o afară din vehiculul în plină viteză.

Doar că un alt impuls i-a canalizat atenția: o conștientizare. A simțit-o așa cum animalele percep modificări ale presiunii barometrice, presimțind în felul acesta schimbări climatice.

Dușmanul.

Undeva, prin apropiere.

Obediah era incapabil să simtă teamă – în afara celei că ar putea rămâne flămând –, ceea ce-l făcea să vâneze din pură plăcere. Inamicul său era o

sursă potențială de durere. Iată finalul criminalei călătorii de plăcere a nesățiosului Suflet gol.

Existau patru Suflete goale. Dintotdeauna existaseră patru Suflete goale. Însă Obediah era singura entitate încă în libertate.

A apăsat pedala de accelerație, îndreptând jeepul spre vest, către New York.

Către Hugo Blackwood.

Odessa a revenit în salonul lui Earl Solomon, găsindu-l așezat într-un scaun capitonat și privind pe fereastra murdară. Cerul era azuriu ca o păturică de bebeluș. Odessa se întreba cum arăta el în ochii unui bătrân după un atac cerebral… se întreba chiar dacă Solomon vedea cerul acela.

— S-a făcut ora? întrebă Solomon înainte să-și întoarcă privirea.

Crezuse că era una dintre asistente.

— Ah! Agentul FBI Hardwicke.

— Bună ziua din nou, spuse Odessa și se opri la marginea patului gol.

Televizorul din colțul încăperii mergea fără sonor.

— Cum vă simțiți astăzi?

— Am avut și zile mai bune, răspunse el, întorcându-și din nou privirea către fereastră. Abia dacă zăresc ceva dincolo de smogul ăsta. La un moment dat, a trebuit să urmăresc un spălător de geamuri în Manhattan, la sfârșitul anilor 1960. Am încercat să mă urc pe o platformă. Pe atunci nu te prindeai cu chestiile alea… cum le zice, agățătoare?

— Carabine.

Solomon se întoarse din nou către ea.

— Da, nu existau. Nu când ți-a mai rămas atât de puțin de trăit, continuă el, scărpinându-și gâtul cu unghiile ca niște vârfuri tocite de săgeată. Ce voiai să-mi spui?

— Poate că ați văzut deja la televizor. A avut loc un nou măcel. De data asta, în Long Island.

— Un politician local, spuse Solomon.

Odessa aprobă.

— O altă persoană care a cedat nervos – fără antecedente care să dezvăluie o fire violentă, agresivă. Înainte să fie împușcat a ucis trei persoane nevinovate care pur și simplu se aflau prin preajmă.

Solomon strânse din buzele sale uscate.

— Și ai văzut că există anumite similarități cu cazul tău.

— Dumneavoastră, nu?

Solomon zâmbi, închizând un ochi – nu ca să-i facă cu ochiul, ci ca să se uite mai bine la ea.

— Întotdeauna se întâmplă câte trei, chestiile astea. Toate lucrurile rele, de fapt.

— Întotdeauna? se miră Odessa. De câte ori ați mai văzut ceva asemănător?

— Te-ai dus acolo, nu-i așa? spuse Solomon.

Odessa nu-și dădea seama dacă el îi aproba gestul sau era pur și simplu amuzat.

— Da, m-am dus. Când am venit aici data trecută, m-ați întrebat dacă erau niște cazane la locul crimei. De ce?

— Eram curios.

— Este un detaliu foarte precis și foarte ciudat.

— Da, știu. Iar când ți-am spus, te-ai uitat la mine de parcă aș fi fost nebun. Iar apoi te-ai dus țintă la locuința din Long Island a acestui ucigaș în serie…

— Nu era în garaj, spuse Odessa, ci într-o căsuță veche de grădină, în curtea din spate. Un cazan din fier, exact așa cum l-ați descris dumneavoastră. Mi se pare extraordinar.

Solomon zâmbi.

— Acum mă flatezi pentru că ești avidă să afli mai multe.

— Dar… de unde ați știut?

Chiar atunci, două asistente bătură în ușa deschisă din spatele Odessei, intrând imediat în încăpere.

— În regulă, domnule Solomon.

Odessa simțea că ratase ocazia să afle mai multe. Se dădu la o parte, făcându-le loc celor două femei.

— Aveți o vizită? întrebă una dintre ele.

— Contabila mea, răspunse el. Se ocupă de uriașa mea avere.

Asistenta mai în vârstă zâmbi amuzată.

— Minunat.

Odessa rămase în picioare, urmărind cum ele îl ajută pe Solomon să se ridice din scaun, punându-l din nou pe patul cu rotile.

Asistenta mai tânără spuse:

— Aveți vreun sfat referitor la mersul bursei și pentru noi? Pentru cine poate să investească, ce anume va aduce profit sigur în viitor?

Solomon se așeză comod între perne și răspunse:

— Prostia omenească.

Asistentele chicotiră. Odessa simțea că-și pierde răbdarea – avea atâtea să-l întrebe.

— Merge la un RMN, îi spuse asistenta mai vârstnică. O să dureze ceva.

— E totul în regulă? se interesă Odessa.

Asistentele rămaseră tăcute, uitându-se la Solomon.

— Mi-a ieșit prost un test, spuse el. Iar doamnele acestea profită de orice ocazie ca să mă dezbrace. Ai găsit ceva în neregulă la mine acasă?

— Nu, n-am găsit nimic în neregulă.

Camera plină cu benzi de magnetofon – cum ar putea să deschidă subiectul de față cu ele?

— L-am luat pe Dennis.

— Pe cine? A, peștele. Sigur. Ai mai furat și altceva? Ai găsit ceva interesant?

Asistentele îl deconectară de la monitoare, eliberând frânele de la roțile patului.

Dacă pățește ceva? Dacă aceasta era ultima șansă a Odessei să-i pună întrebările?

— M-am uitat pe fotografiile de la locul crimei în care am fost implicată. Au fotografiat întreaga locuință, cum bine știți.

Asistentele se prefăceau că nu ascultă, însă tresăriseră când auziseră cuvintele „fotografiile de la locul crimei”.

— Și cum ai pus mâna pe ele? se interesă Solomon.

— Într-una dintre poze… arată asemenea unui alt vas – un cazan… în subsol, în spatele unui boiler. În casa lui Peters, cea în care locuia familia lui. Ascuns acolo. Fotograful a crezut probabil că era un tomberon sau ceva de genul ăsta.

— Ce se afla în cel descoperit de tine? întrebă Solomon. În cazanul din Long Island?

Odessei i se părea ciudat să dea astfel de amănunte de față cu asistentele, dar o făcu:

— Oase. Gunoaie. Mărgele, păr. Să fie un fel de altar?

— Ce fel de oase? Cât de mari erau?

— Habar n-am. Nu sunt antropolog criminalist.

— Dar știi cum arată un os de om. Părea de copil? De adult? Este foarte important să știu.

Asistentele îl pregătiseră pentru RMN, însă ezitau să plece, complet absorbite de discuția celor doi.

— Ne pare rău, însă trebuie să mergem, li se adresă asistenta mai tânără și începu să împingă patul.

— De ambele feluri, cred, răspunse Odessa. Erau oase de om. Unele mari, altele mici.

— Așa deci. Iar acum, spune-mi, te rog: cum poți obține oase de om? întrebă Solomon în vreme ce asistentele îl scoteau cu pat cu tot pe culoar.

În noaptea aceea, acasă, Odessa stătea în fața laptopului, în timp ce un bol cu ramen mâncat pe jumătate se răcea lângă ea.

Linus stătea la biroul lui din dreptul ferestrei, ascultând ceva la căști și scriind un raport. Era îmbrăcat cu puloverul lui tricotat, verde-mentă, de care nu se despărțea niciodată în nopțile friguroase. Dacă ai fi ascultat cu atenție, ai fi auzit dinspre căștile lui mari vocea lui Frank Ocean. Cum putea să se concentreze să scrie în timp ce asculta muzică? Ea ar fi fredonat versurile împreună cu artistul și n-ar fi reușit să ducă nimic la capăt.

Linus o urmărea ridicând din când în când privirea către geamul întunecat în care se vedea imaginea ei reflectată. Odessa știa și îi era bine, se simțea iubită. Totuși, Linus era prea îngrijorat. Se aștepta ca ea să clacheze ori se întreba cum suportă gândul că ucisese pe cineva? Sau, mai rău, dacă îl ucisese pe Walt Leppo din greșeală.

Odessa nu știa cum să o scoată la capăt. Adesea se surprindea urmărindu-și propriul comportament: *Par normală?* Acum – după ce aflase atâtea lucruri noi – își punea întrebarea asta mai abitir.

— N-ai de gând să termini supa? întrebă el.

— Ah, o s-o reîncălzesc mai târziu. E în regulă.

Linus îi zâmbi.

— Te uitai în gol.

— Știu. Sunt bine.

— Ai prefera să vedem un film?

— Sunt bine, repetă ea. Citeam niște știri.

Linus îi zâmbi, punându-și iar căștile pe urechi. Odessa reveni la laptop, trecând în revistă rezultatele căutării legate de mormintele profanate din New Jersey și Long Island – toate deschise într-o fereastră privată, ca să nu apară în istoricul de navigare.

Începuse să citească despre morminte vandalizate, mâzgălite cu graffiti – cele mai multe povești proveneau din paginile unor ziare locale disponibile pe patch.com. Morminte profanate. Pietre de mormânt răsturnate. Vitralii furate. Odessa își limitase căutarea la evenimentele din ultimii cinci ani.

O relatare îi sărise în ochi. De fapt, era vorba despre o serie de întâmplări – un adevărat scandal – despre care Odessa își amintea vag. „Rămășițele copilului-miracol furate din mormânt." Acesta era unul dintre titlurile cele mai decente. Povestea începuse cu câțiva ani mai devreme, când în presă apăruse un articol ambiguu despre un bebeluș din suburbiile orașului New Jersey, poreclit „Baby Mia". Fetița se născuse cu o boală degenerativă cerebrală și inițial se crezuse că nu va supraviețui mai mult de câteva ore. În pofida

tuturor prognosticurilor, trăise doi ani și o lună. Cheltuielile medicale ca să fie ținut în viață erau însă foarte mari, așa că un articol dedicat „copilului-miracol" a devenit un adevărat fenomen online. Baby Mia a ajuns un *hashtag* popular în social media. Fotografia fetiței purtând o cordeluță peste capul bandajat a început să apară în vitrinele magazinelor din statul New Jersey, de la Asbury Park la Trenton, și chiar și în anumite zone din Philadelphia. A fost creat un număr special de SMS, compus din șase cifre, prin care doritorii puteau dona direct câte zece dolari în contul deschis pentru îngrijirea medicală a micuței. Parcurile de distracții Six Flags Great Adventure și Story Book au organizat câte o serată dedicată strângerii de fonduri, fetița fiind de asemenea invitată să arunce pucul în joc cu ocazia playoffului echipei New Jersey Devils, devenind o celebritate locală. După ce Mia a pierdut lupta cu boala, jucătorii acestei echipe de hochei au ținut un moment de reculegere în amintirea fostei lor mascote.

Șase luni mai târziu, mormântul ei, aflat într-un cimitir din Allenhurst, a fost profanat, iar sicriul, furat. A fost știrea principală a emisiunilor matinale, iar părinții îndoliați au avut parte de o nouă suferință. Deși cazul nu a fost niciodată soluționat oficial, Odessa a descoperit un material despre un cartel de droguri destrămat de curând – unde era un link spre un articol despre profanări recente de morminte. Acolo se pomenea atât de dispariția sicriului lui Baby Mia, cât și de furtul cadavrului unui bărbat care murise în 1977 și fusese îngropat într-un cimitir din Long Island.

Odessa a căutat și alte relatări despre cadavre furate și cavouri sparte. Numărul cazurilor era surprinzător de mare. *Furturi de morminte? În New Jersey? Știrile de la ora 11.* În cele din urmă, Odessa a reușit să se extragă din hățișul internetului, încercând să pună cap la cap ce aflase.

De ce ar fi profanat cineva mormântul unui copil? Primul gând a fost un cult religios, practici voodoo. Membrii cartelurilor de droguri

adesea venerau niște sfinți întunecați sau zeități obscure ce le-ar fi putut oferi „protecție” contra arestării. Santeria era cea mai cunoscută.

Dar ce legătură aveau cu măcelurile? Odessa închisese browserul de internet mai confuză decât înainte. Lucrurile nu se legau în niciun fel… și, da, rămăsese cu un sentiment straniu, de care nu putea scăpa. Însemna *ceva.* Dar ce anume?

Odessa luă o gură din sifonul cu lămâie. Peștișorul Dennis înota în apa proaspătă din acvariul curat așezat în mijlocul mesei. Înotătoarele lui delicate erau aproape transparente, iar maroniul corpului său bătea acum în portocaliu. Odessa se întreba cât de aproape fusese peștișorul de moarte așteptându-și stăpânul să revină acasă. A rememorat apoi momentul în care agentul Solomon a fost scos din salon cu pat cu tot, și el aproape de moarte. Dennis părea să se uite la Odessa, înotând pe loc înainte să dea din nou ocol acvariului.

În momentul următor, Odessa luă o decizie.

Avea de scris o scrisoare.

Către Hugo Blackwood, Esq.,

Numele meu este Odessa Hardwicke. Sunt agent special la biroul FBI din New Jersey și în această perioadă sunt detașată în altă unitate.

Un coleg, agentul Earl Solomon, mi-a sugerat să vă scriu cerându-vă ajutorul într-o anchetă presantă. Este deopotrivă neobișnuit și neconvențional pentru un agent FBI, însă domnul Solomon a insistat, în momentul de față ancheta se află într-un impas.

Vă scriu în legătură cu două crime violente, care aparent nu au legătură una cu cealaltă și despre care presa a relatat pe larg, una în Montclair, statul New Jersey, cealaltă în orășelul Little Brook din Long Island.

Apreciez enorm orice ajutor din partea dumneavoastră.

Odessa stătea pe unul dintre scaunele de lângă ușa din mijloc a vagonului de metrou, ținând în poală, cu fața în jos, plicul A5 galben-închis în care se afla scrisoarea adresată lui „Hugo Blackwood”. Împăturise hârtia o dată – o singură dată. Trenul tocmai trecea pe sub râul Hudson, ducând cu el navetiștii întârziați dinspre New Jersey către Lower Manhattan.

Odessa se simțea bucuroasă că se hotărâse să facă acest gest straniu, care de fapt îi trăda disperarea, dar era un gest personal, pe care eventual l-ar fi putut nega fără să suporte vreo consecință.

A ieșit din stația de metrou în ploaia torențială anunțată de aplicația meteo de pe mobil. Și-a deschis umbrela și a pus plicul în jachetă, ca să-l ferească de stropii de apă. Ploaia cădea ușor razant, izbindu-se cu ropot de umbrela din plastic și udându-i gleznele și manșetele pantalonilor. Mergea țintit prin ploaia care alungase pietonii și îi deturnase pe cei care planificaseră să plece după cafea sau în pauza de țigară.

Văzând că vântul se întețește și stropii cad tot mai aprig, s-a gândit să aștepte ca urgia să se potolească, însă a decis să-și ducă mica misiune până la capăt. Totul părea ca într-un vis. Simțea că nu va ieși din această transă până nu va introduce plicul în cutia poștală, așa că grăbi pasul și continuă să înainteze către Stone Street prin rafalele de vânt și ploaie.

În dimineața aceea, după ce Linus plecase la slujbă, Odessa căutase pe internet locul cu pricina. Stone Street era o stradă pavată cu bolovani de râu, de la 1685 – prima stradă pietruită din Manhattan, pe vremea aceea insula fiind o colonie de fermieri și negustători olandezi cunoscută sub numele de New Amsterdam –, iar strada purtând numele de High Street. Tot pe atunci, Wall Street era de fapt un perete din lemn, o barieră protectoare în partea de nord a așezării. A urmat decăderea. Până în anii 1970, Stone Street a rămas căzută în uitare. În decada următoare s-a degradat și mai mult,

devenind un loc de depozitare a gunoaielor, zidurile clădirilor fiind complet acoperite cu graffiti.

Lucrările de reamenajare din zonă au împărțit-o în două secțiuni. Cea dinspre est, lungă cât două cvartale și flancată de mansarde recondiționate și de depozite construite la mijlocul secolului al XIX-lea – după ce Marele Incendiu din 1835 distrusese cea mai mare parte din fostul New Amsterdam –, a fost transformată în zonă pietonală, primind o nouă denumire: Districtul Istoric South Street Seaport. Cu pavaj din granit, trotuare din Piatră albastră și stâlpi de iluminat stradal care semănau cu vechile felinare cu gaz, strada a fost revitalizată și preschimbată într-o zonă de restaurante, în anotimpurile ceva mai calde clienții putându-se așeza la mesele de afară. Steagurile mai multor țări, înșirate de la o clădire la alta, fluturau acum deasupra unei străzi newyorkeze care te ducea cu gândul la Europa, așa cum nu o făcea probabil nici o altă stradă de pe insulă.

Partea de vest a rămas deschisă traficului doar într-un singur sens, însă clădirile acoperite cu schele și șantierele au transformat trotuarul într-un pasaj inestetic. Nu era niciun pieton, doar un camion de livrări, parcat în celălalt capăt al străzii, cu luminile de avarie pornite. Odessa a trecut de numărul 11, observând că următoarea clădire avea numărul 19. A făcut cale întoarsă, cercetând cu privirea intrările încadrate cu plăci de granit, însă nu a descoperit niciun număr intermediar. Frustrată, s-a gândit să se lase păgubașă – supărată că urmase indicațiile unui bătrân confuz – însă ridicând privirea a remarcat două numere așezate ceva mai sus, pe niște plăci din piatră prinse chiar sub bordura ce separa parterul de primul etaj.

În locul acela două clădiri se înălțau în paralel, zidul din piatră construit între ele fiind abia vizibil între pereții din cărămidă care, ceva mai sus, erau decorați cu motive *fleur-de-lis* de culoarea cuprului învechit.

Acolo, chiar în fața ei, se afla cutia poștală făcută din fontă. Odessa trecuse de trei ori prin dreptul ei, fără s-o vadă. Partea exterioară a cutiei era netedă – dar nu pentru că ar fi lustruit-o cineva, ci de la patina timpului – și udă de la ploaie. Cum locul era destul de întunecos, fanta abia se zărea.

Odessa se uită în jur, descoperirea cutiei poștale părea un act ilicit. A scos plicul din jachetă și a mai citit o dată adresa destinatarului: *Hugo Blackwood, Esq.* Câțiva stropi de ploaie căzuseră deja pe plicul gros, galben-închis, împrăștiind cerneala, așa că Odessa s-a grăbit să introducă în fantă scrisoarea.

S-a mai uitat o dată, suspicioasă, în jurul ei, simțindu-se privită. Scena părea desprinsă dintr-un roman de spionaj. Strada îngustă era întunecată și potopită de ploaia care trecea razant pe lângă ferestrele fostelor depozite de textile.

N-a apărut nimeni, nu s-a întâmplat nimic.

S-a îndepărtat, simțind cum i se zbârlesc firele de păr de pe ceafă. A ajuns în dreptul unui bar la câteva case distanță, pe celălalt trotuar, și-a închis umbrela și a intrat. S-a așezat la o masă aflată lângă fereastră și a comandat un latte. A început apoi să urmărească cu privirea lespedea de onix în care era încastrată cutia poștală, greu de văzut din locul acela, imaginea ei fiind distorsionată de ploaia care continua să cadă. Câțiva oameni cu umbrelele deasupra capetelor au trecut grăbiți prin dreptul acesteia, însă niciunul nu s-a oprit. Micul zid din piatră părea să facă parte din fațada celor două clădiri alăturate.

Cum ar fi putut cineva recupera scrisoarea?

Nimic nu avea sens.

A așteptat. Latte-ul era bun, căldura lui cremoasă estompând umezeala ploii și stranietatea circumstanțelor, în vreme ce cofeina îi pătrundea în sistemul nervos. Și-a dat brusc seama că se simțea mai bine, sau mai degrabă cât de aiurea se simțise în ultimele zile. Faptul că pusese scrisoarea în cutia poștală (ba, la naiba, însuși faptul că

reușise să-și aștearnă gândurile pe hârtie, închizându-le într-un plic având o culoare și niște dimensiuni precise) de pe o stradă veche dintr-un oraș-insulă numărând un milion și jumătate de locuitori reușise să rezolve ceea ce altfel ar fi cerut luni sau poate chiar ani de terapie.

Poate că tocmai asta încercase agentul Solomon să sugereze. Un exercițiu de gândire care s-o ajute să treacă prin această încercare. Poate că „Hugo Blackwood" era o stare de spirit.

Când s-a întors la metrou, ploaia se mai domolise. Trenul a ajuns imediat; Odessa a urcat, pornind către locuința ei din New Jersey în timp ce se gândea la lucruri obișnuite: cumpărături, spălatul rufelor, toate acestea având darul s-o liniștească.

S-a repezit până la magazinul Walgreens ca să ia lapte pentru cafea, pastă de dinți și alte mărunțișuri, apoi a luat-o pe jos până la apartament. Proasta dispoziție încă nu i se risipise, însă devenise suportabilă.

Și-a lăsat umbrela pe hol, lângă ușă, apoi și-a agățat jacheta în cuier.

Un bărbat stătea pe canapeaua ei.

— M-ați chemat, spuse Hugo Blackwood. Iată-mă.

Bărbatul avea un păr și niște ochi negri ca tăciunele și o piele ca de alabastru. Era slab, aproape sfrijit, însă într-un fel elegant și misterios: semăna cu personajele masculine din literatura secolelor al XVIII-lea și al XIX-lea.

Purta un costum negru impecabil – simplu, însă perfect croit –, o cămașă neagră fără cravată și o vestă tot neagră. Părea trecut de patruzeci de ani sau poate chiar de cincizeci, dar se ținea bine. În vreme ce o examina, bărbatul ținea în mână una dintre cești le de ceai ale Odessei.

— V-am citit scrisoarea, spuse Hugo Blackwood cu un inconfundabil accent britanic. De fapt, mă așteptam s-o primesc mai

devreme…

Primul gând al Odessei fu *Pune mâna pe o armă.* Pentru prima dată de când îi fusese confiscat, își dorea să fi avut Glockul la ea. Își lăsase cheile în buzunarul jachetei. Ușa dinspre hol se afla în spatele ei; la nevoie, ar fi putut ieși din apartament în câteva secunde.

— Sunt agent FBI, fură primele ei cuvinte.

Un avertisment și o amenințare, în același timp – doar că nu-și imaginase că le va rosti în propria casă.

— Știu, răspunse el simplu.

Odessa simți cum i se întețește respirația.

— Cine sunteți dumneavoastră?

— Știți cine sunt.

Odessa îl fixă cu privirea.

— Nu.

— Doar mi-ați scris, spuse el. Mi-am permis să mă autoinvit.

Cum Odessa nu reușea să mai spună nimic, bărbatul se mulțumi să clatine din cap.

— Tocmai am pregătit un ceai pentru amândoi, spuse el. Sper că nu vă deranjează…

Odessa se sprijini de perete.

— Nu aveați cum să ajungeți aici înaintea mea.

Bărbatul își arcui sprâncenele, arătând cu un gest scurt canapeaua pe care stătea, dovadă că ajunsese înaintea ei.

— Cum ați ajuns aici atât de repede?

— Prevăd că îmi veți pune o mulțime de întrebări, spuse el.

— Cum m-ați găsit?

— Am văzut numele în scrisoare.

— Și ce este… cutia aia poștală? Ce se întâmplă? Cine v-a pus să faceți asta?

— Dumneavoastră. Cutia poștală e mai degrabă o fantă pentru corespondență, destul de funcțională chiar și în vremurile acestea.

Vremurile acestea?, se miră Odessa în gând. În timpul schimbului de replici cu musafirul nepoftit, se apropiase încet-încet de bucătărie, unde erau cuțitele.

— Am putea discuta despre problemele pe care le-ați menționat în invocare? întrebă el.

— Invocare? repetă Odessa mirată.

— M-ați chemat, spuse el. Bănuiesc, prin urmare, că aveți o problemă destul de presantă.

— Nu, răspunse ea cu indignare în glas. Nu, nu putem să…

Ceainicul din bucătărie. Era fierbinte și încă aburea ușor. Nu numai că ajunsese înaintea ei în apartament, avusese timp să fiarbă niște apă… în timp ce ea băuse un latte, revenise în cartier cu un PATH și se oprise la Walgreens pentru cumpărături?

Blackwood își dădu seama că pe Odessa o contraria apa fiartă.

— Mi-am adus propriul pliculeț, precizez: Milky Blue de la Mariage Frères, spuse el, sorbind din ceai. Ce-ar fi să vă preparați un ceai și să vă așezați, să vă destindeți puțin?

Aceste vorbe o făcură pe Odessa să-și revină. Nu avea nevoie să se destindă, ci să afle răspunsuri la întrebări care nu-i dădeau pace.

— Sunt în regulă, mulțumesc, spuse ea.

— Anumite elemente ale cazurilor pe care mi le-ați descris sunt relevante, spuse el. Iar astfel de lucruri se petrec câte trei.

— Așa a zis și Solomon, își aminti Odessa.

— Earl, da, nici nu mă mir, zâmbi Blackwood. Faptele în sine nu sunt remarcabile, însă sunt interesante la nivel abstract. În special fiindcă s-au petrecut separat, într-un scurt interval.

— De unde-l cunoașteți pe Earl Solomon? întrebă ea.

Blackwood inspiră adânc, stânjenit în mod evident de întrebare.

— De unde-l cunosc?

— De când îl știți? Ce puneți la cale? Ce naiba se petrece aici?

— Chiar trebuie…? Mi-ați trimis o…

— Da, o scrisoare, recunoscu Odessa. Am pus-o într-o cutie de lângă Wall Street, în Manhattan, iar după aceea în apartamentul meu s-a strecurat un britanic care nu vrea să-mi răspundă la întrebări.

— Earl Solomon ar fi trebuit să vă pregătească mai bine. Cum o mai duce dragul de Earl?

— E pe moarte. A suferit un atac cerebral. Se apropie de nouăzeci de ani și ar fi trebuit să se pensioneze acum câteva decenii. M-am dus la el, iar el m-a trimis la dumneavoastră – așa că trebuie să aflu ce fel de escrocherie ați pus la cale.

Blackwood mai sorbi o gură de ceai.

— Se pare că nu v-a spus prea multe despre mine.

— Nu, domnule, a omis.

— Înțeleg. Mi-am imaginat că aveți deja niște așteptări.

— A omis.

— Tot ce a făcut a fost să vă dea adresa, nu-i așa?

— Nu o duce prea bine cu sănătatea. Parcă am menționat asta, nu? Că e pe moarte?

Blackwood încuviință cu o singură mișcare a capului.

Odessa aștepta să spună ceva.

— Asta-i tot? Nu sunteți curios să aflați cum o mai duce? Fără compasiune, îngrijorare, domnule Blackwood? Doar acesta este numele dumneavoastră, nu?

— Da, acesta este numele meu, domnișoară Hardwicke.

Atât. Odessa era deja demoralizată și copleșită de situație, însă nepăsarea ciudatului individ reușise s-o irite.

— E internat în spital.

— Ce ghinion, spuse Hugo Blackwood. Pentru amândoi. Deși șocată de răspuns, Odessa reuși să schițeze un zâmbet.

— Prin urmare, sunteți destul de apropiați.

— M-a asistat de mai multe ori. Am o părere cât se poate de bună despre etica și calitățile lui profesionale.

— V-a *asistat* de mai multe ori? se miră Odessa. Dar pentru cine lucrați dumneavoastră?

— Pentru *cine?* Pentru nimeni.

— Serviciile secrete britanice? O companie de securitate?

— A, nu. Nu pentru ei.

Odessa încercă să o ia de la capăt. Își deschise legitimația FBI și se apropie de Blackwood, aplecându-se către el peste măsuța de cafea.

— Asta e legitimația mea, da? zise ea, după care își puse actul înapoi în buzunar. Acum arătați-mi-o pe a dumneavoastră.

— Eu nu am una, răspunse el.

— Niciun act de identitate?

Blackwood zâmbi, amuzat probabil de insistența ei.

— N-ați vrea mai bine să vorbim despre cazanele acelea?

Ceva din felul în care bărbatul pronunțase cuvântul „cazane", vocea lui care părea că vine dintr-o altă epocă o făcură pe Odessa să bată în retragere.

— Bine, spuse ea, așezându-se pe scaunul aflat în fața bărbatului. Spuneți-mi ce-i cu ele.

— Ce știți despre Palo? o întrebă Hugo Blackwood.

— Palo? se miră Odessa.

— Înțeleg, spuse el. Cazanele reprezintă un element esențial în Palo Mayombe, o religie întunecată care s-a născut în secolul al XVI-lea, pe vremea comerțului spaniol cu sclavi. Cazanul este înconjurat de tot felul de obiecte cu caracter religios, precum și alte obiecte totemice aparținând destinatarului – sau subiectului – descântecului.

— Descântec? repetă Odessa.

— Descântec. Dorință. Blestem. O invocație – poate purta oricare alt nume. Pentru ca ea să fie încununată de succes și să capete toată forța posibilă, adesea persoana care o rostește, o preoteasă în cele mai multe cazuri, se folosește în timpul ritualului Palo de diverse lucruri care au legătură cu moartea: lești de animale, de păsări. Oase de om.

Pe măsură ce Blackwood vorbea, Odessa îi făcea în minte profilul. Să fi fost un profesor de religie? Un expert în științe oculte?

— Înțeleg ce spuneți, zise ea. Am fost eu însămi martora lucrurilor despre care vorbiți. Ceea ce nu înțeleg este dacă acești ucigași sunt niște adepți ai religiei Palo… sau victimele vreunui blestem?

— Nu e atât de simplu. Ceea ce tocmai am descris este o religie, ceva ce nu vă e familiar, dat fiind că în această parte a lumii nu se practică. Totuși vorbim despre o religie care are mii și mii de susținători și practicanți – nu sunt nici ucigași, nici victime ale unor ucigași. Palo Mayombe, în sine, este un sistem de credințe și, ca atare, nu i se poate reproșa nimic.

— OK… încuviință Odessa, nedumerită. Atunci despre ce vorbim?

— S-ar putea ca la mijloc să fie vorba despre forțe mai întunecate. Palo este o credință dinamică, având legătură cu niște curenți subterani ai naturii insuficient explorați. Orice biserică poate fi coruptă. Ceremonia de invocare se poate să fi fost confiscată de vreo entitate străină, care-și urmărește propriile țeluri.

Odessa simțea că logica lui începea să se clatine.

— Entitate?

Hugo Blackwood oftă și mai luă o gură de ceai.

— Sunt doar câteva. Fiecare religie are câte un nume pentru ele, însă există o taxonomie fundamentală, în sensul că nu sunt mai mult de treizeci și cinci de feluri.

Blackwood rostise toate astea firesc. Singurul motiv pentru care Odessa nu izbucnise în râs era acela că aiurelile alea o intrigau. Bărbatul o intriga. Relația lui cu Earl Solomon – sau chiar lipsa ei – o intriga.

— Cred că mai pregătesc niște ceai, spuse ea ducându-se spre bucătărie.

Scoase din bufet o cană Starbucks care făcea reclamă orașului Newark (o cumpărase tocmai pentru ironie) și aruncă în ea un

pliculeț cu ceai din plante, apoi o umplu cu apă de la robinet.

— Cele mai multe entități își au originea în Mesopotamia, continuă Blackwood. Unica lor rațiune de a fi este să vatăme, să erodeze sau să distrugă orice lucru bun de pe această lume…

Odessa introduse ceașca în cuptorul cu microunde și apăsă butonul „30 de secunde”.

— Vă rog, nu faceți asta, spuse Blackwood.

Odessa își întoarse privirea către el.

— Ce să nu fac?

— Ceea ce faceți.

Odessa își dădu seama că se referea la cuptorul cu microunde, nu agrea că nu își fierbea apa în ceainic, cum procedase el.

— E mai rapid așa, spuse ea.

Blackwood pufni nemulțumit – ceva între un oftat și un mormăit.

— Rapidă e și o decapitare.

Cuptorul cu microunde scoase un bip, iar Odessa luă cana cu apă fierbinte, începând să amestece în ea cu o linguriță.

— Trebuie lăsat la infuzat, spuse Blackwood.

— Hmm, făcu ea și se așeză la loc pe scaun. Nimeni nu are timp de așa ceva.

Observă că Blackwood încă o privea de parcă tocmai comisese o atrocitate.

— Dumneavoastră mâncați pliculețul de ceai după ce terminați de băut ceaiul?

— Pliculețul este o invenție modernă. O scurtătură a gestului de a turna apă peste ceai, de a fierbe combinația și de a strecura la urmă frunzele. Evitați tot acest proces, sacrificând plăcerea de dragul rapidității.

Odessa clătină din cap, luând o gură de ceai și savurând disprețul lui superior.

— E bun, spuse ea, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— Aceste entități, continuă Blackwood, care răspund la mai multe nume, favorizează anumite ritualuri.

— Favorizează? se miră Odessa. Ce vreți să spuneți?

— Aceeași entitate poate apărea în Palo sau în timpul unei exorcizări catolice, sub un alt nume, îi explică Blackwood. Le place să joace diverse roluri. Să mintă. Să se prefacă. Să stârnească emoții. E ca și cum ai roti butonul unui radio în jurul unei anumite frecvențe. Entitățile se „acordează" cu ceea ce simt ele că le place la un moment dat.

— Sunteți profesor de religie sau ceva de genul ăsta?

— Ceva de genul acesta, răspunse el.

— Ați mai avut de-a face cu cazuri similare?

— De multe ori, de prea multe ori, în prea multe locuri. Nu se sfârșește niciodată. Entitățile sunt Yin și… am putea spune că eu sunt Yang.

— Sună ca un răvaș din plăcintă – de unde știți toate astea?

— Din experiență. Păreți a fi agent debutant.

— Aproape, spuse ea ofensată. Lucrez în Birou de puțină vreme.

— Și Solomon a fost cândva un agent debutant, spuse Blackwood, aruncând o privire prin apartamentul ei de parcă i-ar fi citit CV-ul. Bănuiesc că oamenii trebuie să pornească de undeva când își formează clientela.

— *…clientela?* repetă ea, neînțelegându-l.

— La Biroul acela.

— Sunt agent special, e o titulatură. Nu sunt… un reprezentant.

— Un agent este un om de legătură, din câte înțeleg eu. Un emisar, un instrument. Un reprezentant, așa este, al Biroului de Investigații.

Odessa era aproape amuzată.

— Cum de agentul Solomon nu v-a explicat asta niciodată? Noi nu suntem niște mijlocitori. Nu avem clienți. Clienții noștri sunt poporul american, întreaga națiune.

— Sunteți agentul unei instituții care investighează. Cred că vorbim despre același lucru.

— Nu, nu vorbim despre același lucru. Eu sunt ofițer însărcinat cu aplicarea legii, un agent al Guvernului Federal. Am depus un jurământ… iar dumneavoastră sunteți… încă nu știu ce.

— Eu sunt Hugo Blackwood. Avocat, dacă la asta vă referiți. Cu foarte multă vreme în urmă.

— Avocat, rosti ea. Și eu sunt avocat. Și, dacă îmi permiteți, cum ați pătruns aici? întrebă Odessa, începând din nou să fie copleșită de stranietatea întrevederii.

— Ah, ușa, își aminti el.

— Da, ușa. Are două încuietori.

— Așa este, are. Le-am deschis pe amândouă.

Odessa se gândi o vreme la vorbele lui Blackwood, apoi spuse:

— Un hoț manierat tot un hoț rămâne.

— Nu am venit aici cu intenția de a fura ceva. Mai bine revenim la subiectul care ne presează. Cred că m-ați putea ajuta, într-o anumită măsură.

— Da, haideți să revenim la subiectul care ne presează… însă nu vă pot ajuta în niciun fel. V-am scris la sugestia agentului Solomon, care credea că dumneavoastră m-ați putea ajuta să-mi dau seama ce se petrece.

— Pentru tine este foarte important să nu pari în niciun fel supusă sau inferioară, nu-i așa?

Odessa își încrucișă mâinile la piept, privindu-l curioasă pe bărbatul din fața ei, încă neștiind cum să-l abordeze. Tot felul de replici istețe, în doi peri, îi treceau prin cap, însă Hugo Blackwood făcuse doar o observație – nu intenționase s-o jignească.

Odessa se ridică din nou în picioare.

— Vreau să vă arăt ceva.

Odessa deschise articolele despre furturile din morminte pe care le salvase în laptop. Când puse laptopul în fața lui, Hugo Blackwood se lăsă pe spătarul canapelei, nici măcar nu voia să-l atingă.

— Văd că vă pricepeți să operați mașinăria, spuse el.

— Nu sunteți fan Apple? întrebă ea.

Blackwood se uita chiorâș de parcă ar fi fost prima dată în viața lui când vedea un text pe un ecran LED. Trecu rapid prin materialele despre „Baby Mia", apoi prin articolul despre bărbatul care murise în 1977.

— Ai putea să… unde a dispărut primul document? întrebă el, cu frustrare în glas.

— Iată-l, spuse Odessa răsucind MacBookul cu fața către ea, deschizând din nou articolul cu pricina și rotind laptopul la loc. Înțeleg că sunteți un luddit.

— Luddit? o privi Blackwood mirat. Dacă vă referiți la protestul acela de la începutul secolului al XIX-lea, în care niște muncitori textiliști și-au distrus războaiele de țesut temându-se să nu fie înlocuiți cu niște muncitori mai prost plătiți și mai puțin calificați – atunci nu. Accept cu dragă inimă ideea de uzură morală. Dar, dacă e vorba de înțelegerea modernă, greșită, a acelui protest, prin care este asociat cu o anumită aversiune față de progresul tehnologic în general – atunci da.

— De aici scrisoarea pe hârtie, pusă într-un plic de anumite dimensiuni și introdusă într-o fantă dintr-o placă de piatră aflată undeva în Manhattan. Știți că acum se transmit SMS-uri pe mobil, nu?

Văzând că el îi ignoră comentariul, Odessa zâmbi.

Blackwood continuă să citească pasaje din articol.

— Informațiile pe care le oferă această știre sunt promițătoare. Această fetiță, „Baby Mia", suferea de o boală degenerativă la creier. Unii ar putea vedea în rămășițele ei ceva magic sau vrăjit, dat fiind că a trăit atât de mult față de cât estimaseră doctorii. Articolul nu

menționează data la care s-a născut, însă apare în fotografia pietrei de mormânt și, dacă o scazi din data morții, afli că a trăit exact 777 de zile. Un specialist în numerologie ar considera acest număr ca fiind extrem de norocos.

— Șapte-șapte-șapte? spuse Odessa, impresionată de viteza cu care el făcuse calculul.

Hugo Blackwood se ridică în picioare, lăsându-și ceaiul neterminat și pregătindu-se să plece. Statura lui o surprinse pe Odessa, ca și suplețea și postura elegantă.

— Trebuie să stăm de vorbă cu profanatorii de morminte, zise el.

— Cu *cine?*

— Cu cei care au dezgropat rămășițele copilului, probabil că va trebui să-i mituim. În articol se menționau câteva arestări. Va trebui să-mi mijlociți o întâlnire cu unul dintre ei, dacă nu cu amândoi.

— Să mijlocesc? repetă ea. Stați așa. Eu nu „mijlocesc" nimic. Dacă aveți de pus vreo întrebare legată de o investigație, ar trebui să stăm de vorbă cu polițiștii care s-au ocupat de caz, mai ales dacă deținem informații care ar putea să-l implice pe suspect.

— Înțeleg, spuse el. Asta ați făcut când mi-ați trimis scrisoarea?

Odessa se ridică și ea. Se săturase să fie luată peste picior de ciudatul care i se furișase în apartament.

— Agentul Solomon mi-a sugerat să iau legătura cu dumneavoastră.

— Și ați acceptat această sugestie din două motive, spuse Blackwood. Căutați niște răspunsuri. Apoi era ceva personal. Așa că ați făcut acest pas neobișnuit, contactându-mă. Cum v-aș putea ajuta să înțelegeți? Dacă aceasta ar fi fost o investigație oarecare, n-ați avea nevoie de serviciile mele. Doar că aici este vorba de mai mult decât o investigație criminalistică, știți asta.

„Convingător, însă în continuare problematic", gândi Odessa.

— Din ce-mi spuneți, nu pot decât să trag concluzia că ar trebui, din punct de vedere legal, să fac un pas înapoi și să vă las loc de

acțiune. Așa a procedat agentul Solomon? Ca să-l ajutați să-și ducă la capăt investigațiile, continuă ea să-l preseze.

— Mă tem că vă înșelați. *El* mă ajuta pe mine.

— Mi-e greu să-mi imaginez cum puteați să lucrați împreună.

— Aveți oarecum dreptate… pentru că vreme îndelungată el s-a aflat pe urmele mele, spuse Blackwood, schițând un zâmbet. Fără succes, aș zice. Unele dintre parteneriatele mele cele mai fructuoase s-au legat cu oameni care inițial voiseră să mă ucidă. Să purcedem așadar?

Odessa ezită, dorind să dea toate cărțile pe față.

— Mai e ceva ce ar trebui să știți. Sunt suspendată administrativ până la concluziile anchetei având ca obiect prima serie de crime despre care v-am scris. Sunt trasă pe linie moartă și probabil nu voi mai fi agent FBI pentru prea multă vreme.

Blackwood nu păru afectat de mărturisirea ei.

— Mi-ați arătat legitimația.

— Da.

— Sunt sigur că va fi suficientă.

Ușile ascensorului s-au deschis, dezvăluind ieșirea către subsolul de serviciu al hotelului Lexington Regal din Murray Hill. Odessa a luat-o pe un culoar îngust, pe lângă cărucioarele de curățenie aliniate de-a lungul peretelui din stânga. Era urmată de Hugo Blackwood, amândoi luându-se după zgomotul unui utilaj industrial și glasul unui bărbat care cânta, în falset, rap spaniol.

De îndată ce au cotit la stânga, Odessa a simțit căldura artificială a unei spălătorii. Patru mașini de spălat uriașe duduiau una lângă alta, față în față cu tot atâtea uscătoare, toate cele opt mașinării compunând o simfonie ciclonică monotonă. O femeie cu aspect sud-american, purtând o vestă maro cu logoul Lexington Regal, supraveghea o mașină de împăturit din care ieșeau pe bandă rulantă prosoape de hotel albe și subțiri, pe care le stivuia într-un cărucior ce avea într-o parte o acoperitoare de pânză. Un bărbat cu spatele la ei fredona și se balansa pe ritmul muzicii pe care o asculta la niște căști masive, în fața publicului compus din toate acele mașini.

Probabil că îi simțise apropiindu-se, deoarece s-a întors cu fața către ei, dându-și jos căștile și lăsându-le să-i atârne în jurul gâtului.

— …pot ajuta cu ceva? întrebă el.

— Mauro Esquivel? i se adresă Odessa.

— Da, eu sunt.

Odessa îi arătă legitimația FBI.

— Aș dori să vă pun câteva întrebări.

Văzând scena, femeia cu vesta maronie spuse „OK, pa” și opri mașina de împăturit prosoape, grăbindu-se să iasă.

Mauro se uită neliniștit la Odessa și la Blackwood.

— Ce fel de întrebări?

— Nu ai intrat în niciun fel de bucluc, îl liniști Odessa. Vrem doar să-ți punem câteva întrebări legate de ceva din trecut.

Niște lumini pâlpâiră. Mauro se apropie de un întrerupător temporizat și resetă timpul la trei minute, apoi se întoarse în profil,

privindu-i pe cei doi cu coada ochiului.

— Cum m-ați găsit?

— Prin polițista responsabilă cu supravegherea după eliberarea ta condiționată. Este foarte mulțumită de progresele tale.

— Ar face bine să fie, spuse el. Doar muncesc pe brânci.

Mauro îi aruncă lui Blackwood o privire piezișă, de parcă ar fi simțit o vibrație stranie venind dinspre bărbatul acela slab, în costum scump. Odessa simțea același lucru legat de Blackwood.

— Aș putea să vă ajut să nu pierdeți vremea, spuse Mauro. Cred că vreți să mă convingeți să dau numele unor oameni. Mă tem că nu pot face asta. Mai bine arestați-mă, anulați-mi eliberarea condiționată. Nu merită să-mi risc pielea, viața copilului și a familiei mele din Argentina. Așa că lăsați-o baltă.

— Întrebările noastre nu au legătură cu condamnarea ta pentru trafic cu narcotice. Cel puțin nu una direct replică Odessa.

— Dacă este vorba despre acte, să știți că am cetățenia americană, sunt născut aici.

— Repet, nu am venit să te hărțuim, spuse Odessa.

Mauro chicoti.

— Bine. Atunci despre ce e vorba? Și cine e sfrijitu' ăsta?

— Nici eu nu prea știu, răspunse Odessa.

Hugo Blackwood interveni:

— Vrem să aflăm câteva informații legate de mormântul pe care l-ai jefuit.

Mauro se albi la față, începând să se bâlbâie.

— Uitați care-i treaba: chestia aia a fost o greșeală. M-am lăsat prins în ceva nasol și oricum, totul s-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

— Așadar nu a ta a fost ideea să dezgropi sicriul fetiței? îl întrebă Blackwood.

Mauro se strâmbă, de parcă tocmai ar fi fost forțat să atingă sau să guste ceva scârbos.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. A fost o greșeală, da? Fapta aceea nu mă reprezintă.

— Ai zis că ai și tu un copil, spuse Odessa.

Mauro se grăbi să încuviințeze.

— A fost o greșeală, da. Știu să deosebesc răul de bine.

Blackwood făcu un pas spre el.

— Însă atunci a fost mai mult de-atât.

Mauro nu-l contrazise. Îl privea pe Blackwood cu teamă, preferând să-i răspundă Odessei.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, dar mi-am ispășit pedeapsa… și de ce ați venit la mine la slujbă să mă hărțuiți cu astfel de întrebări?

Urmărindu-i reacția, Odessa își dădu seama că teama lui nu mai avea de-a face doar cu faptul că îl căutase la slujbă un agent FBI. Era absolut înfricoșat să vorbească despre subiect.

— Trebuie să știm de ce-ai făcut-o. Pentru cine ai făcut-o. Te asigur că discuția noastră va rămâne între noi, spuse ea.

Mauro scutură din cap și își întinse încheieturile, de parcă ar fi cerut să i se pună cătușe.

— Duceți-mă la poliție. Arestați-mă.

— Ai prefera să te întorci la închisoare în loc să ne spui?

— Luați-mă! repetă el extrem de agitat.

Odessa se răsuci către Blackwood. Evident că nu avea cum să-l aresteze pe Mauro. Ideea era să-l facă să vorbească, însă tocmai atinseseră o coardă extrem de sensibilă, iar situația părea să fi ajuns într-un impas.

Blackwood nu se uită la ea, ci continuă să-l privească țintă pe Mauro – în vreme ce acesta se străduia din răsputeri să nu se uite la britanic.

Apoi Odessa auzi un foșnet și își imagină că femeia revenise în încăpere. Zgomotul venea dinspre un coș mare din pânză, pe roți, plin cu cearșafuri murdare. Acesta era mai mare decât cărucioarele

de curățenie și părea să conțină zeci de cearșafuri și cuverturi. Cu siguranță puteai ascunde un om acolo, acoperindu-l cu rufe.

Și tocmai așa ceva părea să provoace foșnetul acela. Cineva – ceva – se foia sub cearșafuri. Odessei i se păruse chiar că observă ceva mișcându-se.

Și Mauro auzise zgomotul, pentru că acum se uita țintă la coșul de rufe. Argentinianul făcu doi pași înapoi, apropiindu-se de Odessa.

Hugo Blackwood însă nu se uitase nici măcar o clipă în direcția aceea, privirea lui cercetând chipul lui Mauro. Un amănunt care nu-i scăpase Odessei. Blackwood se comporta de parcă nu ar fi auzit nimic venind dinspre coșul uriaș.

— Rahat… făcu Mauro înghițind în sec și ștergându-și gura cu dosul palmei.

În mod evident intrase în panică.

— Bine, ascultați. Vă voi spune, însă după aceea va trebui să mă protejați.

Odessa se uită la Blackwood, care rămăsese absolut impasibil, apoi își întoarse din nou fața către Mauro, având și ea grijă să se țină la distanță de coș.

— Vorbește, spuse ea profitând de moment.

— E adevărat că am făcut ceea ce am făcut, și nu-mi caut scuze, zise Mauro. Nu a fost vorba despre bani, ci despre ceva fără însemnătate. Nu voiam să fac rău cuiva. Apoi însă… lucrurile s-au schimbat și mi-am dat seama că de fapt *era* vorba despre a face rău cuiva. Însă deja eram implicat prea tare în povestea aia. Eram damnat.

Odessa observase că, deși nu era dispus să povestească și dată fiind autoanaliza pe care și-o făcea, subiectul îl chinuise vreme îndelungată pe Mauro.

— Când crezi că ești deja damnat, toate speranțele ți se năruie, nu-i așa? Totul devine o chestiune de timp. Câțiva dintre tipii pe care îi cunoșteam erau adepți ai religiei Palo. Avea sens. Era ca o aură

protectoare. Mie mi-a folosit, am ieșit din niște încurcături din care de fapt nu ar fi trebuit să ies. M-a ajutat să răzbat. Apoi… apoi am întâlnit pe cineva care mi-a spus că aș putea merge chiar mai departe. Puteri supranaturale. Să săpăm un mormânt, spunând că trupul îngropat acolo aparținea unei sfinte. O fetiță care avea puteri magice tămăduitoare. Așa că am acceptat s-o facem. Eu cu un tip ne-am drogat și am făcut-o. Și asta ar fi trebuit să fie tot – însă n-a fost. A urmat o ceremonie în care s-au folosit oase și alte rahaturi. Prea intens pentru mine, dacă mă-nțelegeți. Prea… cum îi zice? Când te joci cu religia, dar sari calul.

— Un sacrilegiu?

Mauro aprobă.

— Așa că m-am cărat. Numai că totul s-a întors împotriva mea. Din noaptea aia, parcă se aruncase un blestem asupra mea, eram însemnat. Norocul meu se sfârșise. Mă pusesem cu chestii rele.

— Cine a fost persoana aceea? întrebă Odessa. Cine a venit cu ideea să profanați mormântul lui Baby Mia?

— Nu… nu pot face asta. Am reușit să ies din belele și vreau să rămân așa. Vouă vă e ușor să dați buzna și să spuneți *Vrem doar să aflăm asta și ailaltă.* Nu, nu vreți doar să aflați una-alta. Vreți să-mi pun gâtul sub ghilotină, asta vreți…

— Te vom proteja, spuse Odessa. Îți garantez.

— Nimeni nu mă poate proteja, îi răspunse Mauro. Dacă vorbesc, sunt un om mort.

Lumina din încăpere se stinse, iar Mauro se apropie de întrerupător. Apoi se auzi din nou foșnetul acela. În coșul de rufe – mai puternic de data aceasta. De parcă ceva ar fi încercat să se ridice. Odessa îl auzise și ea. Mauro devenise din nou extrem de agitat. Blackwood însă rămăsese nemișcat, impenetrabil. Mauro ar fi vrut să plece, însă nu se simțea în stare. Rufele se mișcară din nou.

— Tu nu ești polițist, spuse Mauro aruncându-i lui Blackwood o privire care exprima deopotrivă ură și groază. Ce-ai adus pe capul

meu? i se adresă el apoi Odessei.

— Spune-ne unde să ne ducem de aici și toată lumea se întoarce la ale ei, spuse Blackwood.

— *Diavole,* șopti Mauro către britanic.

Continuă apoi să bâiguie mai multe cuvinte în spaniolă, dar Odessa nu înțelese nimic.

Blackwood continuă să vorbească, cu un glas și mai stins:

— O fetiță de doi ani, Mauro. Care și-a găsit odihna veșnică. Până când ai deranjat-o tu.

Mauro aruncă o ultimă privire către coșul cu rufe și, cu o voce tremurătoare, le spuse celor doi tot ce voiau să afle.

Afară, Odessa așteptă să se îndepărteze de portar și îl opri pe Blackwood la câțiva pași de intrarea hotelului.

— Ce-a fost asta? întrebă ea, simțind că nu mai poate să-și țină gura. Ce s-a petrecut acolo?

— Ați putea fi atât de amabilă să vă folosiți încă o dată telefonul mobil ca să ne chemați un mijloc de transport? întrebă Blackwood.

Odessa nu cedă.

— Spuneți-mi doar cum ați produs zgomotul acela în spălătorie. E un truc, un număr de ventriloc sau ceva de genul ăsta? V-ați jucat cu vocea după cum ați vrut? Sigur ați făcut ceva acolo…

— Domnul Esquivel crede că am făcut, spuse Blackwood.

— Era convins că din rufele acelea murdare urma să se ridice cadavrul-fantomă al unei fetițe de doi ani.

Blackwood o privi, cu o sprânceană ușor ridicată.

— Ați putea să vă activați telefonul? Trebuie să ajungem în Newark înainte de lăsarea serii.

Magazinul botanic[6] se afla la câteva străzi de stația de metrou Penn din Newark, având o mică vitrină înghesuită între un fost magazin non-stop de saltele, acum cu obloanele trase, și o *taqueria* cu livrare exclusiv la pachet, cu semnul „NO BAÑO”.

Înainte ca Blackwood să intre, Odessa îl opri în dreptul unui telefon public avariat.

— Avem nevoie de un plan, spuse ea. De un scenariu.

— Cum adică? se miră el.

— Ca să intrăm, îi explică ea. În mod evident suntem niște intruși. Acesta este un magazin de obiecte religioase din America Latină, iar noi arătăm ca niște turiști aterizați direct din Fort Lee[7]. Avem nevoie de o poveste, trebuie să ne integrăm cumva în peisaj…

— Nu, spuse Blackwood. Nu trebuie.

Spunând aceasta, puse mâna pe clanță și deschise ușa nonșalant. O bătrână, cu chipul marcat de trecerea timpului și părul cărunt strâns într-un coc, stătea într-un scaun pliant, chiar în dreptul ușii. Se opri din rugăciunea pe care tocmai o șoptea și își înălță privirea, urmărindu-i cu ochii ei mari, căprui, pe cei doi. Odessa îi adresă un zâmbet, însă bătrâna nu i-l întoarse.

Magazinul era strâmt și lung ca un coridor. O femeie din spatele tejghelei din stânga îi salută binevoitoare.

— Bună ziua, bună ziua! Bine ați venit.

Femeia era o negresă înaltă, purta un șorț peste rochie, ceea ce părea ciudat, iar pe cap un turban alb, din bumbac. Le zâmbea larg, iar în mână ținea șiragul de mărgele la care tocmai lucra.

— Bună ziua, mulțumim, răspunse Odessa văzând că Blackwood tace.

— Vă rog, aruncați o privire. Vă pot răspunde la orice întrebare.

— Mulțumesc, spuse Odessa, observând că fiecare articulație a degetelor femeii era împodobită cu câte un piercing în formă de perlă.

Era un loc unde turiștii interesați de spiritualitate își lăsau banii. Odessa nu mai intrase niciodată într-un astfel de magazin, așa că se îndepărtă de Blackwood ca să se uite la produsele expuse.

Pe peretele din stânga se aflau rafturi pline cu mărfuri etichetate, printre care se distingeau niște lumânări multicolore înalte, în recipiente din sticlă decorată. Borcănașe din plastic cu diverse mirodenii, ierburi, grăunțe sau rădăcini. Pe alte rafturi erau cărți, broșuri, pietre și cartonașe cu rugăciuni și îndemnuri pozitive. În colțul cel mai parfumat al magazinului se aflau uleiuri, săpunuri și rășini folosite în diverse practici religioase sau magice.

Un raft mai mic era rezervat uleiurilor pentru masaje erotice și descântecelor de dragoste. Tot acolo îți săreau în ochi niște lumânări în formă de vagin sau de penis. Pe un raft mai sus erau lumânări și uleiuri de baie cu proprietăți tămăduitoare, poțiuni de îndepărtat farmecele și deochiul sau pentru atragerea persoanei iubite ori a banilor. Lângă lumânările aducătoare de noroc și bogăție se aflau altele, pentru probleme de natură juridică. Pe niște lumânări roșii din ceară, având forma unor personaje cufundate în rugăciune, scria „Ofrande pentru strămoși”. Fascinată de toate acestea, Odessa reveni în partea din față a magazinului, unde persoanele înclinate către misticism găseau tot ce aveau nevoie. Acolo se afla o masă dedicată spiritului „La Madama”, patroana sclavelor, înfățișată ca o negresă care purta veșminte întunecate și ținea în mână o mătură. Pe cap avea un fel de turban pe care ținea un vas fără capac, dedicat ofrandelor. Lângă statuetă era un buchet de gălbenele. Toate acestea nu erau de vânzare, ci alcătuiau un fel de altar. Pe masă se mai aflau două farfurii pe niște șervete din mătase, în care erau bucățele de pâine, bomboane mentolate, monede, petale ofilite de trandafir și niște bancnote de un dolar legate cu sfoară. Un cartonaș scris de mână îi avertiza pe clienți:

Lăsați-vă ofranda. Primiți o binecuvântare. Nu atingeți nimic de aici.

Odessa auzi deodată glasuri și își dădu seama că Blackwood intrase în vorbă cu femeia de la tejghea, așa că se grăbi să li se alăture.

Blackwood tocmai îi spunea:

— O căutăm pe proprietara acestui magazin.

— V-am mai spus, proprietara nu este disponibilă. Vă pot însă ajuta cu oricare dintre produsele expuse.

— Ce se află în încăperea din spate? întrebă el.

Femeia continua să zâmbească.

— Un birou privat, dedicat ghicitului de tot felul.

— Atunci am vrea să ne ghicească și nouă cineva, spuse Blackwood. Asociata mea, domnișoara Hardwicke, ar dori să beneficieze de o consultație spirituală.

— Consultațiile și prezicerile se fac numai cu programare.

— E cineva pe listă înaintea noastră?

— Nu… răspunse femeia.

— Văd că ați afișat prețurile în spatele tejghelei, spuse Blackwood și scoase un teanc de bancnote din buzunar, extrăgând două bancnote de cincizeci de dolari. Poftim.

Odessa se simți datoare să intervină:

— Domnule Blackwood, am putea sta puțin de vorbă?

Femeia luă bancnotele, apoi se uită dincolo de Odessa, către partea din față a magazinului, spunând ceva într-un dialect creol. Bătrâna se ridică încet din scaunul ei pliant și încuie ușa de la stradă, întorcând cartonul pe care scria CONSULTAȚIE SPIRITUALĂ ÎN CURS. VĂ RUGĂM, REVENIȚI PESTE UN SFERT DE ORĂ.

— Dar eu nu vreau să mi se ghicească, îi spuse Odessa lui Blackwood.

— Haideți, haideți, o zori el către camera din spate.

Bătrâna se strecură pe lângă Odessa, lăsând în urma ei un iz de cenușă. Își flutură în direcția ei degetele încovoiate de artrită, în vreme ce poalele halatului i se târau pe podea.

Odessa nu prea înțelegea ce urmărea Blackwood, însă știa că nu avea de gând să rămână în ceață, așa că intră pe ușa lângă care se aflau o mulțime amulete și talismane.

Încăperea din spatele magazinului arăta ca un depozit și ca loc de relaxare. Femeia de la tejghea luă de pe masa de ghicit o ceașcă de suc și o pungă de fast-food. Dacă Blackwood se așteptase să o găsească pe proprietara magazinului, probabil că era dezamăgit.

— Vă rog, luați loc, spuse femeia arătând un scaun mai solid.

Odessa se uită la Blackwood, bănuind că acesta se dumirise și că acum puteau pleca.

Doar că el trase scaunul și o invită să se așeze.

Ea nu comentă, preferând să creadă că Blackwood avea un plan. Îl privi insistent, ca să înțeleagă că îi face jocul, apoi se așeză pe scaunul pe care Blackwood i-l împingea sub fund.

Bătrâna se așezase de partea cealaltă a mesei, iar Blackwood și femeia de la tejghea rămaseră în picioare, precum martorii unui duel. Bătrâna scoase niște cărți de Tarot, amestecându-le ușor cu degetele ei țepene. Apoi începu să vorbească, în timp ce femeia de la tejghea îi traducea Odessei.

— Te rog, relaxează-te și limpezește-ți gândurile.

Da, sigur, se gândi Odessa, coborându-și teatral umerii și expirând adânc.

Apoi, în timp ce aștepta să înceapă spectacolul, îi zâmbi bătrânei.

Ghicitoarea așeză pe masă, cu fața în jos, patru cărți mari, după care le întoarse în ordine, una câte una. Deschise gura abia după ce le întoarse pe toate.

— Te afli într-o relație trainică, sănătoasă, cu bărbatul tău, traduse femeia de la tejghea. Este un om bun, devotat. Sentimentele lui pentru tine sunt sincere. Ești singura lui mare dragoste.

Odessa dădu din cap. Bătrâna începuse cu ce era mai ușor.

— Doar că el nu este al tău.

Nu era singura ei mare dragoste? Odessa zâmbi nedumerită.

— Nu e cam mult? întrebă ea.

Femeia de la tejghea nu traduse întrebarea Odessei. Bătrâna atinse cu degetele noduroase cărțile de pe masă.

— Va avea o situație financiară stabilă. Va avea succes în domeniul lui de activitate. În curând va pleca într-o călătorie. Un nou bărbat își va face apariția în viața ta.

Acum bătrâna făcuse o afirmație controversată, menită să stârnească emoțiile Odessei, să o facă să se simtă implicată și vulnerabilă. Slabe șanse. Odessa îi aruncă o privire lui Blackwood ca să vadă dacă savura spectacolul… și ca să-i arate că ea nu se amuza deloc.

Alte patru cărți fură așezate pe masă. Bătrâna le analiză puțin, apoi privirea i se întunecă.

— Este un moment de mare cumpănă pentru tine. Există un mare pericol: ceva malefic ți-a tăiat calea.

Odessa se strădui să-și ascundă reacția. Era sigură că făceau mai întâi profilul psihologic al fraierilor care le cădeau în plasă și își adaptau profețiile în funcție de reacțiile lor. Nu voia să-i dea bătrânei satisfacție arătându-i că prezicerea ei generică o afectase în vreun fel.

— Nu este prima dată în viața ta când ești vizată de forțe întunecate. Cu toate acestea, nu ești o persoană care atrage întunericul, spuse bătrâna, studiind cu mai multă atenție cărțile. Ești mai degrabă… un fel de catalizator. Un mijlocitor.

Femeii de la tejghea îi venea greu să-și găsească cuvintele. În cele din urmă, spuse:

— Un agent.

Odessa se uită din nou la Blackwood, auzind în minte ecoul cuvintelor lui de mai devreme. Se întreba ce naiba se petrecea acolo.

Femeia de la tejghea continuă să traducă:

— Ești a șaptea fiică a unei a șaptea fiice.

— Sunt o… ce? se miră Odessa, făcând rapid un calcul în minte. Sunt una din șase. Am cinci frați și surori.

Ar fi vrut să spună mai multe, însă apoi se gândi că trucul femeii consta tocmai în extragerea unor informații personale de la clienți, așa că își ținu gura.

— Tu ești a șaptea, spuse bătrâna.

— OK, cedă Odessa, iritată. Altceva? continuă ea, dornică să termine odată circul.

Bătrâna mai așeză o carte pe masă, de data aceasta cu fața în sus.

— Ai o mică afecțiune intestinală.

Odessa ar fi preferat ca femeia să nu fi ghicit și acest amănunt.

— Minunat, cred că ajunge. Mulțumesc.

Dădu să se ridice, însă bătrâna i se adresă cu glas ascuțit celeilalte femei.

În cele din urmă, femeia de la tejghea spuse:

— Întreabă dacă vrei să afli despre tatăl tău.

Odessa simți un fior rece străbătându-i corpul. Ura faptul că avusese o astfel de reacție involuntară. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca această escroacă bătrână să-i manipuleze starea emoțională.

— Tatăl meu e mort.

Bătrâna spuse ceva, iar cealaltă femeie traduse:

— Te-a iubit.

— OK, asta e deja…

Odessa nu mai adăugă *o tâmpenie.*

— E foarte nepotrivit. Jignitor chiar.

— Ți-a lăsat un bilet, continuă să traducă femeia de la tejghea. Adresat ție. Un bilet de adio. Însă l-au distrus. Se temeau că biletul le va aduce necazuri.

Odessa simțea cum emoțiile puternice se transformă în furie. Tatăl ei murise în închisoare.

— Și cum, mă rog, ați aflat asta?

Bătrâna mai întoarse o carte – una înfățișând patru cuțite.

— Ajunge, spuse Odessa, ridicându-se precipitată în picioare.

Se simțea rău și avea impresia că se abuzează de răbdarea ei. Întinse mâna să-și recupereze poșeta și, arătând către Blackwood, spuse:

— Acum e rândul lui. Asociatul meu, domnul Blackwood, ar dori să i se ghicească.

Blackwood se uită la ea, observându-i starea. Odessa voia ca britanicul să știe că o supărase, însă nu și din ce motiv. Sau poate că își dădea seama că, fără să vrea, o rănise.

Blackwood se așeză încet pe scaunul din fața bătrânei.

Odessa observă felul straniu în care bătrâna îl privise. Urmă o nouă discuție cu femeia de la tejghea.

— Nu mai vrea să ghicească.

Politețea Odessei – pe care o învățase de la tatăl ei, printre altele – se risipi în fața acestei decizii. Scotoci prin poșetă și puse banii pe masă.

— Vei face pentru el ce ai făcut pentru mine.

Își dădu seama că vocea îi tremura, însă nu-i păsa.

Femeia de la tejghea spuse:

— Mama e obosită, trebuie să se odihnească.

— Fă-o, insistă Odessa.

Femeia de la tejghea se uită la bătrână, iar aceasta își îndreptă privirea către Blackwood. Fără tragere de inimă, începu să amestece cărțile de Tarot; acum părea ușor grăbită.

Blackwood rămăsese nefiresc de țeapăn, ținându-și palmele pe genunchi. Furia Odessei se domolise suficient ca să poată simți o energie stranie plutind prin încăpere, asemenea unui dom invizibil înălțându-se peste masa de ghicit. Își regretă insistența, temându-se că forțase o întâlnire care nu ar fi trebuit să aibă loc.

Bătrâna se uită absentă la Blackwood, de parcă în realitate ar fi scrutat ceva în adâncul propriei persoane. Pachetul de cărți stătea în fața ei, însă ezita să întoarcă prima carte. Scutură din cap, uitându-se la cealaltă femeie și refuzând să continue.

Femeia de la tejghea părea îngrijorată.

— Mamă? spuse ea, nedumerită de ezitarea bătrânei.

După un moment lung, tensionat, Blackwood întinse o mână și luă prima carte din pachet. Fără s-o privească, i-o arătă bătrânei.

Aceasta dădu să spună ceva. Deschise gura, însă nu reuși să rostească nimic. Își acoperi ochii, întorcându-și fața și coborându-și umerii.

Blackwood se ridică de la masă.

— Vă rog să mă scuzați, spuse el, însă niciuna dintre femei nu-l auzi.

Femeia de la tejghea își ținea acum cu o mână turbanul, deodată speriată și ea de prezența acestui gentleman britanic. Blackwood salută din cap și părăsi încăperea.

Odessa nu se dezmeticise. Bătrâna stătea pe scaun cu spatele drept și privind nedumerită în jurul ei, de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn adânc. Odessa se simțea responsabilă, fusese ideea ei ca bătrâna să-i ghicească și lui Blackwood, așa că acum era ușurată s-o vadă că-și revine. Ar fi vrut să plece, însă, înainte să o facă, luă cartea, curioasă să afle ce anume înfățișa.

Pe fața cărții de Tarot era desenat un Mag ținând în mână o baghetă și având borurile pălăriei curbate în simbolul infinitului.

După ce ajunseră iar lângă telefonul public, Odessa îl apucă pe Blackwood de braț, oprindu-l. Șocată de subțirimea încheieturii lui, își retrase mâna.

— Ce sunteți? Un fel de hipnotizator?

— N-am făcut altceva decât să întorc prima carte dintr-un pachet pe care îl amestecase ea.

— Ce era cartea aceea? întrebă Odessa. Magul acela. Ce simbolizează?

— Cred că Magul simbolizează imanența.

— OK, n-am de gând să mă prefac că aș ști ce înseamnă ASTA.

— Înseamnă calitatea de a fi imanent sau inerent.

— Dar ce înseamnă asta *pentru ea?*

— Greu de spus, răspunse Blackwood, privind în gol. Unele credințe religioase și teorii metafizice susțin că lumea spirituală se infiltrează în cea pământească. Transcendența implică o prezență divină care există într-un plan aflat în afara sau dincolo de lumea palpabilă, imanența exprimă o calitate a nepământescului din lumea care ne înconjoară.

— Și ea a văzut asta în dumneavoastră? se miră Odessa.

— A văzut asta într-o carte aleasă la întâmplare.

„Precum în cer, așa și pe pământ."

Odessa se săturase de aerul lui prețios.

— Este urât să joci astfel de jocuri cu oamenii. Denotă sadism. Bătrâna aceea avea un motiv să fie înspăimântată.

— Dacă-mi aduc bine aminte, ați insistat să mă așez la masă, ca să-mi ghicească.

— În primul rând, eu nu am vrut să ne ghicească niciun clarvăzător. Și, că tot veni vorba, nu ne cunoaștem. Cum ați îndrăznit să mă puneți să fac așa ceva, fără să mă întrebați înainte?

— Am crezut că pentru o sceptică inveterată nu va conta.

— E o grosolănie. Să mă ia naiba dacă știu cu ce ne-am ales, în afară de faptul că o bătrână ghicitoare în cărți a avut un moment de zăpăceală. Ce contează? Eu v-am rugat să mă ajutați să înțeleg ce s-a întâmplat cu Walt Leppo și cu cei doi care s-au apucat să împuște oameni în stânga și-n dreapta.

— Proprietara magazinului botanic s-ar putea să cunoască răspunsul la câteva întrebări. Acum ea știe că o căutăm.

Odessa oftă. Fusese o zi agitată, iar acum regreta că introdusese plicul acela în fanta cutiei poștale.

— Prin urmare, se pare că sunteți un fel de șarlatan sau hipnotizator. Ați reușit cumva să vă strecurați în mintea unui agent FBI în vârstă, în regulă. Însă nu vă las și în mintea mea.

Se răsuci și se îndreptă către Market Street, de unde ar fi urmat să se întoarcă acasă. Se aștepta ca Hugo Blackwood s-o strige sau să încerce s-o prindă din urmă; era pregătită să-l înfrunte. Doar că, de îndată ce trecu de colțul străzii, își întoarse privirea: Blackwood nu se luase după ea.

Singurul ei regret era că nu primise niciun răspuns la întrebările despre el… dar s-ar descurca și fără ele. Pentru moment, credea că a scăpat de Hugo Blackwood.

1962. Delta fluviului Mississippi

Agentul Earl Solomon stătea singur la tejgheaua barului motelului Pigmeat's. Își pusese pălăria alături, lângă ciorna raportului pe care îl scria cu creionul, pe niște hârtii galbene. Lăsă jos creionul scurt și rupse încă o bucată de pâine, aruncând-o în supa fierbinte, groasă, cu gust de afumătură și morcovi, ca să-i înmoaie coaja.

Era pe la mijlocul amiezii, între prânz și cină. Solomon se bucurase din plin de liniște. La ora aceea nu lucra niciun chelner, doar bucătarul care purta pe cap un coif de hârtie, și proprietarul, un bărbat de culoare cufundat în lectura unui ziar. Tejgheaua din metal era răcoroasă la atingere. Scaunele înalte din dreptul ei nu se roteau. În apropierea ușii se zăreau un tonomat și un automat pentru țigări.

— Au sosit membrii Ku Klux Klan, spuse proprietarul.

Solomon se întoarse către el.

— Scrie asta în ziar?

— În ziarul albilor, răspunse proprietarul, împăturindu-l. Acum albii ăștia veniți pentru alegeri au nevoie de protecție.

Bucătarul, care se afla la capătul tejghelei, clătină din cap.

— O adunătură de nenorociți.

Solomon se uită la el.

— Cine, cei veniți să susțină dreptul la vot?

— Sunt doar copii cu niște idei. Nici nu știu, nici nu le pasă ce pățesc oamenii de-aici. Se amestecă unde nu le fierbe oala, tulbură apele.

Solomon luă lingura în mână.

— Și tu amesteci în oala cu supă, nu?

Bucătarul pufni scurt, amuzat.

— N-ai ce să le spui băieților ăstora de la oraș. Ei nu-s nevoiți să trăiască prin părțile astea.

— Un băiat de la oraș ar putea să capete o felie din plăcinta aia?

— Dacă băiatul de la oraș are bani de la oraș, poate.

Solomon zâmbi și se întoarse la scris. Apoi își aminti că mai mulți membri Ku Klux Klan erau în oraș, iar zâmbetul i se șterse de pe față.

Deodată, ușa motelului se deschise. Solomon rămase încremenit câteva secunde, timp în care nimeni nu spuse nimic. Apoi își întoarse privirea către ușă, așteptându-se să vadă un Mare Vrăjitor îmbrăcat într-un cearșaf alb. În prag era un bărbat slab, foarte palid, purtând un costum închis la culoare, care îl făcea să semene cu un cioclu. Croială probabil europeană. Mătase. Motelul nu respecta cu strictețe politica segregaționistă, totuși Solomon putea să simtă neîncrederea cu care proprietarul și bucătarul îl priveau pe individ. Acesta însă nu părea să le dea atenție.

Solomon se întoarse din nou la scris. Simți mișcare și auzi un foșnet, însă erau multe alte scaune în dreptul tejghelei și suficiente separeuri înșirate de-a lungul peretelui, toate la fel de goale. Când bărbatul se așeză chiar în dreapta lui, aproape atingându-i umărul, agentul FBI se răsuci, lăsă creionul din mână și se pregăti de o încăierare.

— Te pot ajuta cu ceva, amice? întrebă el.

— Probabil, îi răspunse străinul cu un accent britanic rafinat, atât de deplasat oriunde în State și cu atât mai mult în delta fluviului Mississippi.

— Dumneavoastră sunteți agentul Earl Solomon? întrebă străinul, fixându-l pe agentul FBI.

Solomon încuviință, surprins să-și audă numele rostit de străinul acela.

— Eu sunt. Iar dumneavoastră sunteți…?

— Încântat. Nu am mai fost niciodată prin această parte a continentului. E puțin cam umed, dar nu tocmai neplăcut.

— *Puțin,* repetă Solomon. Sunteți cumva ziarist?

— Nu, nici vorbă. La bază sunt avocat, cu toate că n-am mai practicat această meserie de ceva vreme. N-am venit din motive profesionale. Am auzit că dumneavoastră sunteți persoana însărcinată să conducă ancheta de aici.

— Nu sunt persoana însărcinată. Am fost trimis să dau o mână de ajutor.

— Cred că m-ați înțeles greșit. Dumneavoastră sunteți cel mai înalt reprezentant al celor însărcinați să aplice legea, FBI. Din câte am auzit, prezența dumneavoastră a produs ceva agitație în rândurile autorităților locale. O situație interesantă, de vreme ce investigați linșarea unui bărbat alb.

— Da, presupun că „interesant" este unul dintre cuvintele potrivite, spuse Solomon.

Înainte ca agentul să-l mai întrebe o dată cum îl cheamă, bucătarul îi așeză în față o farfurie cu plăcintă prăjită în baie de ulei. Era umplută cu fructe, semăna cu o gogoașă și era presărată cu zahăr pudră. Uitându-se cu coada ochiului la bărbatul alb, bucătarul i se adresă lui Solomon:

— Tipul ăsta… e în regulă?

Solomon dădu din umeri și se întoarse cu fața către europeanul de lângă el.

— Plăcinta asta nu vă face cu ochiul?

— Ce fel de plăcintă e? se interesă britanicul.

Bucătarul se grăbi să răspundă:

— Plăcintă cu mere acre. Deși merele nu sunt prea acre, sunt din soiul Macintosh.

— Le-ați putea face și umplute cu carne? întrebă britanicul.

— Cu ciolan? zise bucătarul.

— Vrea să spună cu carne de porc, se simți Solomon dator să explice.

— Dacă mă gândesc mai bine, spuse bărbatul alb, o cană cu apă fierbinte mi-ar fi suficientă.

Spunând aceasta, extrase din buzunarul sacoului un pliculeț de ceai.

Bucătarul se strecură pe lângă peretele din spate, intrând în bucătărie. Solomon îi adresă un zâmbet bărbatului, pregătindu-se să-l trimită la plimbare.

— Dacă nu mai doriți și altceva, eu am un raport de scris.

— Am venit întrucât mi s-a spus că ați întrebat de mine, spuse bărbatul. Numele meu este Hugo Blackwood.

Solomon se răsuci în scaun și îl măsură pe străin din cap până-n picioare, brusc interesat.

— *Dumneavoastră* sunteți Hugo Blackwood? se miră el.

— Pe cine vă așteptați să întâlniți?

— Habar n-am, răspunse Solomon. Nu eu am întrebat de dumneavoastră, ci un băiețel… foarte bolnav. Suferă de o boală stranie. Locuiește în zonă, numele lui este Vernon Jamus. Îl cunoașteți?

— Nu-l cunosc, răspunse Hugo Blackwood.

— Se pare că el vă cunoaște. Sau știe de existența dumneavoastră. Vreun motiv pentru care un băiat de șase ani ar dori să vă vadă?

— Un băiat? Nu. Niciun motiv. Dar cunosc foarte bine lucrul care îl determină să mă invoce.

Solomon aproape că uitase de plăcintă.

— Cred că știu cum am putea afla răspunsul la această întrebare, spuse el, punând foile galbene și creionul într-o mapă din piele. O să-i facem o vizită și poate rezolvăm problema. Dar vă avertizez… băiatul suferă de o afecțiune psihică. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

— De acord. Să mergem așadar să-l vedem pe băiat, spuse Hugo Blackwood. Însă mai întâi mi-aș dori nespus de mult să văd cadavrul bărbatului spânzurat.

— Ce să vedeți…? scutură Solomon din cap. De ce ați vrea să vedeți așa ceva?

— S-ar putea să vă ajute în anchetă.

Solomon era nedumerit.

— Parcă spuneați că n-ați venit aici în scopuri profesionale.

— Așa este.

— Atunci… de ce vă aflați aici?

— Blestemul meu este că mă duc acolo unde e nevoie de mine. Iar acum se pare că este foarte mare nevoie de mine aici, în Gibbston, statul Mississippi.

Spitalul regional, aflat la o jumătate de oră de mers cu mașina către sud, era o instituție segregată. Solomon, la volanul unei mașini de poliție, a trecut pe lângă poarta pe care scria NUMAI PENTRU PERSOANE DE CULOARE, parcând lângă intrarea principală. Pe un indicator scria CAMERĂ DE AȘTEPTARE NUMAI PENTRU ALBI – ORDINUL POLIȚIEI.

În holul de la intrare, un bărbat alb, bătrân, stătea la o masă pe care era un telefon. Îi lipsea o mână, iar mâneca de la cămașa cu guler strâmt îi era vârâtă sub betelia pantalonilor. Recepționerul se uită la Hugo Blackwood.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Solomon îi arătă insigna de agent FBI.

— Puteți fi atât de amabil încât să ne indicați drumul către morgă?

— Negrii se află în cealaltă parte a spitalului.

— Morga pentru albi, preciză Solomon.

— Ce căutați acolo?

— Vrem să vedem un cadavru. Spânzuratul din Gibbston. Hack Cawsby.

Bătrânul se uită când la Hugo Blackwood, când la Solomon. Părea că prezența unui alb îi rezolvase o dilemă, așa că spuse:

— Scările laterale, coborâți până la capăt.

— Mulțumesc, spuse Solomon protocolar.

După câțiva pași, Solomon se uită în urmă și îl văzu pe recepționer formând un număr de telefon. Îl suna pe Ingalls, șeriful din Gibbston.

Ca să aibă acces în morgă, Solomon mai arătă o dată insigna. Responsabilul de acolo, în halat alb, știu imediat ce sertar să deschidă. Mirosul era înfiorător.

— Ați venit să duceți cadavrul la casa funerară?

Solomon clătină din cap, acoperindu-și nasul, aproape sufocat de mirosul greu.

Responsabilul se strâmbă atât de tare, încât mustățile îi acoperiră nările.

— Vă rog să-mi faceți o favoare și să-i rugați să se grăbească, spuse el dând cearșaful la o parte și ieșind din încăpere.

Solomon își vârâse nasul și gura în îndoitura cotului. Blackwood nu părea să fie afectat de duhoare. Carnea de pe gâtul cadavrului se despicase și se înnegrise din pricina descompunerii. Ochii mortului erau închiși, expresia de pe fața lui prelungă purta încă întipărită agonia ultimelor clipe de viață. Și încheieturile, la fel ca gâtul, etalau urmele caznelor la care victima fusese supusă – în acest caz urmele sârmelor cu care fusese imobilizată.

Blackwood nu părea interesat de rănile victimei.

— Mă puteți ajuta să-l întorc pe partea cealaltă?

Solomon găsi niște mănuși tari din latex, pe care și le puse, oferindu-i și lui Blackwood o pereche.

— Chiar e necesar?

— Este.

Solomon se înfioră la gândul că va trebui să pună mâna pe cadavrul acela rece și împuțit.

— Ce anume căutați?

La început, Blackwood nu catadicsi să răspundă. Solomon apucă trupul de umeri, iar Blackwood de picioare, răsucindu-l – duhoarea deveni și mai puternică.

Solomon se îndepărtă câțiva pași; simțea că îi vine să vomite. Blackwood se apucă să examineze ceafa bărbatului, ridicând cu mâna înmănușată părul blond, des. Câteva șuvițe se desprinseră și se lipiră de mănușile galbene, împreună cu niște fragmente de scalp.

— Ce ați descoperit? întrebă Solomon, respirând cu greutate.

Blackwood își îndreptă spatele și spuse pe un ton indiferent:

— Nimic. Ajutați-mă să-l așez la loc.

Solomon îl ajută, apoi cei doi închiseră la loc sertarul. Duhoarea însă persista.

— Cum puteți tolera mirosul ăsta? se miră Solomon.

— Există lucruri mult mai cumplite care pot fi tolerate, îi răspunse Blackwood, distrat. Acum trebuie să văd locul în care a fost spânzurat.

Au pornit cu mașina, cu toate cele patru geamuri deschise. Pe drum, Solomon i-a povestit lui Blackwood despre urma mică de picior, pe care o descoperise în pădure, sub frunzele arse. Apoi l-a întrebat din nou despre băiat, însă Blackwood s-a mulțumit să spună doar „O situație foarte ciudată".

Au încercat să ajungă acolo înainte de apus, însă nu au reușit. Mai persista o spuză luminoasă, albăstrie, pe cer, dar nu i-ar fi ajutat după ce ar fi trecut de lizieră. Solomon a găsit în torpedo o lanternă și a pornit primul, deschizând calea. Până a ajuns în poieniță, n-a fost prea sigur că va găsi locul. I-a arătat lui Blackwood creanga joasă și i-a descris scena crimei fără să se folosească de fotografii. A dat la o parte stratul de pământ ca să-i arate urma de picior, însă Blackwood nu s-a arătat prea interesat de această descoperire.

— Îmi dați voie? întrebă el luând lanterna din mâna lui Solomon și începând să cerceteze trunchiul copacului și scoarța striată a acestuia.

Cu spatele la copac, a luminat crengile de sus ale arborilor din jur, apoi a început să le cerceteze trunchiurile.

Pe unul dintre ele a descoperit o scobitură care ar fi fost greu de observat la lumina zilei. Era îngustă și mică, făcută cu stângăcie, și reprezenta un cerc mai mare care se suprapunea peste unul mai mic, precum și o linie oblică, ce pornea din punctul de intersecție al cercurilor și arăta către nord-est.

Blackwood îndreptă lumina lanternei în direcția acelei linii ciudate.

— Ce e? întrebă Solomon. Un fel de semn hobo[8]?

— Ceva de genul acesta, răspunse Blackwood, îndreptându-se către un alt trunchi, aflat la vreo trei-patru metri de primul. Un semn indică, avertizează sau sugerează pe ce cale s-o apuce cei flămânzi și singuri. În acest sens, cel de aici seamănă cu…

Blackwood tocmai descoperise un alt simbol, la fel de mic, gravat în scoarța copacului. Acesta era ceva mai elaborat, alcătuit din câteva linii curbe, câteva linii întretăiate și ceea ce părea să fie jumătatea unei stele. Putea să reprezinte o literă dintr-un limbaj ciudat, primitiv, o hieroglifă sau o pictogramă. Lui Solomon i se părea că seamănă mai degrabă cu semnătura unui spiriduș al pădurii.

Acest simbol nu conținea și o linie indicatoare, sau cel puțin Solomon nu reușea să distingă vreuna, însă Blackwood îndreptase deja lanterna către următorul copac, apoi către următorul, fiecare fiind marcat cu câte un semn scobit în scoarță și purtându-i pe cei doi bărbați tot mai adânc în pădure.

— Unde mergem? întrebă Solomon.

Blackwood se opri o clipă, nemișcat; părea că ascultă ceva.

— *Am ajuns.*

Lumină o mică poiană. Doi pari din lemn, care probabil susținuseră cândva un indicator, se ridicau din pământ. Blackwood dădu la o parte frunzele de pe niște pietre de mormânt pe care încă se puteau distinge cuvinte și cifre. Fragmente de nume și de ani de pe la mijlocul secolului al XIX-lea.

Solomon înțelese despre ce era vorba.

— Ăsta e un cimitir de sclavi.

Blackwood ținea lanterna, în vreme ce Solomon mergea printre mormintele aflate la trei-cinci metri unul de altul. Locul acela fie se găsise la marginea proprietății unui stăpân de sclavi, fie era un cimitir neoficial.

— Dumnezeule! exclamă Solomon, dându-și seama de suferințele pe care trebuiseră să le îndure oamenii aceia cu numai o sută de ani în urmă. Ce mai descoperire! Ce înseamnă asta?

Blackwood începu să cerceteze pământul.

— Mormintele nu sunt răscolite.

— Bineînțeles că nu sunt… poftim? Solomon se apropie de Blackwood.

— Și de ce ar putea fi răscolite?

— Nu știu.

— Spuneți-mi ce-i cu simbolurile acelea făcute în scoarța copacilor.

— Se numesc sigilii. Însemnări oculte.

— Cum adică „oculte”?

Dându-și seama că se afla într-un cimitir părăsit din mijlocul unei păduri, discutând despre magie neagră, Solomon simți un fior rece pe șira spinării.

— Nu cunosc vreun sinonim pentru cuvântul ăsta, răspunse Blackwood. E remarcabil că simbolurile apar aici.

— Fără îndoială, spuse Solomon, simțind că văzuse și auzise suficient de multe lucruri ciudate în ziua aceea. Haideți să ne întoarcem.

Reveniră la copacul de care fusese spânzurat bărbatul alb. Solomon încă se străduia să pună cap la cap tot ce aflase.

— Credeți că spânzurarea are de-a face cu… cu…

— Sigiliile, spuse Blackwood.

— Cu sigiliile, repetă Solomon. Sau cu cimitirul? Ori… cu băiatul?

— Da, cu toate trei, răspunse Blackwood, luminând cu lanterna poiana în care avusese loc linșajul.

Solomon se apropie și-i luă lanterna din mână, nu mai voia să descopere și altceva acolo.

— Dați-mi voie să vă spun câteva lucruri despre mine. În primul rând, nu-mi place cuvântul „ocult”… și nu-mi place să-mi petrec vremea prin cimitire, în special după lăsarea întunericului. Nu cred în chestii de genul ăsta, dar nu e bine să le iei în derâdere. Trebuie să aflu despre ce e vorba și trebuie să știu cine sunteți.

— Da, spuse Blackwood, uitându-se pe lângă Solomon, printre copaci. Dar mai întâi trebuie să aflăm cine sunt cei care se îndreaptă către noi.

Solomon se întoarse și zări flăcări printre copaci – torțe. Vreo șase, poate mai multe, apropiindu-se.

Își pipăi poalele hainei, simțind forma pistolului Colt Detective Special în teaca de la șold.

— Asta ne mai lipsea acum.

Torțele se opriră. Se auzeau glasuri. Oamenii aceia cu siguranță zăriseră lumina lanternei.

— Cât de bine știți să vă bateți? îl întrebă Solomon pe Blackwood.

— Să mă *bat?*

— Da, să vă bateți cu pumnii. Vă pricepeți cât de cât?

— N-am mai participat niciodată la o bătaie cu pumnii, răspunse Blackwood.

— Perfect, zise Solomon.

Singura soluție era să facă el primul gest. Îndreptă raza lanternei către torțe, pornind-o și oprind-o în mod repetat, ca și cum ar fi transmis un semnal morse.

— Atenție, FBI! strigă el. Tocmai pătrundeți într-o zonă în care a avut loc o crimă!

Purtătorii torțelor trecură de ultimele trunchiuri de copaci și apărură în fața lor. Măști albe, țuguiate, veșminte lungi, boțite, pe

piept cu semnul crucii cu o picătură de sânge în centru. Zece membri Ku Klux Klan. Zece teroriști naționaliști albi, băștinași, făcându-și apariția în locul în care fusese spânzurat un bărbat alb – numai ca să nimerească peste un negru însoțit de un bărbat foarte, foarte alb.

— FBI, repetă Solomon, luminându-și insigna.

Îndreptă apoi lanterna către Blackwood pentru a-i preveni pe membrii KKK că nu era singur.

La lumina torțelor, ochii acestora abia se distingeau prin găurile din glugile albe.

— Aveți grijă cu torțele alea, spuse Solomon. N-ați vrea să dați foc pădurii.

Sau poate chiar asta intenționau. Poate că veniseră să dea foc copacului de care fusese spânzurat bărbatul alb.

— Ce fel de insignă e aia, băiete? întrebă unul dintre membrii KKK.

Solomon își ascunse iritarea cu un zâmbet și răspunse:

— Genul de insignă care vine la pachet cu un pistol încărcat.

— Aici a fost spânzurat un bărbat alb, spuse membrul KKK.

— Iar eu mă aflu aici ca să aflu cine a fost făptașul, replică Solomon.

— Și noi! se auzi glasul unui alt membru KKK, care își agita torța pe deasupra capului.

— Faceți o greșeală, spuse Solomon. Și m-am săturat să vorbesc cu niște măști, adăugă el, luminând glugile celor zece bărbați și făcându-i pe câțiva dintre ei să-și ferească ochii cu mâinile incomodate de veșmintele acelea lungi până la pământ. Arătați-vă fețele. Fiți bărbați adevărați.

Membrii KKK începură să se uite unii la alții. Era limpede că nu aveau de gând să dea ascultare îndemnului.

O pală de vânt mișcă ramurile copacilor, iar flăcările torțelor pâlpâiră.

— Ce-ar fi să ne arăți arma aia?

Solomon știa că, odată ce-ar fi scos pistolul din teacă, ar fi trebuit să-l folosească. Coltul lui era un revolver cu șase gloanțe – insuficiente pentru zece oameni, așa că spuse:

— Ce-ar fi să discutăm cu Ingalls despre toate astea? Membrul KKK care părea să fie liderul începu să se uite în stânga și-n dreapta, de parcă l-ar fi căutat pe șerif prin pădure.

— După care copac s-a ascuns?

Ceilalți membri KKK începură să râdă. Solomon știa că un singur foc tras cu arma lui ar fi însemnat vrafuri întregi de hârtii și incidentul ar fi căpătat proporții naționale: un agent FBI negru trăgând cu pistolul în membri KKK îmbrăcați în costumele lor distinctive.

— Văd că sunteți foarte curajoși, spuse Solomon. Așa de curajoși că vă e frică să vă arătați fețele.

O altă pală de vânt se strecură printre copaci. Situația urma să degenereze, era clar. Tot ce mai putea Solomon să facă era să aibă grijă să nu ajungă la capătul unui ștreang.

Hugo Blackwood, de a cărui prezență Solomon aproape uitase, se apropie de el.

— Agent Solomon, aveți încredere în mine? îi șopti el.

— Nu, nu am, îi răspunse Solomon tot în șoaptă, conștient că nu avea de ales. De ce mă întrebați?

— Permiteți-mi să țin eu torța electrică în locul dumneavoastră.

Solomon nu voia să renunțe la singura lui sursă de lumină.

— Chestia asta poartă numele de lanternă. De ce țineți neapărat să mi-o luați?

— M-am gândit că v-ar prinde bine o mână de ajutor.

— OK, cedă Solomon după un moment de gândire.

Oricum ar fi avut nevoie de ambele mâini pentru ce avea să urmeze, așa că îi lăsă lui Blackwood lanterna.

— Ce tot șușotiți acolo? întrebă șeful membrilor KKK, făcând câțiva pași spre ei.

Blackwood i se adresă în șoaptă lui Solomon:

— În momentul în care voi stinge această torță electrică, să fiți pregătit s-o luați la fugă.

— În momentul în care… ce? întrebă nedumerit Solomon.

Între timp, ceilalți membri KKK începuseră să se apropie, urmându-și liderul.

— Ce căutați aici? întrebă acesta.

— Un, doi, trei… și! spuse Blackwood.

Clic. Lanterna se stinse. O clipă, luminile portocalii ale torțelor își aruncară asupra copacilor din jur umbrele dănțuitoare.

— *Elil*, rosti Blackwood, scoțând un fel de șoaptă guturală. O pală puternică de vânt, iscată din senin, cuprinse poiana. Flăcările torțelor pâlpâiră o vreme, apoi se stinseră. Bezna căzu asemenea unei ghilotine.

Membrii KKK începură să strige alarmați.

Solomon simți cum este apucat și tras de braț. Începu să alerge pe lângă Blackwood, tăindu-și drum prin întuneric și lovindu-se de trunchiurile copacilor și de crengile joase.

Zgomotul pașilor lor era înăbușit, vătuit, de parcă abia ar fi atins pământul, în vreme ce Blackwood îl călăuzea pe Solomon cu fermitate pe lângă și peste diversele obstacole, strecurându-se prin hățiș ca argintul-viu.

Solomon auzea strigătele furioase din spatele lui. Membrii KKK fie se luaseră după ei, fie încercau să iasă din pădure. Deodată, Solomon văzu lumina palidă a lunii. Tocmai ieșise din pădure și acum simțea sub tălpi o iarbă care părea făcută din fire de argint, la fel de tari precum pietrișul din care creștea.

Cei doi bărbați se opriră, în timp ce Solomon se chinuia să-și recapete răsuflarea.

— Cum ați făcut asta…? întrebă el, simțind imediat ceva rece în mână.

Lanterna.

Auzi apoi glasurile iritate ale membrilor KKK, care strigau unii la alții *Aici… Pe acolo… Nu văd nimic!*, în timp ce veșmintele acelea lungi până în pământ îi împiedicau să înainteze. Teama din glasurile lor era deopotrivă perceptibilă și liniștitoare.

Solomon îndreptă către ei raza lanternei, văzându-i cum își acoperă ochii. Câțiva dintre ei căzuseră în genunchi, respirând greu, glugile le alunecaseră de pe cap, iar veșmintele le erau sfâșiate și pătate cu sânge din pricina crengilor ascuțite ale copacilor.

Solomon îndreptă lumina lanternei într-o parte, lăsându-i pe toți în beznă.

— O seară bună, domnilor, spuse el și își pipăi cheile de la mașină în buzunar.

Câteva clipe mai târziu, mașina demară scrâșnind pe pietrișul tare.

În vreme ce goneau, Solomon se trezi râzând în hohote. Îl bucura că reușiseră să-i umilească pe membrii KKK. Totodată, în felul acesta se elibera de propria teamă, gândindu-se câtă teroare puteau semăna țopârlanii aceia.

— Nu știu cum ați făcut asta, însă a fost absolut incredibil! exclamă Solomon izbind cu podul palmei în claxonul mașinii. Cum se face că vedeți atât de bine pe întuneric?

— Cred că am fost înzestrat cu capacitatea asta, îi răspunse Blackwood, dând ușor din umeri și privind drumul din fața lor.

Răspunsul serios al lui Blackwood îl aduse pe Solomon cu picioarele pe pământ. Finalul triumfal al fugii lor nu reușea să estompeze lucrurile stranii pe care Blackwood i le arătase în seara aceea.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă Solomon.

— Nu prea știu, răspunse Blackwood. Dar ceva se petrece aici. Bărbații aceia mascați au sosit în oraș asemenea unor spirite întunecate invocate de cineva. În locul acesta numit Deltă există un

butoi cu pulbere, un focar de violență, iar dumneavoastră, agent Solomon, sunteți elementul de legătură.

— Eu? se miră Solomon. Cum adică… eu?

Blackwood se uită pe geamul mașinii care, din cauza întunericului, devenise reflectorizant. Îi luă câteva clipe să răspundă, iar în momentul în care o făcu, vorbele îi sunară ca un murmur stins:

— Dumneavoastră veți decide deznodământul. Acum sunt pregătit să mă întâlnesc cu băiatul.

— Ce faci?

Linus își așează în valiză, lângă trusa de bărbierit, două cămăși frumos împăturite.

— Plec la Omaha pentru două zile. Avem nevoie să obținem declarații de la șase dintre angajații firmei de asigurări, iar partenerii au cerut în mod expres să mă duc eu.

Odessa stătea în pragul dormitorului, privindu-l cum își face bagajele.

— Pleci într-o călătorie, spuse ea, repetând cuvintele bătrânei ciudate care îi ghicise în spatele magazinului botanic.

Linus tocmai ștergea cu mâneca praful de pe o pereche de mocasini negri, lucioși.

— Nu știu cum a picat pe mine, însă mă simt pregătit. Agenția de turism mi-a trimis deja pe e-mail biletele și rezervarea. Business class.

— Minunat, spuse ea, cu gândurile aiurea.

— Chiar este, încuviință el.

Urmă un moment de tăcere. Linus simțise că nu-i căzuse prea bine vestea, așa că se apropie de ea:

— Cum te mai simți?

— Ăăă… bine.

Odessa nu-i spusese despre Hugo Blackwood sau că i se ghicise în cărți într-un magazin botanic. Ori despre chestia aceea care se mișcase printre rufele murdare de la hotel. Nici n-ar fi știut cu ce să înceapă.

Linus îi masă brațele, așteptând ca Odessa să-l privească în ochi.

— Vino cu mine, îi spuse el.

Odessa pufni.

— Unde? La Omaha?

— Am auzit că e destul de frumos. Eu voi fi ocupat până peste cap cu declarațiile alea, însă tu vei putea vizita orașul, după care ne

vedem la cină. Poate reușesc să prelungesc călătoria cu o zi.

— Mda, spuse ea.

— E ocazia perfectă să te detașezi de probleme. Îți va face bine. De fapt, este exact ce ai nevoie acum.

Odessa dădu din cap, pentru că Linus avea dreptate, însă nu era chiar atât de simplu.

— Știu, încuviință ea.

— Mic dejun în cameră…? spuse el, sperând s-o tenteze. Spa la hotel, pentru tine, ori să mergem împreună la fitness?

Linus era delicios de convingător. Iar ea ar fi trebuit să-l însoțească, Odessa știa asta. Însă cuvintele bătrânei…

— Pleci într-o călătorie? îl întrebă din nou, străduindu-se să-și adune gândurile.

Să fie cumva vorba de o simplă *coincidență?*

Linus îi atinse bărbia, încercând s-o facă să se uite la el.

— Vino cu mine, repetă el.

Odessa zâmbi, cucerită de efuziunile lui sentimentale, de tandrețea lui. Știa însă că, dacă ar fi dat curs invitației, ar fi stat la fereastra hotelului, îmbrăcată într-un halat de baie, în vreme ce gândurile i s-ar fi îndreptat către Walt Leppo, jefuitorii de morminte și către un anumit personaj cu un inconfundabil accent britanic.

Odessa făcu un pas înapoi.

— Mi-ar plăcea, dar…

— Dar ce?

— Nu cred că ar da prea bine dacă m-aș sustrage de la muncă tocmai acum. Dacă vor avea nevoie de mine ca să-mi pună întrebări cu privire la evenimentele în care am fost implicată… și vor descoperi că sunt în vacanță, în Nebraska…

— E o călătorie de lucru, alături de jumătatea ta.

Jumătatea ta. Îi plăcea cum sună. Numai că o făcea să se gândească la celelalte lucruri pe care i le spusese bătrâna în magazinul botanic.

Ești singura lui mare dragoste. Doar că el nu este al tău.

Aiureli. Aiureli. Nu trebuia să le dea ascultare.

În curând va pleca într-o călătorie. Un nou bărbat își va face apariția în viața ta.

Iată cum ți se vâră în suflet, își dădu ea seama. Paradoxuri și afirmații generice: *Ești o persoană închisă în sine – nimeni nu te cunoaște cu adevărat – însă odată ce te încrezi în cineva… încrederea rămâne veșnică!* Plantarea unei semințe în solul propriei nesiguranțe, hrănirea ei cu îndoială sau laudă și apoi planta se va întinde ca o buruiană plină de spini.

Odessa se apropie de Linus și-l sărută.

— Mi-ar fi plăcut să vin cu tine, îi spuse ea cu sinceritate.

Linus o prinse de mână. Un nou sărut.

— Să știi că sexul în vacanță este cel mai plăcut, îi spuse el.

Odessa încuviință, fără să-și dezlipească buzele de ale lui.

— Ce zici de sexul acasă?

Linus dădu la o parte valiza pe jumătate făcută și săriră în pat.

Telefonul sună tocmai când Odessa ieșea de la duș, îmbrăcată în halat. Era mama ei. Fie pentru că hotărâse să se dea bătută, fie pentru că avea un moment de slăbiciune, Odessa răspunse.

— Bună, mamă.

— Ah, ai răspuns! Ce mai faci? Unde ești? Totul e în regulă?

Continuă așa câteva minute, Odessa răspunzând la chestionar și încercând s-o asigure că totul era în regulă. Urmă recitarea felurilor de mâncare servite la cină cu o seară în urmă, tot ce mâncase mama și tot ce băgase în gură Miriam, prietena acesteia – de care Odessa nu auzise în viața ei –, precum și un rezumat al discuțiilor.

— Ce mai face Linus?

Pentru mama ei, Linus era o ciudățenie. Nu că ar fi fost rasistă, însă pentru ea cuplurile interrasiale erau o chestie specifică tinerilor, la fel ca muzica ascultată prin streaming sau prânzul comandat prin

Postmates. Odessa însă făcu greșeala să-i spună că Linus pleca la Omaha.

— Și te lasă *singură?*

Odessa o asigură încă o dată că totul era în regulă.

— Și ce-o să se întâmple cu tine? o întrebă mama ei. Cu FBI-ul, cariera ta?

Odessa oftă adânc.

— Cred că s-a terminat.

— O, nu. Dar tu… nu ai…

Grijile pe care și le făcea mama ei o înfuriau întotdeauna. Se simțea ca un copil ratat. Mama ei știa exact pe ce butoane să apese, doar ea le montase.

— Uite ce e, nu este vorba despre ce e corect și ce e greșit, ci despre cât o să mai pot eu suporta, spuse Odessa. Habar n-am ce urmează.

Apoi se grăbi să adauge:

— Însă totul va fi în regulă.

— Licența ta în Drept, spuse mama ei, încercând să aducă în discuție o rază de speranță.

— Da, licența mea în Drept.

— Ai întotdeauna la ce să te întorci, la fel ca tatăl tău.

Auzind-o că pomenește de tatăl ei, Odessa se întristă.

Faptul că mama sa încă îl venera nu încetase niciodată s-o fascineze… și s-o facă să aibă un sentiment de milă față de femeia care îi dăduse viață.

— Mamă, tu ai fost cea mai mică dintre șapte frați, nu-i așa?

— Sigur, răspunse ea, înșirând la foc automat numele celor șapte frați și surori, în ordinea nașterii. De ce mă întrebi?

— Din niciun motiv, însă…

— Dintotdeauna mi-am dorit să am și eu șapte copii, adăugă mama Odessei. Probabil pentru că într-o asemenea familie am

crescut și eu. Am fost mezina, la fel ca tine, așa că am vrut să imit modelul ăsta. Acum mi se pare amuzant.

— Ai născut șase copii, mamă. Ce-ți poți dori mai mult?

— Da, știu. Șase sunt suficienți, răspunse mama, după care chicoti scurt.

Odessa se simți ușurată să afle că bătrâna ghicitoare se înșelase măcar într-o privință.

— …cu toate că a existat și un făt mort, adăugă mama ei.

Odessa deveni brusc atentă.

— Un… *ce?*

— O fetiță… prima mea sarcină. Doctorii au spus că a fost moarte infantilă subită.

— Dar, stai așa, fetița s-a născut vie sau moartă?

Mama Odessei făcu o pauză, apoi răspunse:

— A murit în brațele mele, Odessa. A trăit doar o oră.

Odessa se sprijini cu mâna liberă de perete, ametită.

— Prin urmare, eu sunt a șaptea fiică a unei a șaptea fiice?

— Păi, așa se pare… dacă socotim corect. Dar de ce te miri?

— De ce nu am discutat despre asta niciodată? întrebă Odessa. *Cum de nu am știut nimic despre asta?*

— Pentru că nu-mi face plăcere să vorbesc despre ea, Odessa, îi răspunse mama ei pe un ton tăios.

— Scuză-mă, spuse Odessa dându-și seama că răscolise amintiri dureroase fără să se gândească ce va simți mama ei.

A șaptea fiică a unei a șaptea fiice. Ce naiba putea să însemne asta?

— Mamă, să știi că nu am vrut să… habar n-am ce înseamnă să treci printr-o asemenea experiență. Iartă-mă.

Odessa tocmai descoperise în mama ei o putere interioară nebănuită, care aproape ștergea cu buretele – și explica, în bună măsură – anii de slăbiciune care urmaseră.

— Odessa, spuse mama ei, de unde ți-au venit atâtea întrebări?

O *ghicitoare bătrână,* răspunse Odessa în gând.

— De nicăieri, mamă. Doar… eram curioasă.

— Odessa… te gândești să-ți întemeiezi o familie?

— *Ce?* Doamne, nu…

— Ești cumva gravidă?

Iisuse!

— Nu, mamă. Nici vorbă.

— Doar știi că sora ta așteaptă să nască al treilea…

Odessa negă încă două minute, încercând să pună capăt conversației. În cele din urmă mama ei închise, lăsând-o cu ochii țintă la ecranul telefonului.

Rememoră ședința de Tarot. Își amintea toate cuvintele pe care le rostise femeia aceea, totuși continua să nege anumite afirmații sau previziuni. Încă se chinuia să se convingă că nu fusese decât o șarlatanie.

Întreabă dacă vrei să afli despre tatăl tău.

Apoi momentul în care bătrâna își dăduse ochii peste cap, cât pe ce să leșine, în fața lui Hugo Blackwood.

Se duse în bucătărie. Ceașca de ceai încă se afla pe blat, nespălată. Ceașca din care băuse Hugo Blackwood. Cea pe care britanicul o ținuse în mână.

În timp ce străbătea holul de la intrarea în sediul FBI din Claremont Tower, Odessa trebui să suporte o mulțime de priviri iscoditoare, curioase. Prietena ei, Laurena, o aștepta într-o sală izolată fonic.

Se îmbrățișară, apoi Laurena o cercetă cu privirea.

— Arăți bine.

— Mulțumesc, îi răspunse Odessa.

Pe masa din sala de ședințe erau o carafă cu apă și două pahare. Cu mâini tremurânde, Odessa își umplu unul.

— În locul tău, eu aș fi fost dărâmată. Îmi lipsești. Ce zic avocații?

Odessa ridică din umeri.

— Ce-ar putea să zică? Ce-ar putea să zică oricine altcineva? întrebă ea retoric, luând o gură de apă.

— Eu aș zice că totul nu e decât o mare tâmpenie. Ești un agent bun, Dessa. Nu știu ce s-a întâmplat în seara aceea, însă știu că nu te-ai pierdut cu firea.

— Mulțumesc.

— Circulă niște zvonuri… eu nu le cred, însă le pomenesc pentru că aș vrea să știu… zvonuri cum că tu și Leppo…

Odessa simți cum o copleșește un val de silă și de furie.

— Rahat.

— Asta am zis și eu. Caută explicații, motive. De ce un agent împușcă un alt agent? În tărtăcuțele lor de bărbați nu poate intra ideea că e posibil ca amicul Leppo să se fi pierdut cu firea. Poate că bărbatul din poveste a luat-o razna. Ar fi ceva nou.

— Ar fi ucis-o pe fetiță. Ce spun eu sună cumplit pentru că *este* cumplit. Nu am cum să explic – probabil nimeni nu ar putea. Însă avea cuțitul în mână și se pregătea să-i taie gâtul fetiței. Și în același timp, oamenii cred că noi doi ne culcam împreună?

— Atât îi duce capul. Lasă-i în plata Domnului.

— Sărmana lui soție, spuse Odessa, gândindu-se la văduva lui Leppo.

— E distrusă. Dar, desigur…

Odessa își imagină scenariul legat de Walt Leppo: un tip integru care fusese împușcat în urma unei aventuri romantice. Zvonul nu avea niciun sens, de fapt… Odessa spera însă ca soția lui Leppo să fi fost cruțată de astfel de mizerii.

Apoi își aminti de punga din hârtie pe care o ținea în mână.

— Ai putea să-mi mai faci o favoare, la fel de mare?

— *Orice*, răspunse Laurena, apoi își aminti ce făcuse ultima dată – îi trimisese Odessei fotografiile din scena crimei lui Peters – și bătu în retragere. Stai așa. Despre ce favoare e vorba acum?

Odessa îi întinse punga de hârtie. Laurena o luă, dar n-o deschise.

— La naiba! spuse ea. Ce-i asta?

— O ceașcă de ceai. Vreau să-i faci o analiză biometrică, inclusiv un test ADN și scanarea amprentelor.

Laurena se uită la Odessa, fața ei devenind, încet-încet, din îngrijorată, zâmbitoare.

— Sper că-ți dai seama ce-mi ceri.

— Da.

— Asta încalcă toate protocoalele.

— Știu.

— Există oameni care și-au pierdut slujbele pentru că au folosit laboratorul FBI în scopuri personale.

— Eu sunt singura persoană care își pierde slujba, îi aminti Odessa. Îmi voi asuma întreaga vină, în caz că…

— Ești sigură că nu e ceva legat de relația ta cu Linus? De vreun incident domestic? Poate că a adus pe cineva acasă sau ceva de genul ăsta? Ai descoperit urme de ruj pe buza cănii?

Odessa scutură din cap.

— Nu există nicio urmă de ruj. Nu este vorba despre Linus.

— OK… atunci despre ce anume e vorba?

— Este vorba despre cazul meu. Însă nu tocmai…

— Explică-mi.

— Tare mi-aș dori s-o pot face.

— Rahat.

Laurena ridică mâinile în semn de protest.

— Dessa…

— Crezi că te-aș ruga să faci așa ceva dacă nu ar fi, cu adevărat, *atât* de important?

— Dar e o nebunie. Chestia asta începe s-o ia razna cu totul. Mă îngrijorezi.

— Da, încuviință Odessa. Mie-mi spui?

Laurena așteptă ca Odessa să continue.

— Cum, asta-i tot?

— Încă o chestie. Cana trebuie analizată aici. Nu la Quantico. Vreau ca rezultatele să rămână *loco.*

Exasperată, Laurena scoase un oftat:

— Mai e și altceva?

— Rezultatele trebuie să-mi parvină mie și numai mie. Dacă există ceva într-una dintre bazele noastre de date, trebuie să știu. Doar eu. Ai înțeles?

— Dessa. Sigur ești în regulă? Nu pari OK.

Odessa își atinse tâmplele.

— Voi fi, răspunse ea, sperând ca vorbele să i se adeverească. Voi fi.

Odessa se întoarse la Spitalul New York-Presbyterian Queens din Flushing. Găsi rezerva lui Earl Solomon și pe el acolo. Stătea cu spatele sprijinit de mai multe perne, acoperit cu un cearșaf și o pătură, cu toate că Odessei i se părea că în încăpere era cald.

Cearșaful îi aminti de micul interogatoriu la care îl supusese pe Mauro Esquivel în subsolul hotelului Lexington Regal, ceea ce o ajută să se concentreze.

În salon se mai afla cineva, un bărbat solid, fălcos și jovial, purtând un costum lălâu. Capul lui pleșuv se sprijinea la spate pe o cută groasă de grăsime.

— Bună ziua, spuse Odessa. Vă deranjez?

— Vino, vino, agent Hardwicke, spuse Solomon răgușit și îi întinse o mână palidă. Imediat e *happy hour.*

Odessa zâmbi, bucurându-se să-l vadă binedispus, chiar dacă fizic părea mai slăbit. Un tub subțire tras peste față îi furniza oxigenul de care avea nevoie.

— Bună ziua, spuse ea, dând mâna cu celălalt bărbat.

— El e domnul Lusk, zise Solomon. Avocat.

— Mă bucur să vă cunosc, agent Hardwicke.

Odessa își eliberă mâna din strânsoarea bărbatului și se întoarse către Solomon. Ochii acestuia erau în continuare gălbui, iar pielea de pe gât părea și mai lăsată, de parcă ar fi pierdut rapid din greutate.

— Cum au fost testele acelea…?

— A, alea. Cred că la un moment dat vor catadicsi să-mi spună și mie.

Odessa nu-și dădea seama dacă Solomon se străduia să pară binedispus sau dacă așa era de obicei.

— Dar sunteți în regulă? Cum vă mai simțiți?

— Mă descurc.

Odessa clătină din cap, neștiind ce să mai zică. „Mă descurc.” Solomon nu spusese nimic precis.

— Bun, bun, rosti ea în cele din urmă.

— Ce te-a dus înapoi la mine? întrebă Solomon.

— Păi, am vrut să văd cum o mai duceți și, ăăă… Nu vreau să par necioplită, însă credeți că am putea sta puțin de vorbă… între patru ochi?

Spunând aceasta, îi adresă un zâmbet stânjenit domnului Lusk, care rămăsese pe loc, cu mâinile în buzunare. Se uita la Solomon de parcă ar fi vrut să spună *Nu-i nicio problemă.*

— E-n regulă, poți vorbi deschis în fața lui Lusk. E avocat, spuse Solomon.

— Ăăă… OK, îi adresă Odessa încă un zâmbet domnului Lusk, sperând că acesta va ieși din încăpere.

Doar că el se mulțumi doar să-i întoarcă zâmbetul.

Bine, atunci nu avea de gând să se simtă stânjenită. Dacă domnul Lusk dorea să rămână, avea să asculte o poveste de pomină.

— Am pus la poștă, dacă acesta este cuvântul potrivit, o scrisoare la adresa pe care mi-ați dictat-o, spuse ea și se întoarse din nou către Solomon. La scurtă vreme după aceea și-a făcut apariția Hugo Blackwood – la foarte scurtă vreme, de fapt – la mine acasă.

— Da, spuse Solomon, de parcă ar fi știut deja toate aceste lucruri, deși era imposibil. Continuă.

— El… ăăă… păi, cred că a fost de acord să mă ajute, sau măcar să încerce. Așa că am urmărit o pistă și… mda.

Odessa ar fi vrut să spună totul, însă îi venea greu în prezența acelui avocat. Știa că vorbele ei aveau să sune ridicol.

— Apoi ne-am despărțit. De unde îl cunoașteți, de fapt? El a spus că vă știți de o veșnicie.

— Așa este. Să fi fost… 1962? Vara lui 1962.

Din cine știe ce motiv, Solomon se uita la domnul Lusk, de parcă ar fi așteptat ca acesta să confirme.

— Uau! se miră Odessa. De pe vremea când era copil…?

— Nu, răspunse Solomon.

— Iar el este… ce e el, de fapt? întrebă Odessa. Cu ce se ocupă?

— Ocupația lui este să fie cine zice el că e… cred, răspunse Solomon, încuviințând de parcă ar fi purtat o conversație despre vreme. Nu poate fi explicat.

— Mie-mi spuneți? oftă Odessa, incapabilă să-și limpezească gândurile. Pot spune că felul în care vede FBI este… destul de interesant.

— Da, nu-i așa? Nu cred că e în stare să înțeleagă cu adevărat. El își imaginează că suntem niște agenți precum cei de asigurări sau de turism. Niște reprezentanți. Cel puțin asta e placa lui.

— Placa?

— Nu știu dacă tot ce spune e sincer sau dacă nu cumva, din când în când, e ironic. E mai ușor să-l suporți dacă nu pui la inimă tot ce spune.

— Zău? se miră Odessa, încă afectată de felul în care o tratase Blackwood.

— Eu aș zice că îți dă mai mult decât îți ia. Merită osteneala să ignori aerele lui de Hobson ca să profiți de ce-ți oferă.

Odessa aprobă, deși nu prea înțelegea la ce se referise Solomon.

— Hobson? întrebă ea, crezând că acesta era numele vreunui politician obscur.

— Hobson, da. Ai văzut filmul *Arthur?*

— Ăăă… nu, nu cred… Ah! Russell Brand?

— Nu. Tipul scund, atât de amuzant. Cel mai amuzant bețiv de la W.C. Fields.

— M-ați pierdut cu totul, recunoscu ea.

Domnul Lusk se simți dator să-i sară în ajutor.

— Dudley Moore.

Solomon își îndreptă un deget către domnul Lusk.

— Așa îl cheamă. Nu pe el adică. Nu pe personaj. Un puști bogat care devine un bărbat bogat, dar care are un majordom de când era copil. Un valet britanic simpatic, bătrân, sobru, imperturbabil în

orice situație. Blackwood seamănă puțin cu el, doar că, pe dinăuntru, este ceva mai bătrân. Și cu asta cred că l-am descris destul de bine.

Odessa clătină din cap, simțind nevoia să revină la conversația inițială și să-l întrebe pe Solomon ceva despre casa lui.

— Aș mai putea să mă ocup de ceva din locuința dumneavoastră în timp ce vă aflați aici?

— Nu-mi trece nimic prin minte. Doar peștele ăla nenorocit.

— Peștele e bine.

— Ca să fiu cinstit, nu mă îngrijora deloc soarta lui.

Odessa chicoti de complezență, apoi spuse:

— Apropo, când am fost acolo, am căutat o plasă pentru Dennis… ca să-l scot din acvariul ăla împuțit. Și am găsit una în debaraua aceea mică de lângă bucătărie.

— Bravo.

— Da, dădu ea din cap, gândindu-se cum să continue. Doar că acolo am observat că peretele din spate…

Solomon își netezi pătura.

— Ai ascultat măcar una?

— O… bandă?

— Păi, da. Se pare că mi-ai găsit camera secretă.

— Dar nu am vrut să… de obicei, nu sunt o băgăreață. Doar că acea cameră ocupă cam o treime de casă…

— Ai ascultat?

Odessa scutură din cap, surprinsă că Solomon nu părea deranjat că intrase neinvitată în camera aceea.

— Nu.

— Ar trebui. Când vei fi pregătită.

— Când voi fi… pregătită? Pregătită pentru ce?

Solomon clătină din cap, apoi, pradă unui acces de tuse, se întoarse să ia de pe noptieră un pahar cu apă, din care ieșea un pai scurt.

Cât era Solomon cu spatele la ei, domnul Lusk îi zâmbi Odessei. Își atinse cu degetele cotul, apoi arătă către Solomon. Nedumerită, Odessa se uită la brațul lui Solomon și la perfuzia prin care i se administrau tot felul de substanțe. Apoi înțelese: Solomon era sedat, ceea ce ar fi putut explica întrebările și răspunsurile ciudate.

Înainte ca Odessa să afle mai multe de la domnul Lusk, Solomon reveni în poziția inițială.

— Benzile au început să sosească la mine acasă în 1962, spuse Solomon. Uneori după câte o săptămână, alteori după mai mult de o săptămână, îmi sosea prin poștă un teanc de benzi Mylar. Blackwood transcrie fiecare caz, ceea ce înseamnă patru sau cinci benzi. Nu prea înțeleg de ce o face. Cred că, printre altele, îi place această tehnologie… pentru el, un magnetofon este ultimul răcnet. L-am întrebat ce rost are să le transcrie, însă mi-a dat un răspuns demn de Hobson. În fine. La un moment dat am avut strălucita idee de a trimite una dintre benzi la un laborator audio – unul independent, nu la FBI, că nu voiam să fac valuri. Analiză vocală, mă rog, chestii din astea. Eram curios. Tehnicianul mi-a spus că banda fusese înregistrată la o frecvență foarte mare și apoi fusese transferată într-una mai joasă. Habar n-am ce înseamnă asta. Însă el nu mai întâlnise niciodată așa ceva. Pe scurt, nu mi-a putut spune nimic. Era ca și cum ai fi pilit numărul de serie al unei arme… Poate că în zilele noastre se pot face și alte chestii, digitale, dar… încerc să te scutesc de un efort suplimentar.

— Dar toate benzile acelea, spuse Odessa. Sunt o mulțime de cazuri. Ce fel de cazuri?

— Mai întâi, ascultă-le, îi răspunse Solomon. Vorbim după aceea.

Odessa scutură din cap, știind că ceea ce voia să spună va suna aiurea.

— Sunt cazuri… oculte?

— E în regulă, schiță Solomon un zâmbet. Și eu am fost ca tine, pe vremuri.

— Ca mine?

— Păi, de asta am păstrat toate benzile acelea nenorocite, spuse Solomon. Nu e ca și cum m-ar fi rugat s-o fac. Voiam să mă bazez pe o documentație, să am un plan de rezervă dacă lucrurile ar fi luat-o razna în ceea ce mă privește și ar fi trebuit să mă apăr.

Odessa începu să-și frece tâmplele. Să fi fost vorba de un fel de hipnoză sau de o nebunie contagioasă?

— Am putea reveni la „cazurile oculte"? Pentru că așa ceva pur și simplu nu intră în cazuistica FBI.

— Așa este, nu e de competența noastră. Nu e de competența nimănui. Doar a *lui.*

Solomon ridică mâna, oprind-o pe Odessa să-i pună o altă întrebare.

— Că tot veni vorba de el… acum, că l-ai întâlnit.

De data aceasta Solomon își întoarse tot corpul către Odessa, nu doar privirea. Comportamentul lui suferise brusc o transformare, căpătând o anumită solemnitate.

— A trecut mai mult de un an de când l-am văzut ultima dată. Speram că va veni să-mi facă o vizită. Înțelegi ce vreau să spun: o ultimă vizită.

Odessa înghiți în sec: *O ultimă vizită?* Asta însemna că Solomon era în fază terminală? Nu reuși să-și adune curajul ca să-l întrebe, prin urmare spuse:

— N-aș vrea să vă dezamăgesc… însă nu ne-am despărțit în termeni prea buni. Nu cred că îl voi mai vedea vreodată.

Solomon înălță din sprâncene, cu o expresie obosită.

— Ba îl vei mai vedea, iar când o vei face… spune-i.

Își netezi din nou pătura.

— E ciudat să ajungi la capătul drumului, după o viață… de mândră independență s-ar putea spune, numai ca să te trezești… că ești singur. Cu asta mă confrunt eu acum.

Odessa simți un gol în inimă. Întinse mâna și îl atinse pe umăr.

— Nu sunteți singur, spuse ea.

— În cea mai mare parte e vina mea, încercă el să zâmbească. Am supraviețuit tuturor…

— Nu mai există nimeni din familia dumneavoastră? întrebă ea.

— Nimeni. Și nici prieteni de încredere nu mai am. Iar spitalul acesta – sau poate firma de asigurări de sănătate, nu știu sigur – trebuie să-mi actualizeze aparținătorul, continuă Solomon, uitându-se la domnul Lusk, care încuviință. E doar o formalitate. Nu va trebui să iei nicio decizie dificilă. Am notat pas cu pas cum vreau să se desfășoare lucrurile.

— Ah, făcu Odessa. Eu?

— Știu că abuzez de bunăvoința ta, doar că nu mai cunoșteam pe nimeni atât de bine…

Odessa simți panica strecurându-i-se în piept. Nici ea nu știa ce anume o stârnise, așa că se chinui s-o alunge.

— Poți citi formularul, spuse Solomon. Doar ești avocat. Acolo scrie tot.

Domnul Lusk scoase un contract de trei pagini.

— Îngrijiri paliative pentru un trai demn și pentru menținerea calității vieții, însă fără vreun tratament extins. Nu vi se va cere să hotărâți întreruperea aparatelor.

În cealaltă mână domnul Lusk ținea un stilou.

Odessa se trezi dând aprobator din cap.

— Desigur, spuse ea.

Citi repede formularul scris într-un limbaj medical standard, apoi semnă.

— Și, dacă sunteți amabilă, spuse domnul Lusk, întinzând în fața Odessei alte hârtii. Actul notarial – o formalitate standard.

Pe acesta Odessa îl citi rapid, apoi îl semnă.

Domnul Lusk zâmbi și puse hârtiile în mapa din piele.

— Odessa, spuse Solomon, întinzându-i mâna, și ea o apucă, simțind cât era de rece și de aspră. Ce ai făcut tu acum pentru mine

este ceva… atât de special. Îți mulțumesc.

Glasul lui trăda multă emoție. Îi era recunoscător – și poate mai era și altceva dincolo de această recunoștință.

— Mă bucur să vă ajut, spuse ea, strângând ușor mâna bătrânului. Și mă bucur nespus că ne-am întâlnit.

— Ești o dulceață. Fă-mi o bucurie și transmite-le salutări părinților tăi: spune-le că au crescut o fată cu totul specială.

Odessa râse.

— Așa voi face, spuse ea, dând să plece, însă Solomon o mai reținu puțin.

— Noi, cei din FBI, răspundem unei chemări mai înalte. Unei chemări sacre.

— Da, încuviință ea cu un zâmbet, bătându-l ușor pe mână. Iar dumneavoastră ați făcut-o mai mult decât oricine altcineva.

Solomon închise ochii, zâmbi și clătină din cap.

— Nu mai bine decât alții, însă mai multă vreme, chicoti el și își lăsă capul pe pernă. Cred că acum aș face bine să ațipesc puțin.

— Odihniți-vă, spuse ea.

Salutându-l prietenește pe domnul Lusk, Odessa ieși din salon.

Aștepta să vină ascensorul, copleșită de calda simpatie pe care o nutrea pentru agentul Solomon și, în același timp, de durerea pe care o simțea știindu-l atât de singur la sfârșitul vieții. Urmări cum becurile care luminau numerele etajelor se aprindeau pe rând. Singurul lucru bun legat de spitale era faptul că uneori puteai pleca din ele.

Deodată, o persoană își făcu apariția lângă ea. Odessa îi adresă un zâmbet de complezență și observă că era vorba despre domnul Lusk, care bătea ușor cu degetele pe mapa din piele.

— Coborâți? întrebă el zâmbitor.

— Da, răspunse ea.

Era agreabil, dar parcă îi stătea ceva pe limbă.

— E greu, spuse el, clătinând din cap cu subînțeles.

— Așa este, confirmă ea. E un om bun.

Ușile ascensorului se deschiseră. Cu un gest teatral, domnul Lusk îi făcu Odessei semn să intre prima, alăturându-se celor din lift. Amândoi se întoarseră apoi cu fața către ușile care începuseră să se închidă.

— De câtă vreme sunteți avocatul agentului Solomon? întrebă ea.

— A, dar nu sunt avocatul agentului Solomon, răspunse el la fel de zâmbitor. Fac doar puțină muncă pro bono, din pură amabilitate, zise, bătând din nou în mapă cu degetele. Nu, eu îl reprezint pe Hugo Blackwood. Odessa se întoarse spre el. Lusk stătea cu fața îndreptată către uși, continuând să zâmbească.

— Sunteți avocatul lui Blackwood?

Bărbatul încuviință.

— Și atunci de ce nu-l convingeți să-l viziteze pe Solomon?

— Eu? A, nu. Domnul Blackwood face întotdeauna ce dorește. Eu nu l-aș putea convinge să facă nimic. Sunt doar reprezentantul lui.

Ușile ascensorului se deschiseră, apoi, în drum către ieșire, Odessa spuse:

— Bănuiesc că nu doriți să-mi spuneți cu ce se ocupă domnul Blackwood și cum de-și permite să aibă un consilier juridic personal…

Domnul Lusk zâmbi.

— Domnul Blackwood m-a rugat să vă duc la el. Dorește să vă arate ceva.

— Ce să-mi arate?

— Mă tem că nu cunosc răspunsul la această întrebare.

Cei doi ieșiră în stradă.

— Am venit cu mașina, adăugă domnul Lusk.

Lângă bordură, parcată într-un loc marcat vizibil cu semne pe care scria NU PARCAȚI / NU STAȚIONAȚI, se afla un Rolls-Royce vintage, dar nu chiar atât de vechi, negru cu accesorii gri-metalizat.

Odessa se opri.

— Asta e mașina dumneavoastră?

— Aceasta este mașina domnului Blackwood. Un Rolls-Royce Phantom.

Odessa zâmbi, scuturând din cap.

— Asta mă deranjează cel mai mult, spuse, de parcă lui Lusk i-ar fi păsat ce credea ea. Blackwood presupune că voi face întocmai ce dorește el. Că mă voi urca în mașină și mă voi duce să-mi arate ce vrea el să-mi arate.

Domnul Lusk clătină din cap, zâmbind amabil.

— Și eu mă confrunt cu aceeași senzație.

— De parcă n-aș avea ceva mai bun de făcut, adăugă ea.

Domnul Lusk zâmbi și dădu ușor din umeri.

— Absolut de acord, spuse el, deschizând portiera mașinii pentru Odessa.

— Și, oricum, ce naiba ar putea să-mi arate?

— Există o cale simplă de a afla.

Din nou, domnul Lusk o pofti, de data aceasta cu un gest teatral, să urce în mașină. Odessa se aplecă și descoperi că mașina era spațioasă, cu scaune tapițate cu piele vișinie și cusute cu fir negru; într-o parte era un bar cu sticle cu apă minerală; geamuri fumurii. Mașina însă era goală.

— Nu e aici?

— Vă duc eu la el.

Odessa aruncă o privire către stradă: trecători care se uitau curioși la mașina aceea de fițe; mașinile din trafic; clădirile înalte din apropiere. Avea senzația că tocmai părăsea lumea reală pentru a se muta în alta.

Își amintea de vorbele lui Solomon, când se întâlniseră prima oară; atunci i se păruseră lipsite de sens, însă acum îi reveneau în minte: *Totul este o invocație. Momentele mărunte ale unei rugi sacre.*

— Știți ceva? zise ea. De ce nu?

Domnul Lusk dădu scurt din cap și închise portiera.

Rolls-Royce-ul Phantom ieși din oraș, către nord. Odessa acceptase ciudata invitație a lui Blackwood, bănuind că destinația se afla undeva prin apropiere.

Trei ore și jumătate mai târziu, mașina ieși de pe autostradă în dreptul orașului Providence, din Rhode Island.

— Aproape am ajuns, spuse domnul Lusk cu glas cântat, strângând volanul cu mâinile lui grăsuțe, ca niște cârnăciori.

Ajunși sub autostrada înălțată, cotiră în apropierea portului industrial, străbătând o zonă abandonată plină cu fabrici năruite și cluburi de striptease. Domnul Lusk parcă în fața unui salon de tatuaje ce avea deasupra o firmă pe care scria ANGEL'S.

— E o glumă, nu-i așa? comentă Odessa.

Domnul Lusk își extrase trupul rotofei din mașină, apoi dădu ocol și îi deschise portiera Odessei. Pe trotuar, ea își îndreptă spatele și trase în nări aerul sărat, cercetând cu privirea cvartalul pustiu dominat de viaductul autostrăzii. Vitrina salonului era aproape în întregime vopsită în negru.

— Pe bune? rosti ea ca pentru sine.

Domnul Lusk se apropie de ușa salonului, apăsă butonul soneriei și așteptă. Ușa fu deschisă de un bărbat înalt, tatuat pe tot corpul și cu o mustață mare, maronie.

— Poftiți, poftiți, spuse acesta cu o voce gravă, ce trăda un accent mexican.

Odessa și domnul Lusk intrară, iar bărbatul închise și apoi încuie ușa în urma lor. Pereții salonului erau decorați cu modele de tatuaje – nimic sofisticat, doar lucruri simple – de la personaje de desene animate Warner Bros. La Calvin și la tatuaje pentru zona lombară ori modele cu trandafiri. Variante ale cuvântului MAMA. Toate însemnele forțelor armate, desene reprezentând femei și bărbați în pielea goală și mai multe fonturi gotice. Tot acolo se vindeau cuțite și

brichete Zippo, înșirate într-o vitrină specială lângă tejgheaua din față.

— Eu sunt Joachim, proprietarul.

Joachim avea 1,98 înălțime, purta blugi și un tricou negru mascate de un pardesiu maro, lung până în pământ. Strânse mâna Odessei, făcând-o să se simtă ca o fetiță care dă mâna cu uriaș.

— E aici, i se adresă Joachim lui Lusk. Vă aștept de o jumătate de oră.

— Am plecat cu întârziere din oraș, răspunse Lusk, părând să se refere la vizita pe care i-o făcuseră agentului Solomon.

— Nicio problemă, spuse Joachim.

Odessa se uită la tatuajele care se iveau pe sub mânecile acestuia. Simboluri, apusuri de soare și imagini cu caracter religios: toate desenate cu grijă, acoperind fiecare centimetru pătrat de piele, asemenea unui mozaic. O „Guernica" pe piele.

— Ai venit pentru un tatuaj? o întrebă Joachim.

Odessa clătină din cap, adresând-i domnului Lusk o privire întrebătoare.

Joachim chicoti.

— Glumeam. Dar, dacă îți vei dori vreodată unul, fă-mi o vizită.

Odessa încuviință, continuând să-i studieze tatuajele. Un chip desenat pe antebrațul lui îi atrase atenția; i se părea cunoscut. Să fi fost…?

Joachim o surprinse uitându-se la tatuajul acela.

— Îți place? Seamănă destul de bine, nu?

Odessa se uita când la tatuaj, când la domnul Lusk. Avocatul zâmbi amabil: da, într-adevăr, era chipul lui Lusk.

— Chiar îi surprinde spiritul, cred.

Odessa se uită și la celelalte chipuri tatuate, întrebându-se cine, de ce și ce…

— Uită-te și la ultimul, aici.

Joachim se apropie de tejghea și aprinse o lampă puternică, apoi își flexă o mână ca să scoată în evidență bicepsul. Își suflecă mâneca tricoului până în dreptul pectoralilor, dezvăluind și mai multe tatuaje; cele mai multe iradiau dintr-o cruce mare desenată pe mușchii pieptului, lumina soarelui sau o lumină divină strălucind dindărătul acesteia. Un mic bandaj acoperea o porțiune de piele aflată în partea stângă, la baza cutiei toracice. Joachim desprinse plasturele, dezvăluind carnea roșie, umflată, din jurul unui tatuaj proaspăt, de mărimea unui ou de gâscă.

Era chipul unei femei.

Chipul Odessei.

Ea făcu un pas în spate. Se uită la el, observând că acesta o privea de sus, zâmbindu-i.

— Seamănă destul de bine, spuse el.

Odessa rămăsese pur și simplu fără grai. Joachim acoperi la loc tatuajul și apoi ascunse cu tricoul toată acea pictură murală pe piele.

— Vino în spate, spuse Joachim. Te așteaptă.

— De unde ai obținut…?

Odessa era prea uluită ca să poată încheia propoziția.

…o imagine a mea?, ar fi vrut ea să spună, în timp ce Joachim îi invită să-l urmeze.

Îi conduse pe cei doi prin biroul din spate, apoi deschise o ușă spre un coridor strâmt, pe care îl străbătură până la următoarea ușă de acces în fabrica lipită de salonul de tatuaje.

Odessa mai mult simți decât văzu spațiul acela vast, protejat de un tavan înalt. Hala era prăfuită și întunecoasă, podeaua, unsuroasă, iar tropăitul pantofilor ei ricoșa în pereți.

Hugo Blackwood își făcu apariția din întuneric, purtând același costum închis la culoare, sau poate unul identic.

— Ați întârziat, spuse el.

Odessa rămăsese șocată, incapabilă să rostească ceva. Blackwood îi făcu lui Joachim un semn din cap, iar acesta se apropie de peretele de lângă ușă și apăsă un mic întrerupător.

Neoanele începură să se aprindă de-a lungul tavanului înalt, lumina revărsându-se în toată hala.

Porțiuni de tavan se surpaseră, dezvăluind următorul etaj, la fel de pustiu.

În mijlocul halei, dispuși în formă de romb, se aflau patru cilindri din plastic, din podea până-n tavan. Fiecare avea un diametru de circa 2,5–3 metri și cu siguranță măsura în înălțime peste șapte metri și jumătate.

Câte un cerc de sare de mare înconjura fiecare cilindru.

Niște creaturi mici, cu penaj negru – cocoși – pășeau în interiorul cilindrilor, ciugulind picioarele goale ale unor ființe cocârjate, bătrâne, a căror carne etala galbenul ca de ananas al grăsimii umane.

Fiecare avea trupul zbârcit al unui om în vârstă de trei sute de ani. Fără ochi și urechi, chipurile lor păreau lipsite de trăsături. Dar când cea din apropiere se răsuci, sâcâită de cocoși, Odessa văzu cum întreaga față i se preschimbă într-o gură căscată, vădit flămândă. Ca a unui pește, gura aceasta era dispusă sub forma unor cercuri concentrice de carne tremurătoare, mărginite de niște protuberanțe cartilaginoase – nu dinți propriu-ziși, ci niște lame tăioase.

Simțind cum își pierde echilibrul, Odessa se prinse de spatele sacoului lui Blackwood.

— Sunt cunoscuți sub numele de Suflete goale, spuse Blackwood. Ei sunt cei goi, cei mereu flămânzi. În folclorul mesopotamian se spune că s-ar fi născut din *Udug Hul* – adică din spirite spurcate. Nu te apropia de cercul de sare. N-ai vrea să-l atingi.

Chiar în clipa aceea un alt Suflet gol sâsâi, scrâșnind din dinții aceia lamelari și ferindu-se scârbit de un cocoș care tocmai îi ciugulea glezna.

— Spirite spurcate, repetă Blackwood. Aici le puteți observa forma vizibilă. Însă noi suntem înconjurați, clipă de clipă, de multe alte entități. Cu ocazia anumitor investigații, am văzut cum diverși experți criminaliști se apropie de locul crimei și folosesc o lampă specială cu ultraviolete…

— O lampă Luma, îl întrerupse Odessa.

— Da, ca să dezvăluie cum arată de fapt o cameră de altfel curată, ce nu se poate vedea cu ochiul liber. Ei bine, așa sunt și aceste entități vizibile pentru mine. Le văd de jur-împrejurul nostru. Tot timpul. Acestea de aici sunt niște larve care sar dintr-un corp omenesc într-altul, asemenea unor adolescenți care fură mașini ca să dea o… cum se zicea?

— Să dea o tură, spuse Joachim.

Toate cele trei entități își întoarseră chipurile spre Odessa; femeia fu cuprinsă de o senzație neplăcută.

— Da, să dea o tură. Un Suflet gol se strecoară într-o gazdă umană pentru o perioadă limitată. Sunt creaturi ale Haosului. Prosperă când acesta se manifestă. Se bucură nespus când persoana care le găzduiește este ucisă. Astfel, sunt expulzate din trupul respectiv, călătoria lor luând sfârșit. Momentul morții, când gazdele sunt ucise, le produce o plăcere incomensurabilă – iată motivul pentru care comit aceste crime violente. Gazdele experimentează perioadele în care sunt posedate ca pe niște momente de amnezie. Asta a pățit agentul Leppo.

Abia imaginea lui Walt Leppo reuși, în cele din urmă, s-o scoată pe Odessa din mutenie.

— Walt? șopti ea.

Blackwood se apropie de cilindri, în timp ce Odessa luă mâna de pe haina lui.

— Entitățile sunt creaturi compulsive, dependente de emoții extreme. Momentul morții, momentul expulzării le provoacă o senzație pe care caută s-o repete la nesfârșit.

— Al morții? se miră Odessa. Blackwood încuviință.

— Adesea, dacă din cine știe ce motiv moartea nu a fost suficient de satisfăcătoare, entitățile sar direct din cadavru în persoana aflată în apropiere, sperând să-și intensifice experiența. Cel mai ușor pătrund în persoanele conflictual-emotive sau instabile psihic… deși pot profita de orice ocazie, mizând pe elementul-surpriză. Sunt creaturi viclene, istețe, care nu ratează nicio ocazie.

Odessa privi entitățile rotindu-se în interiorul cilindrilor, agasate în permanență de cocoși.

— Încă nu-mi dau seama dacă pot crede ceea ce văd.

— Sufletele goale se tem teribil de un singur lucru, și anume de cocoși – de claponii negri, adică de cocoșii castrați. Straniu, adoră să mănânce ouă fierte. Trebuie să le ținem în permanență separat. Împreună, pot dobândi o putere distructivă uriașă, pot provoca un adevărat masacru.

Abia atunci Odessa observă că al patrulea cilindru, cel mai îndepărtat de locul în care stătea ea, era gol.

— Dar unde se află…?

— Ah, da. De-a lungul anilor, am reușit să prind și să închid trei. Cel de-al patrulea cilindru îl așteaptă pe ultimul Suflet gol, cel născut la urmă, cel mai flămând.

Odessa privi cum creaturile se feresc spasmodic de cocoși, țipând strident.

— Credeți că cel de-al patrulea…?

— Face ravagii, da. S-a aciuat în consilierul guvernatorului în timp ce zbura peste Manhattan, aterizând forțat și apoi făcându-l să-și ucidă familia. Apoi și în administratorul local din Long Island, în timpul masacrului din primărie.

Cum mai înainte nu coroborase cele două evenimente, Odessa abia acum își dădea seama.

— Două figuri politice.

— Da, și eu m-am gândit la asta. Singura slăbiciune a Sufletelor goale, în afara faptului că se tem de claponii negri, este natura lor aleatorie. Îmbrățișează deliciile morții și tot haosul aferent fără să țină seama de împrejurări, trecând de la o catastrofă la următoarea. Dar, dacă reușesc cumva să se concentreze… de exemplu, aciuindu-se în niște persoane care dețin poziții de putere… în fine, vă imaginați urmările.

Odessa scutură din cap.

— Dar cum ați reușit să le prindeți?

— Situații diferite, epoci diferite. Comportamentul lor dezordonat le-a fost de folos din acest punct de vedere. Însă acum al patrulea, cel care ne-a scăpat, pare să se fi stabilit, dintre toate locurile posibile, în zona New York – New Jersey.

Joachim se apropie de cilindri, pășind în rombul format de aceștia. Bătu cu pumnul într-unul, speriind Sufletul gol închis înăuntru.

Acesta ripostă imediat, lipindu-și de plexiglas gura concentrică. O limbă groasă, albicioasă, se rotea încet, flămândă, depunând un strat de salivă.

— Joachim le supraveghează, spuse Blackwood. S-ar putea spune că este gardianul lor. Dacă ar reuși cumva să evadeze, atunci va fi… va fi ceva ce omenirea nu a mai trăit de multă vreme.

— Și atunci… de ce le țineți aici? se miră Odessa. De ce le țineți în viață?

— Sunt ființe primordiale, răspunse Blackwood cu aerul că repeta o evidență. Nu pot fi distruse. Doar închise. Cu cât se află mai aproape una de cealaltă, cu atât devin mai calme. Se simt una pe cealaltă.

Odessa văzu cum scrâșnește un Suflet gol, cu gura larg deschisă, și simți cum i se face rău.

— Asta e… nebunie curată, șopti ea.

— Trebuie să ne concentrăm asupra întrebării „De ce aici?” – sau „De ce acum?”. Cine ar fi putut elibera cea de-a patra entitate, cine ar fi putut să-i exploateze energia? Care este scopul acestei sau acestor persoane?

Odessa se străduia să țină pasul cu teoria lui Blackwood.

— Eu nu am văzut nicio astfel de creatură părăsind trupul lui Walt Leppo. Ce am zărit eu semăna mai degrabă cu un val de căldură. Și am simțit în nări un miros de…

— De fludor topit. Știu. Am simțit același miros. După cum spuneam, aceasta este înfățișarea vizibilă a acestor creaturi. Asemenea apei care poate avea trei stări de agregare, și ele pot trece de la una la alta. Într-un singur mod îți poți da seama dacă o persoană este parazitată de un Suflet gol. Semnul lor distinctiv este un sigiliu aflat la baza gâtului, unde se termină părul. Seamănă cu niște vene vizibile, dispuse sub forma unei busole. Este foarte greu, dacă nu de-a dreptul imposibil, să cercetezi linia părului unei persoane posedate de o larvă dezlănțuită.

— Nu trebuie să-mi spuneți, șopti Odessa atingându-și tâmplele, un gest la care în ultima vreme recurgea tot mai des.

De ce acceptase să urce în Rolls-Royce?

— Bănuiala mea, spuse Blackwood pe un ton care dădea de înțeles că era mai degrabă sigur, este că o ceremonie prost condusă a atras cea de-a patra entitate. Cel mai probabil una ținând de religia Palo. În New Jersey au avut loc mai multe profanări de morminte, toate fiind acoperite pe larg de presă.

— Există vreo cale prin care aș putea să revin în momentul în care încă nu intrasem aici… și să uit tot ce am văzut până acum?

Blackwood o privi, neștiind dacă glumea sau vorbea serios.

— Ați cerut răspunsuri. Ați vrut să aflați ce s-a întâmplat cu agentul pe care l-ați împușcat mortal. Ce motiv a avut el s-o atace așa, dintr-odată, pe fetița aceea.

Blackwood păși în fața Odessei, asigurându-se că avea parte de toată atenția ei.

— Entitatea a dorit să apăsați pe trăgaci. A dorit să fie ucisă – să fie expulzată din corpul acela. *V-a ales.*

— De ce eu? se miră Odessa.

— Nu sunteți vinovată cu nimic. Probabil a simțit afecțiunea pe care i-o purtați acelui bărbat, spuse Blackwood. Suferința lui sau a dumneavoastră ar fi sporit bucuria pe care urmărea s-o resimtă.

Odessa își dădea seama că, în felul lui aparte, Blackwood încerca s-o absolve de uciderea lui Walt Leppo. Doar că fiecare răspuns ducea la încă o întrebare.

— Dar atunci de ce unul dintre monștrii ăștia cu gură mare… nu a sărit în mine?

— Cred că ar fi făcut-o. Poate că a existat un moment de ezitare, suficient de lung ca alte persoane să-și facă apariția în încăpere. De asemenea, deși plăcerea pe care le-o provoacă expulzarea dintr-o persoană decedată este indiscutabilă, cred că aceasta își pierde din intensitate dacă se repetă prea des, la intervale relativ scurte.

Odessa se uită la el. Tocmai comparase plăcerea resimțită de entitățile acelea cu orgasmul? Iată o întrebare pe care nu voia să o rostească.

— Trebuie s-o găsesc și s-o capturez pe cea de-a patra înainte de a-și atinge obiectivul, spuse Blackwood. Țelul lor suprem este haosul, iar haosul suprem l-ar putea obține luând în stăpânire o persoană care deține foarte multă putere și se bucură de un imens prestigiu.

— Și vreți ca eu să vă ajut s-o prindeți.

— Nu contează ce vreau eu, răspunse bărbatul. Avem de-a face cu o urgență. Trebuie să-i găsim pe toți cei care au avut legătură cu locul unde s-a petrecut evenimentul în care ați fost implicată, în prima jumătate de oră după ce Leppo a fost împușcat.

Încă o dată Blackwood se exprimase cu delicatețe, străduindu-se să nu menționeze că Odessa apăsase pe trăgaci.

— O jumătate de oră? se miră Odessa. De unde această limită de timp?

— Cea de-a patra entitate sărise deja dintr-un corp într-altul. Timpul pe care l-ar fi putut petrece în libertate ar fi trebuit să se reducă la treizeci de minute, dacă nu mai puțin.

Odessei nu-i venea să creadă că se lăsase prinsă în această poveste.

— Trebuie să cunosc anumite lucruri. Dacă vreți să vă ajut, trebuie să știu cine sunteți… și cine sunt oamenii aceștia. Și de unde știți toate astea…

— Toate la timpul lor.

— Timpul lor e acum, spuse ea pe un ton apăsat.

Blackwood își înclină ușor capul într-o parte.

— Da, desigur, cedă el, spre surprinderea Odessei. Trebuie să aflați totul despre Sufletele goale. Începând cu felul în care aceste creaturi primordiale și-au făcut apariția…

— Și cine s-a făcut vinovat de apariția lor, spuse Odessa.

— Ah, răspunsul la această întrebare e simplu, dădu Blackwood din mână. Mă tem că eu sunt de vină.

1582. Mortlake, împrejurimile Londrei

În ziua care a urmat ședinței din biblioteca lui John Dee, tot felul de lucruri ciudate au început să se petreacă în locuința și în curtea avocatului Hugo Blackwood.

Vegetația s-a ofilit și a murit, frunzele sfărâmându-se ca solzii de rugină, de parcă toată apa din pământ s-ar fi preschimbat într-o materie toxică. În curte au început să apară găuri ca niște vizuini de animale mici, doar că pământul din jur era răsfirat, de parcă ceva venit din adâncuri și-ar fi săpat cale către suprafață, nu invers.

Zgârieturi pe pereți. Țipete stridente în noapte, care te trezeau din somn, schelălăieli venind dinspre Tamisa. Blackwood a avut un vis în care o umbră de pe perete a căpătat formă, sărind pe podeaua dormitorului, strecurându-se în patul său, chiar lângă el, ca un trup rece și ud. Blackwood s-a trezit cu răsuflarea tăiată, căzând imediat pe podea. Apoi, cu un icnet puternic, a reușit să-și elibereze gâtul și să respire.

O ceață coborâse peste toată partea aceea de oraș. Ceea ce-l îngrijora însă cel mai mult pe Hugo Blackwood era comportamentul bunei sale soții, Orleanna, o frumusețe cu părul negru ca pana corbului și ochii ca de porumbiță. După o zi în care s-a arătat distantă și apatică, a căzut la pat. La sfatul medicului, Blackwood a angajat o infirmieră ca s-o îngrijească în absența lui. După două zile, infirmiera a refuzat s-o mai îngrijească pe Orleanna, fără să explice motivele, și a plecat zdruncinată. Când s-a apropiat de patul soției bolnave, Blackwood a găsit o femeie confuză și istovită, implorându-l s-o ajute. Lumina îi dispăruse atât de repede din ochi, iar respirația grea îi făcea pieptul să-i tresalte spasmodic. Agitată și febrilă, Orleanna vorbea cu oameni care nu se aflau acolo.

— Oare nu se mai poate face nimic? întrebă el, ștergându-i transpirația de pe frunte cu o compresă rece. Iubirea mea, iubirea

mea.

Orleanna fusese muza care inspirase toate succesele lui Hugo Blackwood, focul care îi anima ambiția. Era fiica unuia dintre mentorii lui și crescuse într-un cămin în care se învăța și se studia în permanență. Deopotrivă inteligentă și pricepută, Orleanna era chiar mai ambițioasă decât soțul ei: își dorea ca el să aibă succes din toate punctele de vedere. Nu trecea zi în care Blackwood să nu se mire că o cucerise; și încă din ziua căsătoriei se străduise să o răsplătească pentru sprijinul ei.

Ea era strălucitoare lăuntrică, în vreme ce Blackwood era extrem de galant. Dacă Orleanna nu ar fi fost atât de atrăgătoare, făcându-i pe toți cei din jur să o remarce, Blackwood ar fi fost absolut bucuros să nu se ducă în vizite, să nu primească musafiri sau să nu participe la diversele evenimente sociale. Influența ei fusese cea care îl făcuse pe Blackwood să se apropie de o personalitate atât de fascinantă și de charismatică precum John Dee. Orleanna Blackwood avea „inteligența unui bărbat", cum se spunea pe vremea aceea. Iată de ce, din când în când, Blackwood se simțea dator să-i reamintească, în diverse anturaje, să-și joace rolul predestinat. Altfel, când rămâneau singuri, discuțiile lor însuflețite durau până la ore mici din noapte, purtate la lumina lumânării și ajutate cu câteva pahare de vin. Personajele ieșite din comun, asemenea lui Dee, o încântau și, în vreme ce alte soții se mulțumeau – ba nu, erau de fapt încurajate – să socializeze doar cu femei, Orleanna căuta cu obstinație compania unor bărbați învățați. Această înclinație a ei l-a transformat pe Blackwood într-un egoist, într-un bărbat posesiv, însă cu măsură. Dorința de a poseda frumusețea, de a glorifica puritatea, de a o proteja, face parte din natura umană. Dee însuși îi spusese la un moment dat Orleannei că s-a născut „cu secole mai devreme decât epoca pe care o merita". De față cu soțul ei, Orleanna minimalizase acest compliment, socotindu-l a fi doar un gest de politețe, însă Blackwood știa că ea fusese extrem de flatată.

Faptul că acum o vedea suferind era pentru Hugo Blackwood o povară pe care pur și simplu nu o putea duce. Noaptea aceea, ședința aceea sinistră, desfășurată în biblioteca lui John Dee, îl bântuia, făcându-l să se teamă că abătuse un val de nenorociri asupra căminului său, asupra iubirii lui. Nu-și amintea prea multe despre ceea ce se petrecuse în noaptea cu pricina – cu toate că-și frământase cu disperare creierii –, doar că revenise acasă înaintea zorilor, iar Orleanna se trezise și, somnoroasă, îl rugase s-o sărute…

Blackwood își mai amintea că ea se crispase simțindu-i gustul pe buze, izul de colofoniu rămânându-i în gură. În dimineața care a urmat i-a spus că încă simțea un gust de ars în cerul gurii, pe care nu și-l putea explica.

***

Într-o seară, Talbot, spiritistul, și-a făcut apariția în pragul ușii lui Hugo Blackwood, într-o stare de agitație.

— O bestie umană, spuse el, depănând în bucătăria lui Blackwood o poveste stranie, la o ceașcă cu ceai. Fața îi este de lup, iar brațele, de urs.

— Talbot… rosti Blackwood, încercând să-l liniștească.

— L-am văzut. Întotdeauna cu coada ochiului – dar nu mai puțin prezent. Pândind în întuneric, după vreun copac. În odaia alăturată.

— Cred că te-a luat cu fierbințeală.

Talbot îl apucă pe Blackwood de mână, lipindu-i palma de fruntea lui.

— E rece ca o piatră de râu.

Umbra se strecurase lângă el, udă, rece.

— Fierbințeala minții, spuse Blackwood, retrăgându-și mâna.

— Iar izul acela… continuă Talbot. Umezeala. Peste tot.

— Edward, spuse Blackwood. Eu credeam că ești… plin de entuziasm când vine vorba de spirite.

— Adică un șarlatan? se burzului Talbot.

— Sună prea dur, recunoscu Blackwood. Credeam că ești un fel de interpret. Divinațiile. Transele.

Talbot rămase cu privirea ațintită la ceașca de ceai.

— Se întâmplă să ai niște vin de Porto?

— Nicio picătură, mă tem. Orleanna nu s-a mai dus la piață. Nu se simte bine…

— Pelinul pe care l-am băut în noaptea aceea. Mă simt de parcă aș fi rămas sub vraja lui. Nu mă pot încrede în ceea ce văd cu ochii mei… în propriile gânduri…

Blackwood clătină din cap, ușurat să vadă că Talbot reușea să-și mărturisească temerile.

— O umbră a fost eliberată.

Talbot mai luă o gură de ceai și, fiindcă i se păru sălciu, îl azvârli cu tot cu ceașcă, iar porțelanul se făcu țăndări.

— Putred, bombăni Talbot. Totul e putred…

Blackwood mirosi ceaiul din cana sa, descoperind că acesta, într-adevăr, era sălciu. Până și frunzele de ceai păreau putrede.

— *Hugo!* strigă deodată Orleanna, glasul ei auzindu-se prin pereți.

Talbot părea înspăimântat.

— Soția mea, spuse Blackwood, părăsind bucătăria și deschizând cele două uși care îl despărțeau de dormitor.

— Zgomotul trebuie s-o fi alarmat.

Orleanna stătea așezată în fund pe pat, îngrozită.

Blackwood se simți dator să-i explice:

— Talbot a trecut pe la noi, iubirea mea, și a scăpat o ceașcă de ceai…

Orleanna însă nu-l asculta. Blackwood își dădu seama că strigătul ei nu avusese legătură cu ceașca spartă.

Soția lui se uita la peretele pe care, cu mai puțin de trei luni în urmă, el atârnase o tapiserie.

O pânză în carouri cărămizii, aurii și verde-jad, cumpărată dintr-un magazin londonez într-o zi plăcută de vară: o decorațiune pentru dormitorul lor conjugal.

Blackwood se uită la tapiserie, însă nu văzu nimic neobișnuit.

— Nu… în spatele ei, Hugo, spuse ea, contorsionându-și fața și gura ca un om care se pregătește să scoată un țipăt. Blackwood se apropie de ea, îi atinse fața cu palma, implorând-o să-l privească. Ochii ei însă rămăseseră ațintiți asupra tapiseriei.

— Ai vrea… ai vrea s-o dau jos?

Orleanna continua să se holbeze, ca hipnotizată.

— Jos cu ea, spuse el, hotărându-se brusc.

Se apropie de perete și apucă pânza. Însă înainte s-o tragă de pe galeria care o susținea, tapiseria – de parcă ar fi avut o voință proprie – căzu grămadă pe podea.

Blackwood se feri, făcând un salt în spate. Peretele rămas acum gol nu avea niciun semn.

— Uite, vezi…?

Blackwood se întoarse către pat, însă între timp Orleanna își pusese din nou capul pe pernă, ținându-și ochii închiși.

— Draga mea, spuse el, atingându-i obrajii și bătând-o ușor pe dosul palmei.

Orleanna respira egal; părea să fi căzut brusc într-un somn profund. Blackwood se îndepărtă de pat, simțind în piept un ghimpe de groază.

Revenind în bucătărie, îl găsi pe Talbot plimbându-se nervos încoace si-ncolo.

— Ce s-a întâmplat? întrebă acesta.

Blackwood îl apucă de umeri.

— Trebuie să mergem la Dee.

Filosoful și ocultistul se plimba prin holul cel mare cu pași rapizi și sprinteni pentru vârsta lui.

— Dimpotrivă, un succes uriaș și răsunător! spuse John Dee, respingând îngrijorările celor doi. În sfârșit, am reușit să străpungem vălul mistic.

Îi conduse către magnifica lui bibliotecă, însă Talbot îi sări în față, blocând ușa.

— Nu aici, spuse el. Oriunde, numai aici nu.

— Edward, spuse John Dee, privindu-l ca un părinte dezamăgit de slăbiciunea unui copil. Haide, ghicitorule în sfere. Să nu-mi spui că-ți lipsește curajul propriilor convingeri.

Talbot scutură din cap, ferindu-și privirea.

— Am văzut ceva, spuse el. Am simțit niște lucruri. Trebuie să sfărâmați acel *orbuculum.*

Dee i se adresă lui Blackwood:

— Să ajungi pe marginea prăpastiei și tocmai atunci să-ți pierzi cumpătul? Haideți!

Îi conduse în observatorul al cărui tavan din sticlă invita noaptea în încăpere.

Blackwood era nerăbdător. Trebuia să se întoarcă la Orleanna. Nu suporta gândul că o lăsase singură.

— Poate că ați repurtat un anumit succes, maestre Dee, spuse Blackwood, și pentru asta ar trebui să fiți lăudat. Dar dacă… să presupunem… ați atins ceva dincolo de un hotar pe care nu ar fi trebuit să-l încălcați?

Dee clătină din cap, legănându-și barba argintie.

— Nu există așa ceva, spuse el și făcu un pas în lateral înainte să se întoarcă spre Blackwood și Talbot. Sunteți emisari ai îndoielii trimiși de pe lumea aceasta, pământească, pentru a-mi încețoșa mintea, pentru a mă face să mă îndepărtez de această mare revelație. Niște paznici ai lumii vechi. Propriii mei conspiraționiști întorși acum împotriva mea. Obstacolul final pe care trebuie să-l înlătur în fața transcendenței. Și voi ziceți că acesta ar trebui să fie momentul meu de îndoială?

— Mărite mag, începu Talbot. Nu ați remarcat aici semne stranii, prevestind lucruri întunecate?

— Niște minuni uimitoare, spuse Dee. Splendori spirituale. Am reușit, Talbot! Am realizat sinteza dintre magie și știință. Am invocat și am determinat un înger enohian să ne călăuzească și să ne povățuiască. Acesta mă va reașeza în locul pe care îl merit la curtea reginei. Mai întâi îl vom întâlni, apoi îl vom dezvălui întregii lumi. Iar în al treilea rând, îl vom înțelege.

Infatuarea strălucitului vrăjitor, care vorbea cu atâta însuflețire încât aproape că îi ieșiseră ochii din orbite, îl neliniștea teribil pe Blackwood.

— Înțelegerea este cel de-al treilea pas, ați spus? întrebă el.

— Da, iar punerea lucrurilor în ordine – al patrulea, continuă Dee, uitându-se cu superioritate la avocatul său. Nu-ți complica viața cu probleme ce țin de lumea spirituală, avocatule. Lumea ta din legi și dispoziții este o biată flăcăruie în comparație cu fulgerul care stă să lovească. Tocmai am făcut o breșă în lumea mistică.

— Sau… interveni Blackwood, întrezărind megalomanul ascuns în roba filosofului. Sau poate ați deschis o breșă prin care lumea mistică s-ar putea strecura în lumea noastră? Cum puteți ști că doar ați pătruns într-un alt tărâm… și că nu ați permis unui alt tărâm să pătrundă în al nostru?

Dee îl privi îndelung pe Blackwood. Acesta simți că vorbele sale semănaseră un grăunte de îndoială în bravada lui Dee… dar filosoful dădu neîncrezător din mână.

— Tertipuri avocățești, spuse el. Sunt surprins că invocarea a reușit în prezența unei persoane atât de… nevrednice.

— Pelinul… spuse Talbot, părând să poarte o conversație paralelă. Ne-a amărât sufletele…

Dee se așeză, precum un vrăjitor care uzurpă tronul unui rege, într-un scaun tapițat cu brocart și cu brațe argintii.

— Întotdeauna se întâmplă așa, spuse el. Va trebui să străbat singur tărâmul mistic. Atât călătoria, cât și răsplata, îmi vor reveni.

Talbot se apropie de el.

— Le puteți avea pe amândouă, mărite mag.

— Plecați, atunci. Lăsați-mă să aștept îngerul cât prinde formă umană.

Văzând cât de mare era insolența vrăjitorului, Blackwood clătină din cap, apoi își îndreptă privirea către cărțile despre sferele celeste și planurile astrale, așezate lângă tomurile de astronomie și cosmologie. Oare vrăjitorul unise cele două domenii – cel mistic și cel științific – însă, în loc să ajungă la o teorie unificată, își pierduse busola?

Blackwood aruncă o scurtă privire în sus, nemaiștiind încotro s-o apuce. Atunci văzu o formă albă, strălucitoare, care îi privea pe cei trei de pe un fronton – sau poate plutind deasupra acestuia. O siluetă umană cu ochi negri, ce levita învești mântată într-un fel de cearșaf alb.

Apariția mai aruncă o privire curioasă, apoi alunecă fără zgomot îndărătul crestei acoperișului, făcându-se nevăzută.

Cu un țipăt, Hugo Blackwood ieși valvârtej din observator și începu să alerge pe culoarele largi ale reședinței lui Dee, îndreptându-se către ușa principală și apoi ieșind în noaptea rece, umedă. Fu cât pe ce să alunece într-o baltă de noroi, reuși să treacă de colțul clădirii fără să piardă din ochi acoperișul și crestele acestuia, căutând – și în același timp îngrozit să descopere – acea apariție înfiorătoare.

Uitând de Talbot și de Dee, Hugo Blackwood își luă calul și porni într-un galop avântat către casă.

Dădu în lături ușa principală și se îndreptă către dormitor. Orleanna zăcea în pat, cum o lăsase, doar că acum – în chip ciudat – tapiseria era întinsă peste așternuturi.

— Iubirea mea, spuse Blackwood în lacrimi, fiindcă în goana către casă fusese convins că pe ea o zărise plutind deasupra locuinței lui Dee, fantoma trupului ei mort căutându-l pentru un ultim rămas-bun.

Îi ridică ușor capul, strângându-l la piept și simțindu-l nădușit din pricina febrei. Mai plânse puțin, apoi se opri brusc, temându-se să nu-și piardă mințile. Ce însemna halucinația în care își făcuse apariția imaginea ei? Oare divinațiile lor declanșaseră din greșeală o epidemie de nebunie?

Blackwood își apropie capul de al ei, sărutând-o ușor pe buze. Și-ar fi dorit să rămână împreună pe vecie.

Când își înălță capul, tresări văzând că între timp soția lui deschisese ochii. Aceștia erau însă reci, morți. Goi.

Domnul Lusk îi conduse cu mașina până în apropierea intersecției dintre 72nd Street și Central Park West. Odessa îl urmă pe Blackwood în clădire, pătrunzând pe o ușă laterală pe care nu scria nimic. Un culoar strâmt dădea către o a doua ușă, în spatele căreia Odessa descoperi un sistem de lifturi vechi, bogat ornamentat.

— Stați așa, spuse ea. Ne aflăm în clădirea Dakota?

Dakota era cel mai cunoscut bloc de apartamente de lux din Manhattan – și unul dintre cele mai exclusiviste. Ușile ascensorului se deschiseră, iar ei pășiră înăuntru. De îndată ce ușile se închiseră la loc, Odessa spuse:

— Aici locuia John Lennon când a fost împușcat.

Blackwood se uita la săgeata care indica etajele prin dreptul cărora treceau.

— A, da – cântărețul. Mi-l aduc aminte… „Cântărețul?", se minună Odessa. Oare Blackwood făcea pe prostul?

— Cred că soția lui m-a căutat odată. O tipă interesantă. Voia să știe dacă nu cumva clădirea era bântuită.

— Și era?

— Încă este.

Ascensorul se deschise, iar Blackwood se îndreptă către o ușă neîncuiată, de două ori mai înaltă decât Odessa. Holul de la intrare era pardosit cu marmură netedă, întunecată, iar pereții acoperiți cu un tapet violet-roșcat decorat cu un model William Morris. Blackwood se îndreptă direct către încăperea următoare, un salon larg, ale cărui ferestre dădeau către Central Park. Tavanul era foarte înalt, avea cel puțin patru metri, iar ornamentele din lemn de frasin erau extrem de elaborate. Un șemineu uriaș din piatră ocupa o parte a peretelui aflat de cealaltă parte a ferestrelor; un lambriu, cioplit cu multă migală, pornea de la poliță și se întindea pe peretele din spate. Figurinele, care păreau foarte vechi, reprezentau personaje de ambele sexe, contorsionate, printre care se strecurau limbi de foc.

Parchetul cu intarsii era din mahon. Nu ai fi putut spune că încăperea era mobilată. Nu exista nimic comod pe care să te poți așeza: un salon fără scaune. Doar o masă lungă, greoaie, a cărei suprafață era acoperită – ticsită mai bine zis – cu hărți desfăcute reprezentând orașe antice, țări și rute maritime. În rest, camera părea construită din cărți.

Pereții erau acoperiți cu rafturi și cu fișete pentru dosare, iar podeaua era un adevărat labirint compus din vrafuri de cărți aranjate în fel și chip, unele înalte de aproape doi metri, altele dispuse piramidal.

— Aceasta este locuința dumneavoastră?

— Aceasta este locuința mea din Manhattan, zise Blackwood, după care ieși pe o ușă care dădea într-un hol lung.

Odessa numără patru uși dispuse două câte două pe pereții laterali. Fusese în multe apartamente newyorkeze, însă niciunul nu avea camerele unite de un hol comun și niciunul nu era la fel de spațios.

— De când locuiți aici? se interesă ea.

— Clădirea a fost construită în anii 1880.

Odessa nu avea motive să se îndoiască, mai ales că acum cerceta cu privirea lambriul scund, în stil european, care proteja pereții de-a lungul holului.

— Am înțeles, însă întrebarea mea era „de când locuiți aici”?

Blackwood scoase o cheie din buzunar și o vârî în broasca uneia dintre uși.

— Aceasta era singura clădire construită atât de departe, în zona de nord-vest a insulei, pe vremea aceea. Orașul practic a crescut în jurul ei. Și parcul, de asemenea. Londra dintotdeauna a părut un oraș deja format, însă aici am putut urmări cum o metropolă se ridică pe picioare asemenea unei căprioare abia născute. Când a fost construită, clădirea avea deja instalația electrică pusă la punct, beneficiind de propriul generator de curent. Îmi place electricitatea.

Acum câțiva ani, proprietarii au înființat o societate de tipul… *cooperativă* era termenul parcă… Știți ce înseamnă asta?

— Desigur, răspunse ea.

— Eu, nu.

Era evident că, în acest caz, propria ignoranță nu-l deranja. Răsuci cheia în broască și deschise ușa. O altă încăpere spațioasă, o altă bibliotecă. Rafturile gemeau sub greutatea unor cărți vechi, cu cotoare roase, și a unor manuscrise care începuseră să se fărâmițeze. Mai erau acolo cărți in-folio și pergamente. Multe cărți vechi purtând titluri în latină și franceză, precum *Ethici philosophi cosmographia… Mysteriorum liber primus… Supplicationes et invocationes… De Heptarchia Mystica Collectaneorum…*

Din pricina hârtiei vechi, încăperea mirosea a lapte cu vanilie și migdale.

— Este imposibil să fi avut timp să citiți toate astea, spuse ea, obosită să-i tot pună întrebări și simțindu-se mereu în inferioritate.

Blackwood nu răspunse la provocare.

— Biblioteca mea mă urmează pretutindeni, spuse el.

— Vă urmează? Unde?

— Am și alte reședințe.

— Bine… dar cum reușiți să călătoriți fără pașaport?

— Mmm… da, carnețelul acela, spuse el, înțelegând la ce se referea Odessa. De la un an la altul devine tot mai dificil.

Blackwood mai deschise o ușă, dezvăluind privirii ceea ce într-o locuință normală ar fi fost o sufragerie. Doar că aici, înșirate de-a lungul unei mese lungi de mahon, pe niște rafturi și în câteva dulăpioare cu uși de sticlă se aflau…

— Ce sunt astea?

— Instrumente, răspunse Blackwood.

Obiectele cu caracter religios ieșeau imediat în evidență. Argint și bronz, unele bătute cu nestemate, cruci, astrolabi și busole. Pocaluri și sfeșnice. Tot felul de prafuri în flacoane din sticlă cu dopuri de

plută, precum și diverse accesorii – mănuși și șaluri care arătau asemenea unor odăjdii.

— Chestiile astea seamănă cu niște arme, remarcă Odessa.

Pumnale, dălți și burghie. Ciocănele ascuțite și iatagane. Câteva cutii din lemn pline cu unelte medievale destinate fie torturii, fie unor intervenții chirurgicale.

Un alt raft conținea amulete din metal și pânză. Figurine din piatră și totemuri cioplite. Câteva cranii. „Sau trofee?", se întrebă Odessa.

— Toate sunt instrumente vechi, îi explică Blackwood. Nu trebuie atinse.

Spunând asta, Blackwood desfășură o trusă din piele și alese diverse piese din colecție, vârându-le prin buzunarele acesteia: un pumnal, o cruce ciudată, un tub cu o poțiune rozalie pe care Odessa nu putea s-o asocieze decât cu un elixir.

— Probabil că ați adunat toate aceste lucruri de-a lungul vremii. Cumpărate sau furate?

— Am adunat această colecție din pură necesitate, îi răspunse Blackwood.

Între timp, Odessa se liniștise. Simțea că nu s-ar mai fi putut lăsa intimidată.

— Câți ani aveți? îl întrebă ea.

Blackwood se opri din împachetat, semn că nu mai avea răbdare cu ea.

— Câți ani îmi dați?

Odessa ridică din umeri, urmându-l în jurul mesei.

— Treizeci și cinci.

— Atunci treizeci și cinci de ani să fie, spuse el.

Odessa trecu pe lângă o colecție de ustensile de scris așezate într-un borcan mare de sticlă.

— Și de câtă vreme aveți treizeci și cinci de ani?

— Ah! făcu el. Întrebarea corectă. Doar că ezit să răspund.

— De ce, mă rog?

— Pentru că de obicei, când răspund, imediat aud un sunet extrem de enervant. Cred că îi zice „râs homeric” și nu doresc deloc să-l aud.

— Să vedem dacă îl voi găsi și eu enervant.

După o lungă pauză, Blackwood deschise gura și spuse:

— Patru sute cincizeci.

Odessa, desigur, hohoti homeric. Blackwood scoase un oftat.

— Vă apropiați de o jumătate de mileniu. E ceva, nu?

— Nu prea.

— Dar cum e posibil?

— Întrebarea este prea vagă, spuse el, desfăcând o pungă moale din piele de vițel și mirosind pudra aflată înăuntru.

— Atunci: cum s-a întâmplat? reformulă ea. Cum poate un bărbat, un om, să trăiască atât de mult?

— Credeam că e evident. Am fost blestemat.

— Blestemat, repetă Odessa. De cine?

— Nu de cine.

— De ce, atunci?

— A fost rezultatul unei transgresiuni îndreptate împotriva naturii. A fost doar o prostie, sau cel puțin așa am crezut. O ședință de spiritism… o invocație. Doar că am trecut o graniță. Sacrul s-a intersectat cu profanul, iar eu am fost condamnat la această existență.

Odessa se simțea copleșită de multitudinea informațiilor.

— Spuneați că erați avocat?

— Undeva în apropierea Londrei. Un avocat respectabil, însă nu extraordinar.

— Aveați familie?

— Da, eram însurat.

— Și cum ajung avocații însurați să se implice în…

— Aveam un client, un prieten… un tip uimitor. Un om pe care îl respectam, cu o mulțime de legături la curtea regală, care m-ar fi putut ajuta în carieră. În același timp, un bărbat charismatic și extrem de inteligent. Ai putea spune că am căzut sub influența lui, pentru că am fost mai mult decât un simplu martor ocular. Nu înțelegeam nici adâncimile, nici înălțimile explorărilor lui. Eram fascinat, curios, dar un diletant. Un profan. Un amator care nu-și avea locul acolo. Vorbim despre Londra anilor 1580. Eram un avocat de oraș. Iar acest bărbat, pe nume John Dee, mi-a deschis ochii către o lume speculativă, a magiei și a misterelor. Cu toate că adevărul este că eu mă băgăm ca musca în lapte în ceea ce oficia el. Nu voi afla niciodată de ce îmi tolera prezența.

Odessa continuă să ocolească cu pași rari masa plină cu instrumente străvechi.

— Și… ce s-a întâmplat?

— Lumea s-a dezechilibrat. Am lăsat să intre în planul existenței noastre un…

— Un ce…?

— Un plan astral. El era convins că putea să intre în legătură cu un înger. Însă nu asta s-a întâmplat.

— Dar ce anume?

Blackwood oftă, întorcându-se cu spatele. Odessa nu-și putea da seama dacă e stânjenit de întrebări sau pentru că regreta ceea ce se petrecuse.

Britanicul se răsuci din nou spre ea și așeză câteva cărți.

— Imaginați-vă mai multe straturi ale realității – mai multe planuri astrale suprapuse. Aceste planuri rămân în cea mai mare parte separate, cu excepția câte unei distorsionări sau a lumii viselor…

— Visele aparțin unui plan astral?

— În totalitate, răspunse Blackwood. Putem chiar trăi sau muri în ele, dacă suntem pregătiți…

Extrase o carte din mijlocul vrafului pe care tocmai îl înălțase.

— Acum, continuă el, printr-un proces complex, aceste planuri pot fi vizitate sau cineva poate să invite entități să viziteze planul existenței noastre. Asta am făcut atunci… Iar lumea, așa cum am spus, s-a dezechilibrat… iar eu m-am trezit că trebuie s-o – cum altfel aș putea să spun…? – s-o îndrept la loc. Nu a fost alegerea mea.

— S-o îndreptați?

— Un portal s-a deschis către lumea noastră. O cusătură a devenit vizibilă. O cale de acces pe care nu știu cum aș putea s-o închid.

— Și ați…?

— Eu trebuie să împing la loc tot ceea ce se strecoară prin această cale de acces. De fiecare dată. Trebuie să îndrept greșeala originală.

— Sunteți un fel de… gardian?

— Un om care se pocăiește. Un paznic de grădină zoologică. Un negociator. Și, din când în când, un exterminator. NU ATINGEȚI AIA!

Glasul lui Blackwood, de obicei atât de calm și mângâietor, căpătase brusc o amplitudine pe care Odessa nu ar fi crezut-o posibilă și o făcu să simtă un fior de groază pe șira spinării. Tocmai se uitase la o sferă de cristal, care ar fi fost perfectă dacă nu ar fi avut o crăpătură pe dinăuntru, ce semăna cu un fir de borangic sau cu o rețea neuronală din interiorul fin al unei singure celule a creierului. Odessa își lipi mâinile de corp.

— Nici nu aveam de gând s-o ating! Ați putea să nu mă mai tratați ca pe un copil?

Blackwood continuă să scoată cărțile din vraf, fără să-și ceară scuze pentru ieșire. Sfera stătea așezată pe un mic postament ce semăna cu o coroană așezată invers. Acum Odessa chiar devenise curioasă.

— Ce este?

— Un *orbuculum.*

— Ce reprezintă pentru *dumneavoastră?*

Ochii lui Blackwood erau întredeschiși, părând să-și fi pierdut curiozitatea obișnuită. Britanicul se posomorâse brusc.

— Parcă spuneați că ați reușit să aflați cine deține magazinul botanic, spuse el.

Odessa încuviință. În mod neașteptat, ieșirea avusese darul să-l umanizeze puțin. În loc să simtă că l-ar fi ofensat, ea avea impresia că reușise să-i tulbure un pic personalitatea care, în patru secole și jumătate, devenise probabil din cale-afară de rigidă.

— Ce s-a întâmplat cu soția dumneavoastră? întrebă Odessa.

Nici măcar un mușchi nu tresări pe chipul lui Blackwood. Se întreba cum arăta în ochii aceia de patru sute cincizeci de ani.

— Hmm… mormăi el, de parcă tocmai reușise să formuleze o judecată finală. Sunteți o persoană sensibilă, calitate pe care o găsesc obositoare. Ca să fiu sincer până la capăt, prefer să am de-a face cu persoane mai puțin inteligente.

Nu fusese un compliment, dar Odessa nu știa ce altceva ar putea fi.

— Îmi pare nespus de rău, spuse ea pe un ton care sugera că de fapt nu regreta nimic.

— Proprietara magazinului botanic? îi reaminti Blackwood, în timp ce strângea trusa din piele, plină acum cu tot felul de instrumente și flacoane.

Odessa dădu din cap.

— Am găsit niște acte contabile care m-au condus către două companii-fantomă și către o adresă din Englewood, răspunse ea, uitându-se curioasă la trusa din buzunarul sacoului lui Blackwood. Ce aveți de gând să faceți dacă o găsim?

Blackwood împinse setul de instrumente destinate vânătorii de spirite și mai adânc în buzunar.

— O vom găsi, spuse el, ieșind din încăpere. Să sperăm însă că nu ne va găsi ea prima.

Casa nu se vedea din stradă, fiind împrejmuită cu un zid înalt de doi metri și jumătate, dublat de un șir de copaci. O mică tastatură vegheată de o cameră de supraveghere se zărea la capătul aleii scurte.

— Vă duceți dumneavoastră sau mă duc eu? întrebă Odessa.

Blackwood se uită la ea, însă nu-i răspunse.

— Așa credeam și eu, spuse ea.

Găsi bradul care părea cel mai solid și începu să se cațăre, sprijinindu-se cu tălpile de zidul înalt. Ajunse în vârful acestuia, lat de vreo zece centimetri, și începu să cerceteze proprietatea cu privirea. Casa era modernă, joasă, neobișnuită pentru cartierul acela, cu un acoperiș foarte înclinat și o ușă dublă la intrare. Pe aleea interioară nu era parcată nicio mașină. Îndărătul ferestrelor din față nu se zărea nicio mișcare.

Odessa coborî încet, aterizând ușor pe iarbă. Zăvorul porții putea fi deschis cu mâna, așa că îl lăsă pe Blackwood să se strecoare înăuntru. Acesta cercetă la rândul lui cu privirea casa cufundată în liniște.

— Știți că nu am nicio armă, spuse Odessa.

Blackwood dădu din cap.

— Și nici dumneavoastră nu aveți, continuă ea. Nici măcar un telefon cu care să puteți suna la urgențe. Nu sunt convinsă că trusa aceea micuță va fi suficientă, dacă lucrurile o vor lua razna. Doar ca să știți – în caz de ceva, eu voi suna la poliția locală.

Nu știa dacă Blackwood o ascultase, însă nu-i oferi niciun răspuns, uitându-se acum la aleea care dădea către ușa dublă de la intrare. Odessa se pregăti să apese butonul soneriei, însă Blackwood o opri. Abia atunci observă că el ținea în mână o cărticică veche.

— Poftim? se miră ea.

Citind textul mărunt de pe una dintre pagini, Blackwood începu să recite în șoaptă, în latină. O incantație. După ce termină, puse cărticica înapoi în buzunar.

— Ce-a mai fost și asta…?

— Un descântec. Înainte să pășim peste pragul acesta.

În mod normal, Odessa ar fi râs, însă tot ce văzuse și auzise recent îi secătuise rezerva de scepticism.

— Vreau să sun la sonerie, își rosti ea propria incantație.

Soneria se auzi undeva în interior, câteva note muzicale răsunând vag. Odessa nu se aștepta să răspundă cineva.

Apoi, prin sticla opacă a ușii, zări mișcare înăuntru. Pregătindu-se de o altercație, simți o doză de adrenalină în sânge. Un tremur îi străbătu tot corpul. Apoi ușa se deschise.

În fața lor își făcu apariția un bărbat de vreo treizeci și cinci de ani, probabil cubanez. Avea picioarele goale, purta niște pantaloni de trening și un hanorac cu glugă, având fermoarul tras numai pe jumătate.

Bărbatul clipi nedumerit, uitându-se când la Odessa, când la Blackwood.

— Cine sunteți? întrebă el.

Odessa nu văzu pe nimeni în spatele lui. Bărbatul nu avea nimic în mâini.

— Juanita e acasă?

Bărbatul miji ochii, și mai nedumerit. Se vedea că lumina soarelui îl zăpăcea.

— Ce doriți?

— O căutăm pe Juanita. Ați putea s-o chemați, vă rog?

— Nu ea v-a trimis? întrebă bărbatul.

Odessa își deschise legitimația și îi arătă insigna FBI.

— Juanita, repetă ea.

Bărbatul citi neimpresionat literele mari, albastre.

— E plecată, nu-i aici, spuse el, dând să închidă ușa. Odessa își strecură pantoful în prag înainte ca ușa să se trântească. Fața bărbatului îi părea familiară.

— Te cunosc, spuse ea.

Bărbatul scutură din cap.

Odessa găsi în poșetă copia mandatului de arestare. O despături și i-o arătă.

— Ești celălalt jefuitor de morminte, spuse ea, apoi îi citi numele: Yoan Martine.

Martine nici nu negă, nici nu încercă să fugă.

— Nu înțeleg.

— Intrăm, îl anunță ea.

Martine nu se opuse. Odessa împinse ușa și intră în casă înaintea lui Blackwood. Martine făcu câțiva pași înapoi, de parcă nu ar fi contat că în locuința lui tocmai pătrunseseră doi străini.

Înăuntru era murdar. Mobila și covoarele rulate fuseseră aliniate de-a lungul pereților. Se vedeau câteva grămezi de gunoaie. Prin geamurile din spatele holului, Odessa zări o piscină plină cu o apă neagră-verzuie. Câteva șezlonguri pluteau la suprafață.

Lângă peretele din stânga se aflau două cuști mari, pentru animale, în care nu se vedeau decât niște jucării din sfoară.

— Unde sunt câinii? întrebă Odessa.

— Aleargă. I-am lăsat liberi.

— I-ai lăsat liberi?

— Nu mi-a plăcut cum mă priveau.

— Sunt cumva pitbulli?

Martine încuviință.

Prin duhoarea de gunoi și de mâncare stricată se strecura o mireasmă distinctă. Nu era tămâie. Nimic supranatural. Doar canabis.

Ochii lui Martine erau injectați. Era clar că se drogase, nu numai cu marijuana.

— E plecată, fraților, spuse el, așezându-se pe brațul unei canapele, lângă o noptieră și două lămpi asortate. Juanita e dusă cu capul. Vorbește tot felul de prostii.

Blackwood rămăsese în mijlocul încăperii, în timp ce Odessa continua să-l descoasă pe Martine:

— Când ai văzut-o ultima dată?

— Am făcut niște chestii rele, însă… ne-am bucurat de protecție. *Bakalu.* Spiritele străvechi…

Odessa îi aruncă lui Blackwood o privire întrebătoare.

— Spiritele străbunilor, îi traduse el.

— Ea promite bani, promite putere, promite sex. De toate. Apoi nimic.

— Juanita… era o *kindiambazo?*

Martine se strâmbă, de parcă simpla rostire a acestui cuvânt i-ar fi putut provoca durere.

— *Mayombero,* răspunse el.

Blackwood se simți dator să traducă.

— Vrăjitoare, practicantă a religiei Palo Mayombe. Apoi i se adresă din nou lui Martine:

— Spune-mi despre lucrarea ei.

Martine clătină din cap.

— Nu vreau, frate. Ea era *palero.* Ne spunea „adu asta", „adu aialaltă", de parcă era o listă de cumpărături.

— Cum ar fi?

Și de data aceasta Martine se strâmbă, ca și cum întrebarea i-ar fi provocat o durere cât se poate de reală. Blackwood îl ajută:

— Oase de om.

— *Fula.*

— Asta înseamnă praf de pușcă, îi traduse Blackwood Odessei.

— *Azogue.*

— Argint-viu, spuse Blackwood. Adică mercur.

— Sânge, păr de animale. Bețe, ierburi, pene. Pietre. Sulf. Ea făcea toată treaba. Ea aranja *nganga.*

— Cazanul sacru din fier, explică Blackwood. Câte a preparat?

— Avea unul pe care îl ținea pentru ritualuri. Acolo, afară, făcea Palo, spuse Martine, arătând către curtea din spate în care se afla și piscina aceea împuțită. Pentru protecție.

— Și apoi? întrebă Blackwood.

— Apoi a zis că i s-a cerut să mai facă. Unele mai mici. Încă trei.

— Ai fost în Montclair? În Little Brook, Long Island?

Martine își scărpină din nou brațul, de data aceasta aproape zgâriindu-se. De parcă ar fi încercat să se detașeze de amintirile dureroase provocându-și o suferință reală.

— Ea a fost mediatorul. Ea a fost călăuza sufletelor, *nkisi,* a spiritelor. Până când… până a ajuns ea însăși un fel de instrument. Acum *Kinyumba* vorbește prin ea.

Odessa se uită la Blackwood.

— Un spirit rău, spuse el. Un demon. Un spectru.

— S-a schimbat, continuă Martine. Totul s-a schimbat. Voia putere. Voia să o primească de la străbuni. Dar a venit altceva.

Martine se uită în jur de parcă tocmai ar fi auzit niște voci.

— E ca și cum ai lăsa o ușă deschisă… și un raton s-ar strecura înăuntru. Doar că aici e vorba de spirite sălbatice.

Odessa își dădu seama că Martine nu era numai drogat, ci și pe jumătate nebun.

— Ea nu mai este Juanita. Juanita nu se va întoarce niciodată. Am început să am vedenii. Niște năluciri ciudate. Le aud. *Nfuri.* Fantomele.

Martine sări de pe brațul canapelei. Cum își pilise unghiile ca să fie ascuțite ca niște gheare, reușise să-și însângereze brațul pe care și-l tot scărpinase. Se apropie de Blackwood, oprindu-se la câțiva pași de el.

— *Mpangui,* spuse, uitându-se la Blackwood, dar și în jurul lui, de parcă acesta ar fi iradiat o energie vizibilă. Curăță-mă. Tu poți alunga acest blestem. *Limpieza. Limpieza.*

Blackwood clătină din cap.

— Nu, Martine.

— Eu te văd, spuse Martine, tot mai emoționat. Eliberează-mă, *mpangui.* Eliberează-mă de acest blestem.

Blackwood refuză iarăși, cu tristețe, apoi spuse:

— Martine, mă tem că nici eu, nici nimeni altcineva nu va putea face asta pentru tine.

Înapoi pe alee, Odessa încă îl putea auzi pe Yoan Martine vorbind, glasul lui preschimbându-se din când în când în strigăt.

— Ce voia?

— *Limpieza.* O curățare de îndepărtare a influențelor malefice.

— Puteți face așa ceva? se miră ea.

— Se poate face, răspunse el. Dar nu și în cazul lui Martine. Adăugarea mercurului în descântec reprezintă dorința vrăjitorului ca dușmanul să înnebunească. Cred că pur și simplu vraja le-a scăpat de sub control și i-a afectat pe ei, în loc să-i afecteze pe dușmani. Ea a folosit Palo ca pe o magie agresivă.

— Și i-a prăjit creierii, spuse Odessa.

— Nu pot elibera o persoană care suferă de psihoză maniacală. Martine e nebun. E pierdut.

Odessa continua să privească cu coada ochiului ușa dublă de la intrarea în casă, așteptând ca din clipă în clipă Martine să iasă după ei.

— Așa cum suntem și noi, spuse ea. Pierduți. Nu credeți că ar fi trebuit să verificăm casa?

— Nu mai e nimeni altcineva înăuntru, răspunse Blackwood pe un ton care nu lăsa loc de dubii.

Dinăuntrul casei se auzi un zgomot puternic. Odessa dorea să plece cât mai repede din locul acela, așa că se grăbi către poartă.

— Se pare că în timpul unuia dintre ritualuri, Juanita a încălcat o limită. Ca acel John Dee despre care mi-ați povestit.

— Toate lucrurile sunt legate unele de altele, replică Blackwood. Nu există lucruri mărunte și nici coincidențe întâmplătoare.

— Dar de ce Peters în Montclair? Sau Colina în Long Island?

— Arhitectura lumii este complexă, iar Sufletele goale reprezintă cel de-al treisprezecelea nivel al acesteia, răspunse Blackwood.

— Prin urmare, nu avem nicio pistă. În absența Juanitei, ne aflăm într-un impas.

— Nu există așa ceva, spuse Blackwood. Universul ne va da un semn. Noi nu trebuie decât să fim în stare să-l vedem.

Odessa închise poarta în urma lor. Cu Lusk la volan, Rolls-Royce-ul Phantom se apropie de bordură. Cei doi se urcară în spate. Când închise portiera, se simți mai bine știind că se îndepărtează de energia psihică dăunătoare a lui Martine.

— Cât așteptăm ca universul să ne dea un semn, spuse ea, mie mi-ar prinde bine să mănânc ceva.

— Cum doriți, spuse Blackwood, distrat.

— Încotro? întrebă Lusk.

— Găsim noi ceva în drum spre Flushing, în Queens.

Domnul Lusk se uită la Blackwood, așteptând ca acesta să-i spună ce să facă.

— De partea cealaltă a Manhattanului? se miră Blackwood. De ce? Ce căutăm acolo?

— Pe Earl Solomon, răspunse ea, apoi i se adresă domnului Lusk: Spitalul New York-Presbyterian Queens.

— Nu, nu, protestă Blackwood.

— De ce nu? se miră Odessa. Avem timp berechet, iar Solomon dorește să vă vadă.

— Nu avem timp pentru vizite inutile. Înțeleg că mâncarea este o necesitate, însă…

— „Vizite inutile”?! exclamă Odessa revoltată. Earl Solomon e pe moarte. Dorește să vă vadă. Nu vreți să vă luați rămas-bun de la el?

— Rămas-bun? repetă Blackwood. Ce e acela un rămas-bun?

— Îl cunoașteți de patruzeci și cinci de ani.

— Așa, și…?

Odessa simți cum începe să se înfurie.

— E pe moarte. Înțeleg, susțineți că trăiți de mai multe secole, însă ce sunteți? Un fel de vampir care a uitat cum e să fii muritor?

Blackwood se lăsă pe spătarul banchetei, uitându-se la ea.

— Cum vă imaginați relația dintre mine și agentul Solomon?

— Patruzeci și cinci de ani! repetă Odessa.

— Sunteți foarte supărată, spuse el.

— Bineînțeles! Iar dumneavoastră sunteți extrem de insensibil!

Blackwood își înclină ușor capul, privind-o.

— În povestea asta nu e vorba despre mine, agent Hardwicke. Este vorba, pur și simplu, despre curiozitatea dumneavoastră.

— Este vorba despre gestul de a-ți lua rămas-bun, spuse Odessa pe un ton ezitant, pentru că vorbele lui Blackwood conținuseră un sâmbure neplăcut de adevăr.

Blackwood zâmbi și spuse:

— Duceți-o unde dorește, domnule Lusk.

Zicând aceasta, Hugo Blackwood închise ochii.

1962. Delta fluviului Mississippi

Când Solomon opri la marginea drumului de țară, soarele apunea peste câmpul de bumbac care ducea către casa familiei Jamus. Blackwood se îndreptă alături de el către construcția joasă, în vreme ce două ciori tocmai își luau zborul, croncănind panicate, de pe frânghia de rufe. Căldura de peste zi persista, iar Solomon își flutura întruna cămașa jilavă de sub haină.

— Câți ani are? se interesă Blackwood.

— Șase, răspunse Solomon.

Solomon păși pe scândura fixată în fața intrării, făcând-o să scârțâie. Bătu la ușă, în vreme ce Blackwood stătea în spatele lui, puțin la stânga.

Răspunse tot fetița în rochie albastră din bumbac.

— Bună din nou, domnișoară, spuse el. Eu sunt agentul Solomon, mă mai ții minte?

— Credeam că e pastorul Theodore, zise fetița.

— Aș putea să intru încă o dată?

Fetița se uită în spatele ei, neștiind ce să răspundă.

Doar că acolo nu se afla nimeni.

— Nu ai vrea s-o chemi pe mama ta? întrebă Solomon.

Fetița scutură din cap, dându-se la o parte din prag.

Solomon păși înăuntru, pe podeaua de pământ.

— Poate pe vreun frate mai mare? insistă el.

Solomon voia ca un adult să știe de prezența lui înainte de a intra în locuință ca să-l vadă pe Vernon, băiatul bolnav.

Fetița străbătu holul până unde începea dușumeaua din scânduri.

Solomon așteptă, zâmbind amabil. O muzică în ritm de marș se auzea dintr-un radio sau pick-up. Muștele se izbeau de geamul din apropiere – *bzzz-poc* – la nesfârșit.

Solomon se întoarse spre Blackwood. Acesta se uita la tavanul neterminat. Își înălță și el privirea, dar nu văzu nimic neobișnuit. Probabil că britanicul pur și simplu își limpezea gândurile.

Coleman, băiatul de douăzeci de ani, își făcu apariția de undeva din spatele casei, pășind încet, însă fără timiditate. Așa erau mișcările lui, domoale.

— Cole, sunt eu, agentul Solomon.

— Da, domnule.

— Am venit să-l văd pe Vernon. Am adus un specialist.

Cole se uită la Hugo Blackwood fără să întrebe ce fel de specialist era. Nu părea să-și pună vreo speranță în abilitățile străinului.

— A fost liniștit, spuse el.

— E totul în regulă, Cole? întrebă Solomon.

— Nu, domnule, răspunse tânărul, făcând stânga-mprejur și conducându-i către cămara din spatele casei.

Intră în încăperea de lângă cămară, trase de o sfoară ca să aprindă becul fără abajur din tavan și luă o cheie așezată pe unul dintre rafturile de sus. I-o înmână lui Solomon, dând de înțeles că prefera să nu deschidă el însuși ușa cămării.

— Mulțumesc, îi spuse Solomon, însă tânărul deja se îndepărta.

Solomon ascultă o vreme la ușă, așteptându-se să-l audă pe băiat cum strigă din nou numele lui Blackwood. Dar nu se auzea nimic. Solomon vârî cheia în broască, o răsuci, apoi deschise ușa.

Înăuntru erau același pat și aceeași saltea subțire, pătată cu sânge și fără așternuturi. Doar că băiețelul nu era nicăieri. Lanțurile zăceau pe podea, cu cătușele de la capete desfăcute. Alarmat, Solomon se întoarse pe holul pardosit cu scânduri, strigând după Cole. Tânărul se afla lângă intrarea din față a casei.

— Cine l-a luat? întrebă Solomon.

Cole scutură nedumerit din cap.

— Cum adică „cine l-a luat”?

— Vernon. A dispărut.

Cole se strecură pe lângă Solomon, ca să vadă el însuși că așa e. Solomon o văzu pe fetiță stând pe un scaun metalic pliant într-una dintre încăperile învecinate și privindu-l speriată.

Blackwood îl apucă brusc pe Solomon de cot, împingându-l către ușa din față. Solomon acceptă să se lase condus afară.

— Ce-i?

— Cred că știu unde e, răspunse Blackwood.

Cu toate simțurile în alertă, Solomon îl urma pe Blackwood înapoi în pădurea sinistră. Prin coronament se cernea suficientă lumină încât să se poată strecura printre trunchiurile copacilor și crengile joase fără ca Solomon să folosească lanterna pe care o ținea în mâna stângă.

Blackwood înainta cu o neobișnuită siguranță, deși nu mai fusese în pădurea aceea decât o dată. Cei doi ajunseră la copacul de care fusese spânzurat bărbatul alb, însă Blackwood nu se opri. Continuă să meargă, îndreptându-se către primul copac marcat pe care îl văzuse, străbătând apoi pădurea din simbol în simbol, până aproape de cimitirul pentru sclavi. Printre copacii din față se zărea o lumină portocalie licărind intermitent. „Un foc de tabără”, gândi Solomon, obișnuit să caute explicații raționale.

Pe măsură ce se apropiau de poiană, mintea lui Solomon era incapabilă să proceseze toate informațiile care o asaltau. Imaginile i se derulau în fața ochilor asemenea micilor explozii dintr-un spectacol cu artificii.

Un cerc de foc, cu diametrul de un metru și jumătate, ardea la nivelul ierbii, fumul negru ridicându-se către cerul nopții.

În cerc, în fața pietrelor tombale, stătea îngenuncheat Vernon, băiatul de șase ani, purtând doar o pereche de pantaloni murdari din bumbac. Își ținea mâinile ridicate, de parcă ar fi chemat pe cineva din cer.

Însă apariția veni de jos, o ceață fină înălțându-se din stratul de iarbă, scăldată de lumină. Din pietrele de mormânt se ridicau vapori diferiți, mai groși, violacei, formând siluete vag umane. Îngrozit, Solomon putea distinge trunchiurile, capetele și brațele întinse ale siluetelor de fum care se înălțau.

Dincolo de morminte, la capătul îndepărtat al lizierei, stătea un personaj purtând o robă albă cu glugă, mânecile largi ale acesteia fâlfâindu-i sub brațele întinse ca niște guri deschise. Umbrele create de lumina flăcărilor creau impresia că și alte mogâldețe mișunau îndărătul acestui personaj, un întreg conclav de oficianți în robe negre slujind deasupra cimitirului… de fapt era o singură siluetă.

La vederea acestui ritual păgân, Solomon încremeni. Mintea lui nu știa cum să interpreteze asemenea scenă, iar gândurile îi vuiau alarmate, ca niște sirene pornite.

Personajul în robă a simțit imediat prezența celor doi intruși. Capul lui acoperit de glugă se întoarse către Blackwood. Imediat fantomatica siluetă se făcu nevăzută printre copaci, la adăpostul acelor umbre mișcătoare, frenetice.

Blackwood începu să alerge pe urmele ei. Solomon nu mai putea auzi nimic, nici măcar propria voce strigându-l pe Blackwood. Acesta trecu de cercul de foc, ceața joasă înconjurându-i picioarele de parcă ar fi vrut să i le înhațe. Se strecură în fugă printre două siluete violacee, contururile lor fluide vălurindu-se și răsucindu-se după el.

Blackwood trecu de lizieră, chiar în locul în care dispăruse personajul în robă, făcându-se nevăzut.

În fața lui Solomon, decorul din cimitirul pentru sclavi începea să dispară. Flăcările fură înghițite de pământ, de parcă cineva ar fi închis un buton. Ceața târâtoare de la nivelul solului se risipi ca un fum, iar siluetele fluide răsărite din morminte – spiritele pe jumătate reînviate ale unor sclavi negri – se descompuseră a doua oară,

mădulare și trunchiuri împrăștiindu-se în aer, chipurile lor îndurerate dispărând ultimele.

Băiatul, Vernon, se răsuci ușor: mai întâi își întoarse capul, apoi trupul său firav. Era tras la față; i se vedeau coastele de slab ce era, iar brațele și picioarele îi semănau cu niște vreascuri. Ochii lui erau argintii, fiecare având câte un punct mic, negru, în mijloc – niște ochi mai degrabă de animal decât de om. Își ținea buzele întredeschise, etalându-și dantura într-un rânjet nefiresc.

Dintr-odată, o pală de vânt alungă fumul flăcărilor aproape stinse, îndreptându-l în direcția lui Solomon. Când văzu mâzga aceea uleioasă năvălind peste el, sufocându-l, agentul își acoperi ochii. Senzația dură o secundă, apoi dispăru. Doar că, atunci când deschise din nou ochii, Vernon stătea în fața lui, după ce străbătuse aproape zece metri ca și cum ar fi făcut un singur pas.

Băiatul se năpusti asupra lui ca un animal sălbatic, înfigându-și o mână în gâtul lui Solomon, în timp ce cu cealaltă încerca să-i zgârie ochii. Solomon se strădui să apuce trupul plăpând al băiatului, însă fie din pricina transpirației, a umezelii sau a cine știe cărei pomezi diabolice, pielea acestuia devenise nefiresc de alunecoasă. Cu un țipăt, Solomon căzu pe spate.

Băiatul era tot mai sălbatic și mai puternic, degetele lui zgâriind pleoapele lui Solomon; agentul FBI abia dacă mai putea să deschidă ochii. Încerca să-l țină pe atacator la distanță cu antebrațul, doar că băiatul continua să-l atace cu mâinile lui fragile. În cele din urmă reuși să-l prindă pe Solomon de gât și să-l apese cu forță pe trahee. Fața băiatului se afla acum aproape de cea a lui Solomon, care îi simțea respirația sacadată.

Cum Solomon încă ținea în mână lanterna, îl lovi de două ori pe băiat în coaste – însă fără rezultat. Simți cum degetele copilului îi apasă carnea din jurul orbitelor. Solomon nu mai putea să respire. Singurul lucru care îl avantaja era greutatea mică a atacatorului, așa că își strecură brațul între pieptul băiatului și al său și, cu un efort

supraomenesc, reuși să-l arunce cât colo. În clipa următoare își verifică gâtlejul, ca să se asigure că Vernon nu îi jupuise vreo bucată de piele.

Solomon se ridică în picioare. Între timp, băiatul ataca din nou. Agentul FBI îl izbi cu lanterna în falcă, doborându-l în iarbă, însă în clipa următoare era din nou în picioare, arătându-și dinții… cu câțiva mai puțini.

Solomon își întinse mâna liberă, avertizându-l pe Vernon:

— Nu te apropia!

Își duse mâna la pistol, însă când atinse teaca, băiatul se năpusti la el, ca turbat. Reuși să lovească pistolul care, înainte de a zbura cât colo, slobozi un glonț, care nimeri în pământ.

Vernon se prinse strâns cu brațele de pieptul lui Solomon. Agentul simți ceva umed în zona gâtului, băiatul încerca să-l muște cu dinții lui sparți. Solomon scoase un țipăt, simțind căldura febrilă a băiatului și înțelegând că nu se lupta cu un copil, ci cu *ceva* – cu o *creatură* posedată.

Folosindu-și ambele mâini, Solomon împinse lanterna sub gâtul creaturii și începu să împingă, ținând dinții aceia scrâșnitori departe de carotida sa. Creatura mârâi, încleștându-și fălcile, însă Solomon nu reușea să se elibereze. Simți ceva solid la spate și își dădu seama că, tot pășind înapoi, ajunsese să se sprijine de trunchiul unui copac. De la distanța aceea atât de mică, ochii creaturii păreau să dogorească, sfredelindu-l cu o privire nebună, potențată de puterea aceea demonică și de groază.

Dintr-odată, chipul creaturii se schimbă. Își dădu surprinsă capul pe spate, slăbind strânsoarea din jurul gâtului lui Solomon. Agentul FBI îl văzu în spatele ei pe Hugo Blackwood, care ținea un obiect în ceafa creaturii.

Solomon îl azvârli pe copilul posedat cât colo, apoi își pipăi gâtul și fața, căutând locurile în care fusese mușcat, temându-se să nu fi căpătat vreo rană mortală; din fericire, nu sângera deloc.

Creatura zăcea pe pământ, la câțiva pași distanță, zvâcnind. Blackwood se uita la ea, țintuind-o cu obiectul cu mâner argintiu.

Mâinile subțiri ale creaturii căutau să ajungă la obiectul care îi străpunsese ceafa, însă în zadar. Zvâcnirile încetară, iar ea rămase nemișcată.

— Ce-a fost asta?! exclamă Solomon. *Ce-a fost asta?*

Blackwood îl cercetă cu privirea.

— Se pare că ați scăpat teafăr.

— Am întrebat CE-A FOST ASTA?

Auzindu-și vocea răspândindu-se cu ecou printre copaci, Solomon se temu să nu trezească cine știe ce alt spirit malefic.

Blackwood se întoarse către creatura moartă.

— *Asta* a fost o invocație.

— Și personajul în robă…?

Blackwood clătină din cap.

— A scăpat? întrebă Solomon cu un icnet.

— V-am auzit țipând, spuse Blackwood. A trebuit să aleg.

Solomon rămase o vreme pe gânduri, apoi se uită la creatură. Își aminti că încă ținea în mână lanterna, așa că o aprinse. Lentila crăpase când lovise creatura peste falcă, însă becul încă funcționa. Lumină spatele gol al creaturii, mânerul argintiu strălucind în șuvoiul de lumină.

— Ați ucis-o.

Blackwood se lăsă pe vine lângă cadavru. Solomon privi îngrozit cum Blackwood puse o mână pe ceafa băiatului, iar cu cealaltă apucă mânerul argintiu și scoase lama din gâtul victimei.

Aceasta era plină de sânge, însă din rană nu se prelingea nici măcar un strop. Arma era un pumnal cu lamă subțire, semănând cu o șurubelniță sau cu un spărgător de gheață.

Solomon se răsuci și se aplecă, vomitând violent. Vărsă până când nu mai avu nimic în stomac. Nu se simți însă mai bine.

Se întoarse din nou către Blackwood, care ștergea lama pumnalului cu o cârpă moale, din bumbac.

— Îmi puteți împrumuta torța electrică? întrebă britanicul.

Solomon îi întinse lanterna. Blackwood îndreptă raza de lumină spre ceafa băiatului, apoi își folosi mâna liberă ca să răvășească părul acestuia.

Solomon văzu sigiliul imprimat în carnea copilului. Semăna cu o pecete veche din ceară, folosită pentru sigilarea scrisorilor, însă aceasta era formată dintr-o rețea de vase de sânge aflate aproape de suprafața pielii. Nu putea deslușI cu exactitate forma sigiliului, fusese spartă de pumnalul lui Blackwood.

Acesta îi înapoie lanterna lui Solomon, care o folosi ca să lumineze poiana și mormintele din care mai devreme se înălțaseră spiritele unor sclavi morți, sub forma unei cețI violacee.

Apoi mai întrebă o dată:

— Ce-a fost asta?

Blackwood îl întoarse pe băiat pe spate, moment în care Solomon își reaminti că nu mai era vorba despre niciun băiat. Fața îi rămăsese contorsionată într-o expresie de groază și agonie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Solomon.

Blackwood alese să nu-i răspundă direct.

— Posedat, spuse el.

Solomon își aminti de pistol. Voia să-l aibă din nou, în caz că acea creatură s-ar fi trezit la viață. Îl găsi repede cu ajutorul lanternei; țeava încă era caldă după focul tras din greșeală.

— Asta e crimă, spuse Solomon. Tocmai ați ucis un băiat, continuă el, întorcându-se lângă cadavru.

Între timp Blackwood scosese de undeva o trusă de scule confecționată din piele, pe care o întindea pe pământ. Solomon observă că buzunarele interioare ale acesteia conțineau flacoane de sticlă cu prafuri și lichide, plante și cruci din metal. Blackwood așeză pumnalul înapoi în trusă.

— Nu mai era un băiat, spuse el. Băiatul plecase de mult. Nu l-am putut salva. Însă acum îl pot elibera. Îl pot face să-și găsească odihna.

Blackwood scoase dopul unuia dintre flacoanele cu prafuri. Îndreptă trupul băiatului, așezându-i mâinile pe lângă corp și deschizându-i palmele. Apoi îi închise ochii.

— Ce naiba faceți? întrebă Solomon.

Semăna cu un ritual funerar. Blackwood vărsă praful din flacon în palmă, apoi făcu cinci grămăjoare de jur-împrejurul cadavrului, dispuse precum colțurile unei stele. Extrase din trusă un flacon cu un lichid lăptos și se postă la picioarele băiatului. Începu să rostească ceva în latină, în șoaptă, însă cu ardoare: o incantație. Simțindu-se ciudat să asiste la așa ceva, Solomon se retrase. Cu ajutorul unei pipete, Blackwood picură din substanța aceea lăptoasă peste praf, aprinzând cinci flăcări de un alb pur.

Își întinse apoi brațul peste trupul băiatului, cu palma deschisă spre pământ, continuându-și incantația. Mâna îi tremura, iar intonația devenea tot mai aprinsă.

Solomon se îndepărtă mai mult, cât pe ce să se împiedice de rădăcina unui copac.

Umbre începură să se miște pe fața, pieptul și picioarele băiatului. Trupul acestuia prinse să se zvârcolească, să se chircească. Părea că umbrele îi întind mușchii în toate părțile, ca niște hiene care sfârtecă același leș – un joc al umbrelor… dar cum era posibil? Ceva inexplicabil i se întâmpla băiatului, atât înăuntrul, cât și în afara lui.

Vocea lui Blackwood deveni, în crescendo, mai sonoră. Brusc, acesta își strânse palma întinsă, făcând-o pumn. Umbrele fugiră de pe trupul băiatului, îndreptându-se către cele cinci flăcări, care se înălțară, deveniră dintr-odată negre – apoi se stinseră, lăsând în urmă o duhoare neplăcută.

Blackwood se lăsă într-un genunchi, respirând greu, vlăguit. Solomon îndrăzni să se apropie, luminând cu lanterna fața băiatului.

Chipul acestuia redevenise cel al unui copil cu pielea neagră. Normal. Uman. Inocent.

În noaptea aceea, Solomon abia dacă reuși să închidă ochii. Făcu două dușuri în motelul deținut de familia de negri, oprind apa de mai multe ori ca să se asigure că zgomotele pe care le auzea – parcă umbla cineva prin camera lui – erau doar o închipuire.

După ce șterse de abur oglinda de deasupra chiuvetei, descoperi că se alesese cu zgârieturi pe gât și vânătăi în jurul ochilor. Dacă nu ar fi existat aceste urme, ar fi putut uita ziua aceea ca pe un vis urât. Când încerca să adoarmă, parcă vedea ochii argintii ai lui Vernon Jamus, dinții lui sparți, zimțați, doar că fața îi aparținea lui Hugo Blackwood. Solomon își pusese revolverul din nou încărcat pe noptieră, la îndemână.

Când soarele lumină fereastra camerei, simți o ușurare în piept. Se îmbrăcă și părăsi motelul. Cum era ocupat să găsească cheia berlinei FBI împrumutate, Solomon nu-l remarcă pe britanicul care stătea lângă mașină, în costumul lui închis la culoare, decât în clipa în care ajunse lângă mașină.

— Bună dimineața, agent Solomon.

Solomon scăpă cheile și duse mâna la pistol. Îl scoase din teacă și făcu câțiva pași înapoi, ca să mărească distanța dintre el și Hugo Blackwood.

— Dați-vă la o parte… plecați de lângă mașina mea.

Blackwood nu se urni.

— Ei, domnule agent.

— Țineți-vă mâinile la vedere.

— Ați avut o noapte grea, din câte-mi dau seama.

— Nu mai vorbiți, opriți-vă și ascultați. Sunteți arestat.

Blackwood schiță un zâmbet, dând de înțeles că dispunea de o rezervă limitată de răbdare.

— Arestat?

— Pentru omucidere. Pentru uciderea lui Vernon Jamus.

— Dar ați văzut singur azi-noapte: băiatul era deja mort…

— Nu mai vorbiți.

Cătușele se aflau în torpedo.

„La naiba!”, exclamă Solomon în gând.

— Așezați-vă pe bancheta din spate.

— Parcă trebuia să mă îndepărtez de mașină, acum să mă urc?

— Intrați în mașină și nu mă obligați să vă împușc, domnule. O s-o fac. Am văzut destule.

— Abia dacă ați văzut ceva. Ce-o să le spuneți? „Adevărul și numai adevărul?”

Solomon îl săgeta cu privirea.

— Nu vă arestez numai pe dumneavoastră. Am de gând să mă predau și eu.

— Pentru ce?

— Nu eu decid. Am fost martor, poate chiar complice.

— Băiatul acela vă ataca. Aveți idee ce ar fi făcut dacă nu mă întorceam?

— Nu, și nici nu vreau să aflu.

— V-ar fi smuls traheea. Fie cu degetele, fie cu dinții. Am mai asistat la scena asta, este extrem de dezagreabilă.

— Băiatul… era nebun, înnebunise.

— …sau spiritul acela demonic care pusese stăpânire pe el să vă fi luat în stăpânire. Să fi luat forma unui agent FBI, o deghizare la fel de bună precum cea a unui băiat de șase ani.

Solomon scutură din cap.

— Nu există niciun spirit demonic. Trebuie să tăceți.

— Nu am ucis băiatul, doar v-am demonstrat azi-noapte. Băiatul nu mai exista. Noi doi ajunseserăm prea târziu acolo, demonul îl înghițise cu totul. L-am eliberat abia după moartea acestuia. Atât am putut face.

Din pricina emoțiilor prin care trecea, lui Solomon îi tremura ușor mâna cu care ținea pistolul.

— Băiatul v-a chemat. Când am venit aici și l-am văzut în încăperea aceea în care familia lui, înspăimântată, îl legase cu lanțuri de pat, v-a chemat.

Blackwood încuviință.

— Știu.

— V-a invocat!

— Zău? Credeți că voia să vin la el? Ori se temea de mine?

Solomon făcu ochii mari:

— Să se *teamă* de dumneavoastră?

— Băiatul nu a fost decât un pion în toată această poveste. O victimă inocentă.

Solomon nu mai putea suporta discursul lui Hugo Blackwood.

— Nu cumva sunteți și *dumneavoastră* vreun demon blestemat? Cu toate ustensilele, poțiunile și incantația aceea? *Ce sunteți de fapt?*

— Sunt un om cu o misiune dificilă.

Solomon aprobă energic, nici el nu ar fi putut spune de ce.

— Dacă sunteți bărbat, vă prezentați în fața unui judecător și vă susțineți cauza. M-ați implicat în asta, m-ați făcut părtaș la…

— Ați văzut singur, noaptea trecută…

— *Nu știu ce am văzut,* mărturisi Solomon.

— Există lucruri dincolo de domnia legii, spuse Blackwood.

— Nu, nu există. Nu în districtul aceasta, în statul acesta, în țara aceasta. Curmarea unei vieți se numește crimă. În legitimă apărare, din culpă, lucrurile astea se pot lămuri. Eu acum nu sunt altfel decât cei vinovați de linșaje. Doar că eu sunt un ofițer care a depus un jurământ.

— Meseria dumneavoastră este să apărați legea, protejându-i pe nevinovați și pedepsindu-i pe vinovați.

— Da, și nu pot ascunde o crimă. Indiferent cât de ciudate, de… dezgustătoare au fost împrejurările în care s-a petrecut.

— Băiatul era deja pierdut, repetă Blackwood. În cazul acesta este vorba și despre alte vieți. El a fost o ființă inocentă… un instrument prin care s-a făcut un descântec. O victimă. Însă nu este victima noastră. Nu vreți să opriți persoana sau lucrul care i-a făcut ce i-a făcut?

Solomon nu se lăsă înduplecat de argumentele lui Blackwood, își promisese că nu se va lăsa influențat de vorbele lui.

Dar se gândi la mama, frații și surorile băiatului. Se imagina dând ochii cu ei, încercând să le explice ce se petrecuse. Solomon se trezi că trebuie să se lupte să nu izbucnească în lacrimi. Reuși să se stăpânească, apoi spuse, pe un ton rugător:

— Avea numai șase ani.

— Știu, oftă Blackwood. Trebuie să-l găsim pe cel care l-a eliberat. Băiatul nu ar fi fost în stare să-și scoată singur cătușele acelea.

Solomon își aminti de lanțurile aruncate pe podeaua cămării, cu cătușele desfăcute.

— Păi, atunci… cine a fost?

— Cine mai are acces în casa aceea și la cheia de la cămară? întrebă Blackwood.

2019. Englewood, statul New jersey

Yoan Martine se învârtise prin casă distrugând lucruri, până îl răpuse oboseala. Se așeză pe canapeaua pe care cu puțină vreme în urmă o spintecase cu un cuțit.

Nici măcar *mpangui* nu îl ajuta. Yoan îl lăsase să plece. Nimeni nu-l mai putea curăța acum.

Ce era de făcut? Nu avea unde să se ducă. Nu exista niciun loc pe lumea aceasta spre care ar fi putut porni.

Tocmai se întreba disperat ce să facă mai departe, când un zgomot puternic, provocat de o izbitură neașteptată, înghiți tot aerul din încăpere; curentul electric se opri. Yoan sări în picioare și se repezi la ușă.

Afară, un Infiniti rămăsese de-a curmezișul drumului după ce izbise frontal un camion-remorcă cu o asemenea forță încât acesta ajunsese pe trotuar, după ce dărâmase un stâlp de telefon, care acum zăcea prăvălit peste ea. Corpul șoferului era strivit pe scaunul din față, al cărui spătar se rupsese, lăsându-se pe spate. Un fir electric căzut pe trotuar bâzâia ca o viespe. Mașina trebuie să fi circulat cu peste 80 de kilometri pe oră ca să fi putut provoca un asemenea accident – o viteză cu totul neobișnuită în cartierul acela.

Nfuri.

Yoan se uită în jur.

Oare cum te simți când ești luat în stăpânire?, se întrebă el.

La început nu se întâmplă nimic. Se așeză pe prima treaptă a casei și începu să lăcrimeze, așteptând să i se împlinească destinul. Se căina pentru greșelile sale, pentru pângărirea mormintelor, pentru toate nelegiuirile. Printre suspinele lui atât de adânci încât semănau cu icnetele unui om care vomită, Yoan se uita cu gura căscată la cer.

Obediah simțea descântecul protector spus de curând la intrarea în acel loc. Magia acestuia se risipise, însă o urmă a incantației persistase, arătându-i entității că se afla în locul căutat, pe pista potrivită.

Jefuitorul de morminte stătea pe treapta de cărămidă, smulgându-și părul din cap. Bărbatul aștepta să fie posedat, se resemnase. Aproape că o aștepta cu brațele deschise.

Asta-l înfurie pe Obediah. Pătrunderea în trupul acestuia fu violentă, preluarea – traumatizantă. Jefuitorul de morminte se supuse transformării cu un zbieret înfiorător, care apoi se preschimbă într-un geamăt.

De îndată ce puse stăpânire pe bărbat, Obediah se ridică și reveni în casă. Ravagiile dinăuntru excitară și mai abitir entitatea a cărei esență era însăși distrugerea. Aceasta se apropie de o oglindă, uitându-se, printre două crăpături, la chipul jefuitorului de morminte – apoi se folosi de unghiile lungi, ascuțite cu pila, ale bărbatului, pentru a-i zgâria fața. După care îndepărtă carnea pentru a dezvălui țesuturile aflate dedesubt.

Obediah trecu în revistă amintirile nebunului, căutând informații referitoare la Blackwood. Acolo o găsi și pe agenta FBI pe lângă care trecuse în casa în care se strecurase în trupul partenerului ei.

Da, *gândi entitatea.* Agenții lui Blackwood. Complicii lui.

Tot ce știa în clipa aceea era că se afla pe drumul cel bun. În rest, vehiculul nu avea mai nimic să-i spună. Obediah se uită la chipul descărnat al gazdei, la sângele și la carnea acestei ființe omenești, forțând figura lui Yoan să schițeze un zâmbet strâmb.

Apoi o luă la fugă, sprintând de-a lungul străzilor din Englewood.

Printre zbierete.

Alergă din răsputeri până la autostradă. Apoi viaductul.

Escaladă gardul curbat, protejat cu sârmă ghimpată, simțind cum țepii acesteia sfâșie carnea lui Yoan. Urma…

Căderea.

Impactul.

Expulzarea.

Extazul.

Văzând că o căutase Linus, Odessa îl sună din toaleta spitalului.

— Cum e Omaha? întrebă ea.

— E bine. Masa din camera mea de hotel e cam mică, așa că lucrez unde pot, la birou, chiar și în pat – în rest e bine. Mă simt cam singur. Tu unde ești? Te-am sunat.

— Am revenit la spitalul din Queens unde este internat agentul acela bătrân care a suferit un atac cerebral, spuse ea. Vreau să văd cum o mai duce.

— Foarte bine, frumos din partea ta. Și… cum o mai duce?

— O să aflu în curând. Acum nu e în salon. Îl aștept să revină.

— Se simte în vocea ta că ești mai bine, observă Linus. Mai energică. Ai reînceput să semeni cu Odessa pe care o știam.

Odessa chiar se simțea mai bine, deși știa că această stare era temporară și iluzorie.

— Îmi fac de lucru, spuse ea.

Nu încăpea îndoială că misteriosul Hugo Blackwood o revigorase – deși fusese deopotrivă iritant și frustrant. Doar că nu putea să-i spună toate astea lui Linus la telefon.

— Te-a mai contactat avocata?

Odessa simți din nou cum începe să-i piară elanul.

— Am câteva e-mailuri primite la care încă n-am apucat să mă uit.

— Doar întrebam. Nu mi s-a părut în regulă… să te las singură.

— Ești drăguț, spuse ea uitându-se către ușă, nerăbdătoare să ajungă în salon înaintea lui Solomon. Mă bucur că am vorbit.

— OK, zise el. Nu mă mai lăsa să aștept așa mult, sună-mă.

— Sigur, mama, glumi ea și îl auzi pe Linus râzând.

— Așa, spuse el. Continuă să zâmbești.

Odessa închise telefonul, apoi rămase privind poza lui Linus afișată pe ecran, înainte ca acesta să se întunece. După escapadele cu Blackwood, i se părea liniștitor și oarecum straniu să poarte o conversație obișnuită. Observă că primise un e-mail, așa că deschise

fără prea mare tragere de inimă inboxul înainte de a reveni pe holul spitalului. E-mailul era de la Laurena, prietena ei de la Biroul FBI din New Jersey, însă fusese trimis de pe contul de Gmail. Subiectul: *WTFF?!*

Odessa reveni în salonul lui Solomon. Locul în care se afla de obicei patul lui încă era gol, așa că Odessa se simți ușurată că nu ratase reîntâlnirea. Televizorul din colț mergea cu volumul la minimum, pe un canal de știri.

Blackwood privea prin geamul murdar la orașul care se întindea în fața lui. Când Odessa intră, se întoarse către ea.

— A durat ceva. Era cât pe ce să plec.

— Nu prea vă place să așteptați, nu-i așa? Eu credeam că după patru sute cincizeci de ani un om are o relație ceva mai relaxată cu răbdarea.

— Poate am simțit că așa mi-aș fi folosit timpul mai înțelept.

Blackwood părea să-i zdruncine toate așteptările despre viață. Uneori avea impresia că era un fel de extraterestru înfricoșător. Poate era energia dată de salata grecească, însă în momentul acela bărbatul din fața ei i se părea mai bizar ca oricând.

Odessa se apropie de el, cu telefonul în mână.

— Petreceți mult timp în Europa de Est? îl întrebă.

Blackwood îi aruncă o privire ciudată.

— De ce întrebați?

Odessa îi arătă pe ecranul mobilului o poză destul de ștearsă, cu un grup de bărbați stând în ploaie lângă un Volkswagen cu plăcuțe de înmatriculare germane și având în fundal un punct de frontieră. Toate personajele purtau pălărie și cravată. Pe un indicator se putea citi PUNCT DE CONTROL ALIAT, având pictate steagurile celor trei țări: Statele Unite, Franța și Marea Britanie. Pe un alt indicator scria PĂRĂSIȚI SECTORUL AMERICAN.

Odessa ținu ecranul la nivelul ochilor lui, deși Blackwood se îndepărtase brusc de telefon, de parcă din acesta ar fi putut ieși un

cuțit.

— Checkpoint Charlie, spuse ea. Unul dintre cele mai importante puncte de trecere între Berlinul de Est și cel de Vest, în anii Războiului Rece. Fotografia aceasta e din arhiva FBI și a fost făcută în 1964.

Odessa mări imaginea, pentru ca figurile bărbaților să se poată vedea mai bine. Toți zâmbeau, cu excepția unuia. Odessa mări la maximum imaginea.

Blackwood se uita complet impasibil la chipul acela.

— Acesta sunteți dumneavoastră, spuse ea revenind în inbox și deschizând o altă fotografie. Ce spuneți de Waco, statul Texas, 1993?

Îi arătă lui Blackwood o fotografie cu un punct de observație amplasat în dreptul unui drum blocat. Un grup de agenți FBI păreau să se sfătuiască, lângă un bărbat care purta la gât un binoclu mare. În stânga lor era o siluetă familiară, în costum închis la culoare.

— Cultul Branch Davidians?[9] întrebă Odessa, mărind pe ecran chipul lui Blackwood.

Bărbatul de lângă el stătea cu spatele la aparatul de fotografiat, însă dacă te uitai în josul șepcii albastre pe care o purta, se putea observa că era o persoană de culoare.

— Și acesta ar putea fi agentul Solomon?

Blackwood se uită la Odessa.

— O prietenă de la FBI, îi explică ea. Văd că pe-atunci stăteați deseori la pozat.

Următoarea imagine reprezenta un tablou elisabetan ce înfățișa un bărbat cu guler înalt și robă stând în dreptul unui pupitru pentru scris.

— Pictura aceasta a fost recuperată cu mai bine de zece ani în urmă, după ce fusese furată de naziști. Acum zace într-un depozit al National Portrait Gallery din Londra. Seamănă destul de bine cu dumneavoastră.

Odessa apropie mobilul de fața lui Blackwood.

— Ah, mulțumesc, spuse el pe un ton sec.

— Iată și una la care nu mă așteptam. Niciodată, dar niciodată nu mi-aș fi putut închipui că ați fi fan Disney. Sunt absolut bulversată.

Fotografia înfățișa câteva grupuri de oameni adunate în jurul unui Mickey Mouse zâmbitor făcut din flori. Odessa mări poza, ignorând cele câteva personaje costumate ca în epoca de piatră, precum și pe atunci tânărul Ronald Reagan, descoperindu-l în cele din urmă pe Walt Disney însuși, stând în fața unui microfon. În rândul următor, un bărbat elegant, într-un costum închis la culoare. Nu zâmbea, însă părea singurul care se uita direct la aparatul de fotografiat.

— 17 iulie 1955. Probabil că v-a fost greu să faceți rost de un bilet.

— Vă distrați, din câte-mi dau seama.

— Nu prea. Doar că zâmbesc în loc să urlu. Astea nu sunt imagini modificate în Photoshop.

— Știu.

— Și asta e doar ce s-a putut găsi, probabil din greșeală. Pentru că altfel cine v-ar trece numele pe o fotografie? Cu excepția lui Solomon, poate.

— Așa este… îmi imaginez.

Ecranul telefonului se întunecă.

— Am trimis la laboratorul FBI ceașca de ceai din care ați băut când ați fost în apartamentul meu. Nu a fost spălată, nici măcar ștearsă, iar eu am de-a face cu probe tot timpul. Cum se poate ca pe ceașca aceea să nu existe nicio amprentă?

Hugo Blackwood dădu din umeri.

— Să fi dispărut? Să se fi estompat? *Explicați-mi!* spuse el, arătându-i Odessei buricele degetelor, care arătau normal.

— Numele dumneavoastră apare pe mai multe titluri de proprietate din toată lumea. Nu sunt incluse însă și arhivele nedigitalizate ale numeroaselor tranzacții internaționale parafate înainte de 11 Septembrie. Se pare că dețineți o avere considerabilă, care însă este imposibil de evaluat. Din pricina numelor false și a

împuterniciților, a unor titluri de proprietate în care sunt înscrise numele vechi ale unor sate și provincii – se pare că întotdeauna banii v-au urmat.

Blackwood aprobă, de parcă ar fi auzit prima oară toate acestea.

Odessa deschise din nou telefonul mobil.

— Iată încă una. Lorraine, 1914.

În imagine erau soldați din Primul Război Mondial stând în tranșee, uitându-se epuizați către aparatul de fotografiat. Undeva în fundal, bând ceva dintr-o gamelă, se vedea britanicul în costum închis la culoare.

— Îmi amintesc de ceaiul acela, spuse el. Scârboasă fiertură.

Odessa puse telefonul înapoi în buzunar, se jucase suficient.

— Sunt dispusă să pariez că o arhivă cuprinzătoare de fotografii și picturi vă va plasa în miezul sau în preajma tuturor evenimentelor majore internaționale din ultimele patru secole și jumătate. Vreți să spuneți că toate erau legate de așa-zise investigații de natură ocultă?

— Ați fi surprinsă.

Odessa îl măsură cu privirea: părea doar un bărbat ca oricare altul. Cu toate acestea, nu era.

— Văd că vă place ceaiul, spuse ea. Asta înseamnă că și mâncați?

— Când îmi este foame, răspunse el.

— Unde dormiți?

— Într-un pat.

— Cum ați ajuns atât de bogat?

— Sunteți familiarizată cu conceptul de dobândă compusă?

Odessa clătină din cap. Răspunsul lui avea sens.

— Așadar… sunteți nemuritor?

— Sper că nu.

— Vreți să muriți.

Blackwood privi din nou panorama orașului.

Odessa insistă:

— Puteți fi rănit? Oare un bărbat de patru sute cincizeci de ani nu ar trebui să fie plin de tăieturi, de semne dobândite de-a lungul timpului?

— Simt durerea, nu încape îndoială. Nu știu la ce anume vă referiți, sunt un detectiv ocult, nu un pistolar.

— Dar… nu puteți muri.

Blackwood oftă.

— Ce-ar fi să-mi spuneți despre dumneavoastră?

Odessa rămase cu gura căscată:

— Despre mine? Să mă compar cu dumneavoastră? Păi, să vedem… Sunt foarte bună la Scrabble…

— Despre tatăl dumneavoastră.

— Tatăl meu?

— La magazinul botanic, femeia care v-a ghicit a întrebat dacă vreți să aflați despre el.

Odessa se pleoști.

— Și am zis că nu vreau, nu-i așa?

— Nu ați vrut ca *ea* să vă spună ceva despre el, îi aminti Blackwood. Nu înseamnă că nu ați vrea să știți.

— Dar de ce vă interesează tatăl meu?

— Trebuie să vă cunosc slăbiciunile, răspunse Blackwood. E bine să știi unde se află cusăturile. Slăbiciunile pot fi exploatate.

— De către Sufletele goale?

— De orice spirit agresiv, răuvoitor. Așa lucrează ele. Din asta se hrănesc.

Odessa se așeză pe scaunul capitonat de sub televizor.

— Nu este o slăbiciune. Am reușit s-o preschimb într-un punct forte.

— Zău? se miră Blackwood.

Odessa știa că britanicul îi întinsese o cursă. Dar nu conta. O parte din ea dorea să afle ce se întâmplase.

— Tata era avocat în orășelul în care am crescut. Ani întregi a avut biroul lângă biblioteca locală, într-o veche casă de fermieri. O adevărată afacere de familie, precum cabinetele medicilor. Întotdeauna avea caramele într-un borcan de pe birou, din care mă serveam când îl vizitam. Avea o secretară bătrână pe nume Polly, care lucrase acolo toată viața. Eu eram cel mai mic copil, ultimul de fapt. Eram foarte apropiați. Era un adevărat stâlp al societății, fusese ales în nenumărate comitete: cel școlar, de urbanism. Toate acestea veneau la pachet cu meseria lui, bănuiesc. Era prietenul și sfătuitorul tuturor. Îi plăcea cu adevărat ceea ce făcea, se ocupa în principal de imobiliare, tranzacții cu proprietăți și moșteniri. Adora să viziteze și să-și petreacă timpul cu clienți în vârstă, uneori le oferea câte un prânz, împrietenindu-se cu ei. Acum îmi trec prin minte scene din *Să ucizi o pasăre cântătoare*, însă el nu s-a ocupat niciodată de vreun caz penal. Cu toate acestea, spre deosebire de frații și surorile mele, eu eram hotărâtă să urmez Dreptul, să fiu ca tata… doar că nu într-un orășel. Voiam să plec de acolo, luând valorile locale cu mine. Și, cu toate că pe vremea aceea aș fi negat cu tărie, voiam să fie mândru de mine. Eram în anul doi de facultate când am primit un telefon de la sora mea, tata fusese arestat. A trebuit să plec acasă din Marquette, ca să-l văd. El nega totul – iar eu i-am stat alături. Un client în vârstă, fără moștenitori, prieten vechi al tatei, murise donând – în amintirea soției – o avere considerabilă, jumătate de milion de dolari, unei organizații nonprofit dedicate luptei contra Alzheimer. Cum suma care a ajuns în cele din urmă în conturile organizației a fost de circa cincizeci și ceva de mii de dolari, adică de vreo zece ori mai puțin decât le promisese răposatul, cei de acolo au început să cerceteze situația. Au descoperit că tata îl taxase pe bătrân la maximum, incluzând orele în care îl vizitase, prânziseră împreună sau vorbiseră la telefon. La aceasta se adăugau taxele administrative care i se cuveneau tatei în calitate de executor testamentar. În total, tata a reținut din averea bătrânului ceva mai puțin de patru sute de mii de

dolari. Un onorariu exorbitant, așa că l-am descusut de nenumărate ori și de fiecare dată avea pregătit câte un răspuns, negând că ar fi furat de la clientul său… Doar că mai târziu a devenit clar că tatăl meu îl deposedase pe bătrân de avere, încălcând statutul de avocat și de executor testamentar. Tata se autoconvinsese că nu făcuse nimic greșit sau ilegal. Scandalul a tulburat totul în căminul nostru. Am părăsit Marquette pentru o jumătate de an și l-am ajutat să-și construiască apărarea, după ce refuzase să pledeze vinovat. Am reușit să obținem o sentință redusă, iar eu mă simțeam mizerabil. Tata a fost exclus din barou, a trebuit să transfere toți banii organizației nonprofit, ceea ce mi-a adus părinții la sapă de lemn, și a fost condamnat la treizeci de luni de închisoare.

Odessa se uită la Blackwood, care o asculta impasibil. Cei câțiva oameni cărora le mai spusese povestea făcuseră tot posibilul să o asigure că nu avea absolut nicio vină pentru fapta tatălui ei, însă Blackwood doar o ascultase.

— Mama mereu a crezut varianta lui, iar după o vreme atitudinea ei a reușit să ne îndepărteze. Noi vânăm jefuitori de morminte, nu-i așa? Ce a făcut tata nu a fost mai puțin condamnabil – doar furase de la un mort. Apoi m-am întrebat: acesta să fi fost motivul pentru care se împrietenise cu toți clienții aceia? De câte ori mai făcuse asta în trecut? Câți bani și-o fi vârât în propriul buzunar? Pe ce i-a cheltuit? Nu voiam să aflu răspunsurile. De îndată ce am putut, m-am transferat la o facultate din Boston, lucrând într-un restaurant ca să-mi pot plăti studiile. În primele patru-cinci săptămâni de închisoare îl mai sunam și stăteam de vorbă. Însă apoi mă surprindeam gândindu-mă cum înșelase încrederea clienților și pe cea a familiei. Chestia asta mă făcea să mă simt ca naiba când stăteam de vorbă cu el. Iar el știa. O mai avea alături pe mama, desigur, ea nu i-ar fi întors niciodată spatele. Cred însă că ideea că m-a pierdut pe mine, pe fiica lui care venea la birou ca să primească bomboane și era convinsă că tatăl ei nu putea greși…

Ispășise zece luni de pușcărie când l-au găsit mort în celulă. Își înmuiase una dintre cămăși în vasul de toaletă, pentru a-i spori rezistența, și se spânzurase de marginea patului de sus, în timp ce colegul său de celulă dormea. Încă un șoc. Nu l-aș fi crezut niciodată în stare de așa ceva. Însă avea demonii lui – de natură psihologică, nu dintr-aceia de care vă ocupați dumneavoastră –, de care eu n-am știut niciodată. Iar când imaginea lui publică – avocat de familie, om de încredere, persoană cinstită – s-a făcut praf, n-a putut suporta. Nu a putut suporta că lumea vedea în el un lacom, un nesătul, un hoț, o persoană imorală. Vedeți dumneavoastră, asta nu este o slăbiciune. Este o lecție. M-a făcut să-mi pierd interesul pentru avocatură. Mi-am luat diploma și am decis să îmi trimit dosarul la FBI. Lege și ordine… acum s-a ales praful și de asta. Ce mi-a mai rămas? spuse Odessa cu amărăciune.

— Poate că nu s-a ales praful, zise Blackwood.

Odessa își frecă tâmplele.

— Nu, e momentul să mă îndrept, din nou, în altă direcție. Un nou început.

— Salut! se auzi o voce necunoscută și o infirmieră își făcuse apariția în cadrul ușii deschise.

— O, ia uite, aveți musafiri.

Femeia i se adresa lui Earl Solomon, care stătea întins în pat având un braț pe piept.

Odessa se trase lângă perete pentru ca patul pe rotile să poată fi pus la locul lui. Solomon își ținea capul într-o parte. Asistenta așeză patul și-i puse frânele. Odessa se postă în fața pacientului. Ochii lui erau deschiși, însă priveau în gol.

— Cum se mai simte? întrebă ea.

A doua asistentă intrase și verifica perfuziile și bandajele. Cealaltă se apropie de Odessa.

— Se simte bine, spuse ea pe un ton care dădea de înțeles că de fapt nu era așa. În timpul nopții s-a sufocat, însă plămânii lui sunt în

regulă. Apoi a crezut că i-au sosit niște vizitatori, însă de fapt era singur. Nu-i așa, domnule Solomon?

Auzindu-și numele, Solomon își îndreptă privirea către asistentă, însă nu rosti niciun cuvânt, mulțumindu-se să-și umezească buzele.

Când cealaltă asistentă își termină treaba, amândouă se apropiară de ușă.

— Dacă are nevoie de ceva, știe unde se află butonul.

— Mulțumim, spuse Odessa, întorcându-se către Solomon, temându-se că starea acestuia s-a înrăutățit între timp.

El o privea, dar continuă să rămână tăcut.

— Pot să vă ridic puțin?

Odessa înălță spătarul patului. Capul lui Solomon rămăsese îndreptat către ea, în spatele lui aflându-se fereastra și Hugo Blackwood.

— Sunteți cumva prea obosit pentru vizită? A mai venit cineva să vă vadă.

Solomon își roti privirea, însă nu văzu pe nimeni. Încet-încet, își întoarse capul și se uită în direcția televizorului… apoi mai făcu un efort și îl văzu pe Blackwood.

Acesta își ținea capul aplecat, privindu-l pe bolnav. Din locul în care se afla, Odessa nu putea distinge expresia lui Solomon. Iată întâlnirea pe care o rugase s-o aranjeze.

— Bună, Solomon, spuse Blackwood.

— Ia uite, nenorocitul naibii, zise Solomon cu o voce aspră.

Blackwood se uită la Odessa, apoi din nou la Solomon.

— Mi s-a spus că doreați să mă vedeți.

Solomon îndreptă un deget către el, mâna fiind legată cu tuburi și cu leucoplast de pungile cu perfuzii agățate în suportul de lângă pat.

— Exact, spuse el. Să-l mai pot privi o dată pe tipul care mi-a făcut viața un iad.

Auzind vorbele lui Solomon, Odessa simți un fior pe șira spinării, însă Blackwood nu părea afectat.

— Noi doi… am văzut multe împreună, spuse el.

— Împreună, repetă Solomon.

Odessa se strecură pe lângă pat, apropiindu-se de Blackwood suficient ca să poată vedea fața lui Solomon. Acesta se uita la britanic, batjocoritor.

— Am făcut o treabă importantă, spuse Blackwood.

Odessa se postă în fața lui Solomon.

— M-ați rugat să vi-l aduc aici, mai țineți minte? Credeam că voiați să vă luați rămas-bun.

Solomon ridică din sprâncene, uitându-se la ea mirat, de parcă s-ar fi străduit să-și aducă aminte cine era.

— Așa este, spuse el, îndreptându-și din nou privirea către Blackwood. „Rămas-bun." Ce dulce ironie. Eu nu vreau să mor. Tu însă vrei.

Odessa se uita când la unul, când la celălalt. Nu așa se așteptase să decurgă reîntâlnirea. Fusese o greșeală că îl adusese pe Blackwood.

— Am încercat să-l arestez, spuse Solomon, adresându-i-se Odessei. De câteva ori. La început. Să i-o trag. Când am văzut ce face.

Solomon îl arătă din nou pe Blackwood cu degetul.

— E un criminal. Vânează spirite malefice, însă nu ține cont de nimeni și de nimic atunci când o face. A ucis. Am văzut cu ochii mei. Ca să-i protejeze pe alții, ca să salveze lumea cu prețul unei vieți omenești.

Blackwood îl asculta impasibil.

Furios, Solomon reuși să-și adune suficientă putere ca să-și ridice puțin capul de pe pernă, înfruntându-l pe Blackwood.

— Tu fugi de ceva de care nu poți scăpa și vânezi ceva ce nu poate fi prins.

Efortul însă fusese prea mare pentru el, așa că Solomon se lăsă și mai adânc în așternuturi, îndreptându-și apoi privirea către

fereastră.

— Tot ce mi-am dorit a fost să devin polițist, spuse el. Din copilărie mi-am dorit asta. Lumea îmi tot spunea: „Ești un copil negru, nu vei deveni niciodată polițist". M-am dus la Colegiul Morehouse și le-am spus: „Vreau să mă fac detectiv", iar ei mi-au zis: „De ce ai vrea să îți irosești viața cu așa ceva?" Apoi FBI a anunțat că începe să admită candidați de culoare la Academie. Iar eu am spus: „Vreau să devin agent FBI". Și am devenit. Am fost printre primii.

Solomon își umezi din nou buzele.

— Am primit o insignă argintie, însă fața îmi era tot închisă la culoare. Rămăsesem tot la periferie. Un outsider. Nici nu știau ce să facă cu mine. Iar el s-a folosit de asta. A profitat, m-a exploatat. A parafat un fel de înțelegere cu Biroul. M-a făcut „băiatul"[{10}] lui.

Odessa rămăsese încremenită. Emoțiile lui Solomon erau ca o rană vie, în bună măsură din pricina atacului cerebral care îi afectase creierul. Se schimbase mult de când îl văzuse prima dată.

— Mi-ați cerut să vă arăt ce se află acolo, spuse Blackwood. Erați curios…

— Tot ce se poate, zise Solomon, a cărui bărbie începuse să tremure. Poate la început. Însă tot ce mi-am dorit vreodată… a fost să devin polițist.

— Dar ați fost polițist, domnule Solomon, spuse Odessa.

Solomon își îndreptă privirea către ea.

— Acum, tu. E un motiv pentru care el se află acum alături de tine. Nu există întâmplări, nu-i așa, Blackwood? Nu există coincidențe. Totul se leagă.

Sperând să-l liniștească, Odessa spuse:

— Nu m-ați fi trimis la el dacă nu ați fi crezut că mă poate ajuta.

Cuvintele ei îl făcură pe Solomon să clipească nedumerit.

— Nu am avut de ales. Mi-ai fost *repartizată,* Odessa Hardwicke. Asta nu e o întâmplare. Nu e o coincidență.

Odessa se uită la Blackwood. Solomon făcu același lucru, însă privirea lui spunea cu totul altceva. Agentul se uita când la Blackwood, când la Odessa.

— Poate că am fost cândva parteneri. Am făcut… o treabă specială. Noi doi. Nu te contrazic. Dar acum, la sfârșit… totul pare atât de diferit. La ce bun? Eu mă duc… iar el rămâne. Cu un nou partener care îmi ia locul.

Solomon se referise la Odessa.

— Nu, spuse ea. Dumneavoastră m-ați trimis la el ca să-i cer ajutorul. Ca să-mi reabilitez numele. Doar că nu-mi voi căpăta niciodată arma înapoi. E o chestiune de timp până voi fi concediată.

— Îmi pare rău, zise Solomon. Îmi pare rău că ai fost implicată. Îmi pare rău că am jucat și eu un rol în asta. Mintea nu-mi mai funcționează cum trebuie. Înțelegi? Încerc să te avertizez.

Odessei nu-i făcea deloc plăcere să-l vadă așa pe Solomon. Își acoperi gura cu dosul palmei, incapabilă să mai spună ceva.

Blackwood făcu un pas în față. Luă mâna lui Solomon; acesta încercă să și-o retragă, însă britanicul i-o ținea strâns – bărbatul nemuritor uitându-se în ochii muribundului.

— Nu ai reușit niciodată să uiți cazul băiatului din Mississippi – primul tău caz, spuse Blackwood.

Chipul lui Solomon se relaxă.

— Vernon, rosti el, dând semne că mintea începuse să i se limpezească.

Își îndreptă ochii către Blackwood, părând să-l privească pentru prima oară cu adevărat.

— Greșești când te referi la ceea ce ai realizat în timpul vieții, spuse Blackwood. Ai fost indispensabil, cu ajutorul tău lumea a fost salvată de mai multe ori. Ai lăsat în urmă o moștenire prețioasă, Earl Solomon. O moștenire pe cât de măreață, pe atât de secretă. Nimeni altcineva nu știe ce ai văzut tu.

Ochii lui Solomon se umpluseră de lacrimi. Odessa observă cum i se albesc articulațiile degetelor când, cu ultimele puteri, agentul strânse și el mâna lui Blackwood.

— Într-o privință însă ai dreptate, spuse Blackwood. Chiar te invidiez pentru această ultimă călătorie. Îți urez să fie cât mai lină.

Lacrimi țâșniră din ochii bolnavului, prelingându-se pe obrajii lui supți. Printre suspine adânci, izbăvitoare, Solomon reuși să spună:

— Îți mulțumesc.

Blackwood dădu drumul mâinii lui Solomon, care își recăpătase brusc calmul. Redevenise prezent.

Solomon se uită apoi la Odessa, clătinând din cap ca s-o asigure că acum era din nou bine.

— Ai grijă, spuse el.

Zâmbind ușurată, Odessa încuviință.

Solomon își îndreptă apoi privirea către tavan. Odessa se temu că avea să redevină confuz, însă agentul își ridică mâna, arătând undeva deasupra capului ei:

— Acolo, spuse el.

Odessa se întoarse încet, doar ca să observe că televizorul se afla chiar deasupra capului ei, mergând fără sonor.

Tocmai se transmiteau în direct imagini de la un jaf bancar din cartierul Forest Hills din Queens. Un adevărat asediu. Mașini de poliție cu luminile de avertizare pornite formaseră o baricadă la o jumătate de cvartal de sediul băncii. Cameramanii filmau ușa de la intrare, ținută deschisă de o femeie care purta un costum office. Poalele bluzei îi ieșiseră din pantaloni, iar în mână se părea că avea o armă pe care o ținea îndreptată chiar spre camera de luat vederi. În același timp țipa ceva la polițiști.

Pe burtieră stătea scris: ATAC ARMAT CU LUARE DE OSTATICI LA O BANCĂ DIN QUEENS: DIRECTORUL FILIALEI, SUSPECT.

Odessa era atât de epuizată emoțional, încât nu reuși să aibă vreo reacție. Îi luă o vreme să înțeleagă ce vedea la televizor.

— „Directorul filialei, suspect”? se miră ea. A început să tragă cu pistolul în propria bancă?

Între timp Blackwood venise lângă ea, urmărind transmisiunea în direct.

— E un Suflet gol.

1962. Delta fluviului Mississippi

Solomon parcă în spatele unor camionete cu plăcuțe de înmatriculare din alte state: Arkansas, Missouri, Tennessee. Lângă benzinăria și atelierul de reparații auto de la colțul străzii, un angajat alb într-o salopetă bleumarin și cu mânecile cămășii suflecate urmărea cu privirea doi bărbați – unul negru, altul alb – îmbrăcați în costume. Benzinăria era deschisă, însă în ziua aceea afacerile înghețaseră.

Solomon se îndreptă către oficiul poștal dărăpănat din centrul Gibbstonului. Un grup mare de albi, să fi fost cu totul vreo treizeci, stătea pe trotuar. Cei mai mulți dintre ei erau bărbați, dar se zăreau și două-trei femei în haine ușoare, de vară, și cu pălării de soare. Acolo era și Ingalls, înconjurat de aghiotanții lui. De cealaltă parte a străzii, nu departe, se afla un grup mai mic de negri în fața bisericii. Jumătate bărbați, jumătate femei – cu toții uitându-se neliniștiți la celălalt grup.

Dinspre biserică se auzeau sunete de orgă, deși nu era duminică. Tocmai se desfășura o slujbă de dimineață ad hoc. Enoriașii deplângeau moartea lui Vernon Jamus.

În timpul nopții, trupul băiatului fusese găsit într-un cimitir vechi, părăsit, aflat la mică distanță de locul în care fusese spânzurat Hack Cawsby.

Solomon se întoarse către Blackwood – care tocmai încetinise pasul, rămânând puțin în spatele lui –, cu o privire acuzatoare, de genul *Doar ți-am zis.*

Moartea băiatului tulburase orașul, iar acum Blackwood se aștepta ca Solomon să mintă pentru a-i salva pielea.

Macklin, agentul special trimis de la Biroul din Jackson, își făcu apariția pe trotuarul din fața oficiului poștal, ștergându-și ochelarii cu capătul cravatei.

— Iisuse Hristoase, Solomon! exclamă el, punându-și ochelarii pe nas și clipind de câteva ori. Ce mai e acum?

— Domnule…

— Ce noroc pe tine să găsești trupul băiatului atât de repede.

Solomon își drese glasul, simțind prezența lui Blackwood, care rămăsese la câțiva pași în spatele lui.

— Atât cimitirul, cât și locul în care s-a petrecut spânzurătoarea se află, în linie dreaptă, la mică distanță de casa băiatului. Există câteva poteci care străbat plantațiile de trestie-de-zahăr.

Agentul special Macklin dădu din cap. Solomon nu avea de unde să știe dacă îl și credea. Macklin își îndreptă privirea către grupul de negri din fața bisericii.

— Ei cred că a fost răzbunare. Dinte pentru dinte.

— Dumneavoastră nu ați crede la fel? întrebă Solomon.

Macklin își îndreptă privirea către grupul de albi, aflat ceva mai aproape de ei.

— De obicei, răzbunările astea nu implică uciderea unor copii.

Solomon ar fi putut enumera pe loc câteva cazuri în care fuseseră asasinați și copii, însă se hotărî să n-o facă. Mai puține vorbe, mai bine pentru el.

— Nu s-a descoperit nicio dovadă că ar fi fost o crimă, cel puțin așa mi s-a comunicat, spuse Macklin. Băiatul era bolnav? S-a rătăcit?

Solomon simți parcă și mai acut durerea pe care i-o provocau zgârieturile de sub guler și vânătăile de pe coaste și spate.

— Familia refuză autopsia.

— Asta nu-i bine, spuse Macklin. Înseamnă că povestea va căpăta proporții. Ingalls ar putea să insiste.

— Ar putea, dar n-o va face, spuse Solomon. Credeți că are vreun interes să se descopere ceva? Un lucru pe care mai apoi va fi obligat să-l cerceteze?

Între timp pe stradă se stârnise o altercație. Un bărbat de culoare se răstea și arăta cu degetul către câțiva albi care îi răspundeau cu

aceeași monedă. Doi dintre aghiotanții șerifului tocmai se îndreptau către ei, încercând să aplaneze conflictul.

— Ambele părți varsă gaz peste foc. Dacă lucrurile o vor lua razna, va trebui chemată Garda Națională.

— Dumneavoastră doriți să fie menținută pacea sau să fie aplicată legea? îl întrebă Solomon.

Macklin se uită în ochii lui Solomon.

— Vrei să vorbești cu oamenii tăi, să punem capacul peste oala asta care stă să dea în clocot?

— Nu sunt „oamenii mei", răbufni Solomon. Nu îi pot controla doar pentru că arătăm la fel.

— Ia-o ușurel, spuse Macklin.

Solomon continuă, furios:

— Ce sunt eu? Un negru sau un agent FBI? Pe oricine întrebi crede că sunt din tabăra opusă, prin urmare nu sunt demn de încredere. Dacă am fost trimis aici fiindcă a crezut cineva că ar fi un avantaj fie că sunt și una, și cealaltă – atunci planul acela a eșuat lamentabil.

Vocea răstită a lui Solomon atrăsese atenția lui Ingalls, care se apropie de cei doi agenți.

— Vreo problemă aici? întrebă el.

— Ați venit în singurul loc din oraș unde nu e nicio problemă, îi răspunse Solomon.

Sesizând tonul ironic al agentului, șeriful se încruntă.

— Mi se pare ciudat că tocmai tu spui asta. Cu puțin timp în urmă, am primit o plângere care te privește direct.

— Ah, da? se miră Solomon.

— Câțiva cetățeni s-au plâns că i-ai șicanat în pădure, în apropiere de locul unde s-a petrecut linșajul.

Solomon își îndreptă privirea către mulțime, descoperind câțiva bărbați încruntați, pe ale căror fețe se vedeau tot felul de tăieturi și zgârieturi proaspete.

— Vorbiți despre domnii de acolo? întrebă Solomon, arătându-i cu degetul. Îmi pare rău, dar nu-i recunosc fără glugi.

Șeriful nu reacționă în niciun fel la remarca lui Solomon.

— Se pare că ai petrecut ceva vreme în pădurea aia bătrână, dat fiind că n-ai mai ieșit de acolo decât după ce ai descoperit trupul băiatului.

Solomon îl măsură cu privirea pe Ingalls, încercând să-și dea seama dacă îl acuza de ceva sau îl șicana.

— Nu știu la ce se referă plângerea aceea. Li s-au stins torțele și, în întuneric, au intrat în panică.

— Hei, de unde ești băiete? întrebă unul dintre membrii Ku Klux Klan.

— Voi de unde sunteți, băieți? răspunse Solomon, întorcându-se către Ingalls. De obicei lăsați agitatori veniți de aiurea să dicteze în orașul dumneavoastră?

Șeriful se încruntă.

— Sunt doar niște cetățeni preocupați de ceea ce se întâmplă. Au tot dreptul să se afle aici.

Solomon dădu din cap.

— Într-adevăr, așa scrie la litera legii. Prin urmare, dacă un grup de oameni de culoare și-ar face apariția în postură de „cetățeni preocupați", dumneavoastră le veți arăta aceeași amabilitate și considerație, nu am nicio îndoială.

Ingalls încetase să mai zâmbească.

— Voi sunteți aici, nu-i așa? spuse el.

Agentul Macklin interveni cu delicatețe, înainte ca discuția să degenereze.

— OK, suntem de aceeași parte a baricadei.

— Nu, nu suntem, răspunse Ingalls, arătând undeva în spatele lui Solomon. Și cine e tipul ăla care te însoțește acum?

Solomon se răsuci și își dădu seama că șeriful se referise la Hugo Blackwood, care tocmai pășea pe celălalt trotuar, îndreptându-se

către biserica negrilor.

— Un cetățean preocupat, răspunse Solomon, întorcându-i spatele și îndreptându-se către Blackwood.

Solomon îngenunche în ultimul șir de bănci cu spătar înalt, din stejar. Pastorul Theodore Eppert se ruga cu fața scăldată în lacrimi, gulerul odăjdiilor sale violet fiind deja ud. Oamenii suspinau. Familia Jamus, compusă acum din numai optsprezece copii, umplea primele trei rânduri de bănci.

Solomon își lăsă gânditor capul într-o parte, luptându-se cu amintirea copilului-demon care îl atacase în noaptea precedentă. Blackwood stătea în spatele lui Solomon, asemenea unei fantome întunecate. Neînțelegând cum de avea tupeul să se afle acolo, Solomon simți cum îl cuprinde din nou furia.

Solomon crescuse într-o familie de creștini, însă nu se mai rugase de cine știe când. Acum însă, îi cerea lui Dumnezeu iertare. Îi cerea să-l călăuzească. Îl ruga să-l ajute.

— Vernon a fost cel mai bun dintre noi toți, spuse pastorul Eppert, iar congregația răspunse cu un *Dumnezeu fie slăvit.* Vernon a fost cea mai inocentă ființă dintre noi toți, continuă pastorul, iar credincioșii repetară: *Dumnezeu fie slăvit.* Vernon ne va aștepta pe toți într-un Loc mai Bun, încheie pastorul, iar congregația rosti pentru a treia oară *Dumnezeu fie slăvit.*

— Dumnezeu fie slăvit, spuse și Solomon puțin mai târziu, glasul lui semănând cu un ecou.

După slujba specială, pastorul Eppert coborî de pe platforma altarului și îi chemă pe membrii familiei Jamus și pe prietenii lor. Durerea era greu de suportat, era pur și simplu vlăguitoare. Solomon se simțea de parcă propriul suflet i se uscase. Se simțea pustiit, inutil.

Nu își dădu seama că oamenii părăseau biserica decât când aceasta rămase aproape goală. Oamenii reveniseră pe stradă, unde se

aflau cele două grupuri, iar Solomon trebuia să-și găsească forța să li se alăture. Rămase o vreme în biserica goală, sprijinindu-se de spătarul înalt din fața lui și privind crucea suspendată deasupra altarului, amvonul simplu, din lemn, ușile laterale și lumânările înalte, care rămăseseră aprinse. Se întoarse, dând să iasă, trecând pe lângă treptele către balconul în care cineva cânta la orgă un imn sobru.

Solomon se apropie de ușă și aruncă o privire în urmă, căutându-l pe Blackwood. Îl văzu pe culoarul principal, îndreptându-se către altar. Lui Solomon nu-i venea să creadă.

— Hei! strigă el în urma lui. Ce naiba credeți că faceți acolo?

Vocea lui Solomon se prelinse, sonoră, de-a lungul pereților bisericii. Își aminti de prezența organistului, așa că, apropiindu-se grăbit de Blackwood, vorbi pe un ton ceva mai scăzut:

— Cu dumneavoastră vorbesc. Unde vă duceți? Ieșiți de aici.

Solomon îl apucă pe Blackwood de braț.

— Ați făcut deja destule, spuse Solomon. Nu înrăutățiți și mai mult situația.

— Dați-mi drumul, se smuci Blackwood.

— N-aș fi crezut niciodată că s-ar putea să fiu nevoit să lovesc pe cineva într-o biserică, spuse Solomon. Nu mă puneți la încercare.

Privirea lui Blackwood exprima însă ceva neașteptat. Un avertisment: nu că ar fi putut riposta, ci despre ce ar descoperi.

— Dacă doriți să plecați, spuse Blackwood, reușind să-și elibereze brațul, atunci plecați. Dar nu-mi stați în cale.

Solomon îl urmări cum se apropie de altarul mic, sobru. O masă goală fusese așezată lângă peretele din spate, sub crucea suspendată. În afara lumânărilor și a amvonului, nu mai era nimic.

Solomon se întoarse, privind băncile goale. Voia să plece, fie și numai pentru a-i demonstra lui Blackwood că nu se lăsa intimidat sau constrâns cu una, cu două. Nu avea de gând să fie părtaș la un

act de pângărire sau de lipsă de respect față de un lăcaș dedicat rugăciunii.

Blackwood nu se apropie de masă și nici nu intră în altar, ci se îndreptă către ușa din dreapta, care dădea către sacristie.

— Nu intrați acolo, îl avertiză Solomon.

Blackwood însă deschise ușa și intră. Nimeni altcineva nu îi mai vedea. Un război interrasial tipic orășelelor din sudul Statelor Unite stătea să izbucnească în stradă. Solomon nu știa ce să facă.

Porni să vadă unde dispăruse Blackwood. În sacristie văzu o debara deschisă, cu rafturi pline cu cărți de imnuri și tăvițe pentru prescură. Simțind că îl urăște pe Blackwood din tot sufletul, Solomon păși înăuntru.

Acum se afla lângă altar. O ușă dădea în amvon – pe acolo intra și ieșea pastorul când își ținea predica. Într-o firidă erau un lighean și un prosop pentru miruire, iar pe o masă se aflau biblii și manuale de religie pentru copii, alături de o cană cu creioane, lumânări votive și o cutie de chibrituri. Blackwood se afla lângă fereastra din fund, privind copacii. Lui Solomon îi trecu prin gând că aceștia puteau duce până la locul în care se petrecuse linșajul și până la cimitirul părăsit.

— OK, ajunge, spuse Solomon. Haideți să mergem.

Blackwood trase de o ușiță cu un mâner fix din lemn. Nefiind prinsă în balamale, aceasta se desprinse cu totul, dezvăluind privirii o deschizătură aflată chiar în spatele altarului, prin care nu te-ai fi putut strecura decât de-a bușilea. Spațiul acela era întunecat, neavând nicio fereastră.

— Chibriturile, spuse Blackwood.

Solomon se simți din nou prins la mijloc. Ceea ce înclină însă balanța fu hotărârea reținută din glasul britanicului. Era în misiune. Solomon trebuia să știe ce descoperise Blackwood. Luă cutia de chibrituri de pe masă și îl privi pe Blackwood cum aprinde unul. Pâlpâirea portocalie nu dezvălui mai nimic decât în momentul în

care Blackwood aprinse mucul unei lumânări roșii ca sângele. O clipă mai târziu, flacăra se înălță.

Lumânarea aprinsă stătea, printre altele asemănătoare, pe o masă pătată cu ceară. Tot acolo se aflau niște rădăcini contorsionate – curățate de pământ, alese tocmai datorită formelor lor ciudate ce semănau cu un sigiliu natural –, precum și un vas cu pudră, niște flori uscate și un tabel cu simboluri desenate de mână.

— Ce mai e și asta? întrebă Solomon.

— Ciumăfaie și sulf, răspunse Blackwood ca la școală.

— Nu… *ce e asta?*

Blackwood luă lumânarea de pe masă, luminând peretele pe care cineva schițase cu ceară roșie și sânge un chip cu ochi oblici și o gură căscată.

— Hoodoo, spuse Blackwood.

— Voodoo? întrebă Solomon.

— Magie populară, explică britanicul. Originară din vestul Africii, ajunsă în sudul Americii prin comerțul cu sclavi. Echilibru spiritual și cultul strămoșilor. Însă echilibrul acela s-a preschimbat în timpul sclaviei în răzbunare. Hoodoo este ceva mai izolat, mai puțin omogen decât voodoo, deci mai ușor de corupt din punct de vedere spiritual. În special când este practicat pe un teren sacru.

— Pastorul? se miră Solomon, amintindu-și că-l întâlnise în casa familiei Jamus și-l auzise cum laudă caracterul lui Vernon Jamus.

Blackwood se răsuci.

— Acesta este peretele care dă direct către altar. Partea întunecată. O reflexie în oglindă.

Spunând aceasta, se întoarse și lumină podeaua. Scormoni puțin și descoperi o piesă de îmbrăcăminte albă. Era o sutană cu poalele murdare, de parcă fusese purtată prin pădure.

— O, nu, exclamă Solomon, fără să-i vină să creadă. O față bisericească.

— Pastorul avea acces la lanțurile băiatului, spuse Blackwood și trecu poalele sutanei peste flacără.

Pânza luă foc, încreștindu-se și începând să ardă.

— Ce faceți? întrebă Solomon.

Blackwood acoperi masa cu sutana cuprinsă de flăcări. Sulful se aprinse imediat, o vâlvătaie albastră ițindu-se din vas și umplând aerul cu un miros înțepător de ouă stricate.

— O să ia foc toată biserica, îi atrase Solomon atenția.

— Asta e ideea, răspunse Blackwood.

Între timp sutana fusese complet cuprinsă de flăcări, bucăți din ea desprinzându-se și căzând pe jos.

— Asta se numește incendiere cu premeditare, spuse Solomon, însă nu făcu niciun gest să se lupte cu focul.

În locul acela strâmt, mirosul deveni rapid de nesuportat.

Solomon ieși în grabă, urmat de Blackwood. Agentul încerca să-și dea seama ce ar fi trebuit să facă mai departe. Să cheme pompierii voluntari. Să-l interogheze pe pastorul Eppert departe de tensiunile de afară. Să-l aresteze pe Hugo Blackwood. Cum va reuși să țină totul sub control?

Solomon ieși din sacristie, revenind în nava centrală a bisericii chiar în momentul în care pastorul, care avea o meșă albă în creștet, intra și el în biserică.

— Ce căutați acolo? Ce înseamnă toate acestea? se răsti el.

Solomon îndreptă un deget acuzator în direcția pastorului, apoi i se adresă pe un ton inchizitorial:

— Mărturisește!

Pastorul se opri brusc în fața altarului.

— *Eu* sunt cel în fața căruia oamenii mărturisesc, răspunse el.

— Mărturisește și pleacă pe furiș, altfel îți jur că te dau pe mâna mulțimii.

Pastorul Eppert îl văzu pe Hugo Blackwood cum se apropie, oprindu-se lângă Solomon.

— Cine e domnul acesta? Ieșiți din biserica mea! Aceasta este o casă pentru rugăciuni, plecați imediat! Cheamă-l pe șerif, Mama!

Abia în clipa aceea Solomon își dădu seama că muzica de orgă încetase. Nimic nu-i mai putea opri furia.

— Ai zis că Vernon Jamus era cel mai bun elev de la școala de duminică. Că era „cel mai bun dintre noi”.

Pastorul Eppert se holba șocat la Solomon, niciodată nu mai fusese înfruntat în felul acesta, în propria biserică.

— Chiar era.

— Și mai ziceai că ai simțit prezența Necuratului, continuă Solomon. Că ai zărit „mâna diavolului”. Ei bine, acum am zărit-o și eu.

Mirosul de fum și de ouă stricate ajunse și în nările pastorului.

— Ce-i asta? întrebă el. Dumnezeule, ce-ați făcut?

— Ce-ai făcut tu?! strigă Solomon și îl apucă de guler.

Pastorul însă își păstră atitudinea sfidătoare:

— Dar am încercat să-l ajut!

Blackwood, aflat lângă Solomon, interveni:

— Coruperea unei ființe inocente, pure. Copilul acela a fost folosit pe post de medium. Ai avut nevoie de el ca să formeze circuitul necesar prin care răzbunarea să poată fi transpusă în faptă… să canalizeze spiritele sclavilor ale căror sânge și sudoare au pus temelia acestei biserici. L-ai folosit pe Vernon Jamus ca instrument al acestui ritual întunecat. Exact cum ești și tu folosit acum.

Spunând aceasta, Blackwood își întinse palma deschisă către fața pastorului Eppert, mișcând degetele ca într-o chemare.

Solomon se uita când la unul, când la celălalt, neînțelegând ce se petrece.

Blackwood rosti câteva cuvinte în latină, o incantație, glasul lui coborând cu o octavă.

Pleoapele pastorului Eppert începură să zvâcnească. Pupilele i se dilatară, apoi i se dădură peste cap. Trupul lui se moleși brusc, fiind

ajutat numai de mâinile lui Solomon, înfipte în cămașa lui, să nu se prăvălească pe podea. Solomon îl așează cu grijă pe culoar, între șirurile de bănci.

— Ce naiba…? se miră el, îndreptându-și spinarea și revenind lângă Blackwood. Ce i-ați făcut?

Blackwood își ținea privirea ațintită spre balconul de deasupra nartexului. În majoritatea bisericilor, organistul stă cu spatele către congregație, în vreme ce orga se află față-n față cu altarul. Această orgă însă, cu tuburile ei dispuse în ordinea înălțimii, era așezată invers, ascunzând muzicianul aflat în fața claviaturii.

Organista și-a făcut în cele din urmă apariția, coborând scările din stânga. Femeia părea să plutească pe deasupra treptelor întrerupte de un podest. Părul ei lung până la umeri era argintiu, însă avea o meșă neagră mătăsoasă, cu aspect natural, în partea din față: ca un negativ al meșei pastorului Eppert. „Mama", așa cum o numise el, era de fapt soția lui, fiind probabil puțin mai în vârstă decât soțul ei. Femeia purta o robă de corist maronie, lungă până la genunchi, ce avea o cu totul altă croială față de sutana albă găsită în spatele altarului.

Mirosul de ouă stricate se răspândise deja în toată biserica. Fumul încă nu devenise înecăcios, însă în aer plutea multă funingine, asemenea unui roi de musculițe negre, lucioase. Soția pastorului continua să înainteze, rămânând în același timp extrem de țeapănă, de parcă mâini nevăzute ar fi împins-o de la spate. Bărbia îi stătea lipită de piept, de parcă ar fi dormit.

Blackwood scosese din buzunarul sacoului o trusă din piele. Solomon văzuse cu coada ochiului cum o desfăcuse pe o bancă.

„Mama" ajunse în mijlocul bisericii, între ultimele bănci. Brațele îi atârnau moi, iar picioarele îi erau arcuite, pentru că femeia se sprijinea în vârfurile degetelor, ca și cum ar fi purtat poante de balerină, nu o pereche de sandale.

Blackwood păși în centrul culoarului, la vreo trei metri în fața ei.

Își întoarse puțin capul către Solomon, aflat în spatele lui, spunându-i peste umăr:

— Nu te uita în ochii ei.

Solomon văzu cum „mama” își ridică bărbia din piept. Ochii ei erau deschiși și complet albi. Fascinat, Solomon nu reușea să-și ferească privirea. Dacă femeia era oarbă, atunci ea trebuie să-și fi dezvoltat un al șaselea simt, mistic, pentru că în clipa aceea se uita drept la Blackwood. Deschise gura să spună ceva, însă britanicul i-o luă înainte:

— *Nori butto la cenere…*
Ma butto il corpo e l'anima Abdiel… Che non n'abbia piu pace…[{11}]

Continuând incantația, Blackwood își vârî degetele în punga pe care o scosese din trusa din piele, apoi presără în fața lui o pulbere fină, cu gestul cu care țăranii împrăștie semințe pe un teren arat. Pudra pluti prin aer în direcția „mamei”, care rămase locului, de parcă glasul lui Blackwood ar fi forțat-o să facă asta.

Când ajunse la „mamă”, pudra plutitoare se preschimbă brusc într-un fum pâclos. Acesta se înălță asemenea unei coloane în jurul ei, ajungând până la balconul de deasupra. Forma „mamei” rămase, în mare, aceeași, însă fumul, asemenea unui filtru fotografic fin, relevă și o siluetă diferită, o manifestare pur spirituală, de vreo trei ori mai mare, mai înaltă și mai corpolentă decât „mama”.

Aceasta purta o rochie de seară vaporoasă, croită parcă dintr-o ceață diafană. Spiritul care sălășluia în „mama” – cel puțin așa bănuia Solomon privind fascinat uriașa siluetă feminină care se înălța deasupra lui și a lui Blackwood – își unduia brațele de parcă ar fi plutit într-un fluid vâscos, părul ei negru ca pana corbului vălurindu-i-se la spate asemenea unei aure întunecate. Chipul ei era contorsionat, suferind.

— Hugo…

Glasul ei părea să provină nu dinspre uriașa apariție, ci dinspre aerul din jurul capului lui Solomon. „Mama” era o femeie cu pielea neagră, trecută de patruzeci de ani, în vreme ce fantomatica proiecție avea pielea albă – o femeie de treizeci și ceva de ani, poate chiar mai tânără, pentru că durerea întipărită pe chipul ei probabil o îmbătrânea.

Auzindu-și numele rostit, Blackwood se opri. Ridică privirea către chipul acelei frumuseți chinuite și pentru câteva clipe păru și el cuprins de jale.

Solomon, copleșit de vederea acestei fantasme, reacționă aproape prea târziu. Pastorul Eppert – forțat parcă de lucrul care îl cufundase în transa aceea – se ridicase, năpustindu-se către spatele lui Blackwood. Solomon reuși în ultima clipă să-l apuce de piept, răsturnându-l peste bănci.

Blackwood își reluă incantațiile, împrăștiind prin aer și mai multă pudră care se preschimba în fum. Solomon, ținându-și un genunchi înfipt în spatele pastorului, văzu cum, sub ochii tot mai căscați ai spiritului suferind, funinginea aceea formează silueta unei ciori.

Cioara zbură către apariția învăluită în fum… apoi prin ea, spărgând-o într-o puzderie de tăciuni aprinși. Silueta gigantică se prăbuși asemenea unei cortine.

„Mama” leșină, eliberată, prăvălindu-se pe podeaua bisericii.

Blackwood își lăsă în jos mâinile, asemenea unui dirijor la finalul unei simfonii nebune.

Solomon simți cum pastorul se mișcă sub el. Îl lăsă să se ridice în picioare, nerăbdător să îl privească în ochi.

Pastorul Eppert părea amețit, ca un om care tocmai ieșise dintr-o transă întunecată.

— Ce se petrece? întrebă el. Cine sunteți voi?

Blackwood își adună lucrurile pe care le scosese din trusă și se apropie de femeia învești mântată în roba de coristă, care începuse să se zbată pe podea. O ajută să se rostogolească și să se ridice în șezut.

Femeia tremura, gata să vomite. Pupilele ei reveniseră în poziția lor normală. Ochii îi erau roșii de jur-împrejur, iar pleoapele, lăsate, de parcă ar fi resimțit o durere adâncă. O cenușă neagră se cernea din părul ei argintiu.

Solomon îl trase pe pastor pe culoar. Văzându-și soția în apropierea nartexului, acesta se îndreptă cu pași nesiguri către ea:

— Mama!

Doar că, în clipa în care ajunse în dreptul ei, un zgomot asurzitor veni din spatele lor. Solomon se ghemui și se întoarse, așteptându-se să dea ochii cu un monstru sau cu vreo entitate hidoasă.

De fapt, erau flăcările care ajunseseră la altar. Vâlvătaia arsese peretele și răbufnise într-o explozie de căldură și cenușă, înnegrind și coșcovind peretele subțire – iar acum ajunsese până la crucea suspendată.

Prin ușa bisericii dădură năvală mai mulți enoriași:

— Foc! Foc!

Ingalls, aghiotanții lui, precum și agentul Macklin îi urmară, cu privirile ațintite asupra altarului cuprins de flăcări. Când îi văzură pe Solomon și pe Blackwood ținându-i în brațe pe pastorul Eppert și pe soția acestuia, se grăbiră să îi tragă afară.

— Ce s-a întâmplat? strigă Macklin.

Solomon nu era în stare să-i răspundă. Cum ar fi putut descrie în cuvinte ceea ce văzuse?

— Asigurați-vă că nu mai e nimeni înăuntru! răcni Blackwood.

Oamenii răspunseră imediat la acest îndemn, grăbindu-se să ajungă în sacristie.

Ajutat de un alt bărbat, Blackwood o duse pe femeie afară, în vreme ce Solomon, cu brațul pastorului Eppert peste umăr, îl ajută pe acesta să iasă în fața bisericii. Cei doi fură lăsați pe trotuar, la adăpost de orice pericol, cu oameni în jur. Solomon își înălță ochii către fumul negru care se vălătucea în spatele bisericii. Îl găsi pe

Blackwood și îi puse mâna în piept, împingându-l la o parte. Avea nevoie de răspunsuri.

— Ce-a mai fost și asta? întrebă el.

— Un demon-sclav. O poseda pe femeia aceea. O exploata așa cum exploatase și sufletele chinuite care au construit cândva această biserică.

— De ce?

Blackwood îi aruncă o privire care părea să spună că răspunsul era evident.

— Pentru că putea s-o facă. Fusese atras de suferințele pătimite în locul acesta. Vorbim despre un spirit vindicativ. De o vrăjitorie cu moarte, nedreptate și răzbunare.

Solomon simțea cum își pierde mințile. Sau poate că Blackwood și le pierduse.

— Demonul-sclav este o femeie albă?

— Aceea a fost fața pe care mi-a arătat-o mie. Diavolul ți se înfățișează într-o formă familiară.

Solomon se uită o vreme către albii care se mutaseră de pe celălalt trotuar, atrași de foc, apoi își îndreptă din nou privirea către Blackwood.

— Trebuie să știu despre ce e vorba. Ați incendiat o biserică, iar acum vom avea parte de o revoltă.

— Exact ce-și dorea, spuse Blackwood. Să provoace o răscoală care să distrugă orașul.

— Chiar că aveți dreptate, spuse Solomon. Dacă vrei să provoci vărsare de sânge pe străzi, este îndeajuns să incendiezi o biserică a negrilor.

— Locul viciat trebuia curățat. Abdiel ar fi revenit…

— Mă doare-n cot de asta. Întrebarea este: ce voi face eu acum aici?

Solomon se îndepărtă puțin de Blackwood, uitându-se din nou la ceea ce se petrecea pe stradă. Enoriașii bisericii incendiate stăteau

grămadă. Cele mai multe dintre femei plângeau, în vreme ce bărbații deveneau tot mai furioși. Albii care traversaseră strada se apropiau preocupați, aproape respectuoși în fața neașteptatului dezastru. Distrugerea unei biserici, chiar a uneia care nu le aparținea, reprezenta un afront major.

Apoi Solomon îi remarcă pe cei rămași pe celălalt trotuar – să fi fost vreo zece: membrii KKK, îmbrăcați în hainele lor de zi cu zi, neafectați de ceea ce se petrecea în fața lor.

Solomon își aminti cuvintele lui Blackwood din noaptea petrecută în pădure, după ce ei părăsiseră locul linșajului, făcându-se nevăzuți în întuneric:

Bărbații aceia mascați au sosit în oraș asemenea unor spirite întunecate invocate de cineva.

Între timp, Ingalls și agentul Macklin ieșiseră din biserică. Flăcările răzbătuseră prin acoperișul vechii construcții din lemn. Subordonații șerifului îi îndemnau pe cei adunați pe trotuar să se îndepărteze.

Solomon, asaltat de gânduri, îi aștepta pe cei doi oameni ai legii să ajungă lângă el.

— Ce s-a întâmplat? Doar erați acolo. Cine a făcut asta? îl întrebă Ingalls.

Solomon se uită la Blackwood, care rămăsese pe trotuar, scuturându-și cenușa de pe umerii sacoului.

— Răspunde-mi odată, fir-ar să fie! Oamenii ăștia o să se răscoale.

— Răspunde-i, agent! interveni Macklin pe un ton tăios.

Solomon se apropie de cei doi, rămânând cu spatele la membrii KKK, dând de înțeles că la aceștia se referea.

— Am văzut cine a dat foc, spuse el. Doi dintre acești „cetățeni preocupați".

Șeriful se uită nemulțumit la bărbații de pe celălalt trotuar, apoi din nou la Solomon.

— Dacă se va auzi ce v-am spus, o să izbucnească într-adevăr o răscoală, spuse Solomon. Tot orașul va fi cuprins de incendiu. Va trebui să faceți ceea nu ați făcut mai devreme, și anume să-i scoateți pe acești membri Ku Klux Klan din oraș. Dacă nu, am de gând să le spun enoriașilor exact ce s-a întâmplat.

— Solomon, nu poți face așa ceva, spuse agentul Macklin.

— Le voi spune ce am văzut, repetă el uitându-se la Ingalls. Este alegerea dumneavoastră. Orașul dumneavoastră. Felul dumneavoastră de a acționa.

Șeriful îi aruncă lui Macklin o privire acuzatoare, apoi se uită chiorâș la Solomon, înfigându-și adânc degetele sub centură.

— Nenorocitule, scrâșni el, apoi traversă strada către membrii KKK.

Solomon se uita la Macklin, superiorul său, care îl întrebă:

— I-ai spus adevărul și numai adevărul, agent?

— Da, domnule, răspunse Solomon înainte de a se îndrepta către Hugo Blackwood. Eu așa cred.

1582. Mortlake, împrejurimile Londrei

Hugo Blackwood nu mai dormise și nu mai mâncase de câteva zile. Orleanna zăcea, cataleptică, în dormitor. Pe la căpătâiul ei trecuseră trei doctori și un preot, cu toții plecând profund consternați de ceea ce văzuseră și incapabili să ofere un diagnostic sau vreun leac. Plutea la granița dintre suferințele trupești și cele spirituale. Niciuna dintre cele două discipline nu putea diagnostica natura suferinței ei, după cum nu putea recomanda un tratament. Femeia trăia pe un tărâm al suferinței la care nici medicina, nici religia – însăși schisma pe care Dee încercase să o reconcilieze – nu aveau acces.

Într-o stare asemănătoare se afla și Blackwood. Ajunsese la capătul răbdării, incapabil să înțeleagă ce beteșug blestemat pusese stăpânire pe iubirea vieții lui. Tot ce știa era că el însuși jucase, fără voie, un rol în această nenorocire. Iar asta îl bântuia, întunecându-i fiecare gând, amărându-i fiecare clipă a vieții. Nu era pregătit să-și jelească soția, așa că se hotărâse că moartea ei va duce inexorabil și la moartea lui.

Țipătul – un zbieret nepământesc exprimând durere și panică – îl făcu să se repeadă din bucătărie în dormitor.

Orleanna zăcea nemișcată, pielea îi era albă și umedă, iar ochii, distanți, însă limpezi. Nu ea țipase.

Un alt zbieret, venit de afară, îl făcu să se cutremure, sfâșiindu-i inima. Deschise obloanele, lăsând lumina domoală a serii să se strecoare în odaie, apoi zări la numai câțiva pași un lup cu blană argintie sfâșiind o nurcă. Alte două nurci cu blana lucioasă încercau să muște picioarele lupului. Un extraordinar tablou înfățișând cruzimea naturii, din fața căruia s-ar fi retras grăbit. Doar că lupta continua, zbieretele nurcilor devenind atât de ascuțite, iar

comportamentul lupului atât de sălbatic, încât Blackwood simțea că-și pierde mințile.

Părăsi dormitorul, găsi o suliță ornamentală și dădu năvală afară, pregătit să alunge animalele. Se repezi la lup țintindu-l cu vârful din fier forjat al suliței și țipând la nenorocitele acelea de nurci. Lupul își rânji colții însângerați, iar nurca îi căzu moartă din gură. Celelalte nurci se îndepărtară.

Blackwood se afla acum față-n față cu lupul cu ochi strălucitori. Era furios pe natură și avea de gând să atace bestia, să-i înfigă sulița în cap în vreme ce aceasta scurma pământul cu laba, scoțând un mârâit grav, gutural, în așteptarea atacului. Blackwood simțea cum clipa confruntării se apropie – însă deodată mârâitul încetă, iar lupul își căscă ochii, buzele acoperindu-i la loc colții ascuțiți. Părea că se uită undeva dincolo de Blackwood.

Animalul se speriase de ceva. Își pleoști coada, bătu în retragere și părăsi nurca moartă, apoi se răsuci pe labele din spate și se îndepărtă grăbit.

Blackwood lăsă vârful suliței în pământ. Oare lupul își dăduse seama că Blackwood intenționa să-l ucidă – iar instinctul îl făcuse să se teamă? Deodată, Blackwood simți cum mintea i se limpezește. Cutremurat de cele întâmplate, se îndepărtă de nurca moartă și se întoarse în casă.

Intră în bucătărie și își dădu cu apă pe față, răcorindu-și atât obrajii, cât și gândurile. Pregăti apoi un vas cu apă ca să-l ducă Orleannei. Ajuns în dormitor, își dădu seama că lăsase fereastra deschisă și că afară se întunecase de tot. Când văzu așternuturile aruncate și patul gol, Blackwood scăpă vasul cu apă din mâini. Orleanna plecase.

Se apropie de fereastră, însă afară nu era decât leșul însângerat al nurcii zăcând pe pământul acoperit cu licheni. Apoi întrezări cu coada ochiului o siluetă în alb, care imediat se făcu nevăzută în noapte.

Blackwood se aplecă peste pervaz, însă nu mai zări nimic. Nu se încredea în ceea ce reușise să vadă, însă nu înțelegea unde altundeva ar fi putut să plece soția lui. Apoi își aminti cum se speriase lupul: poate că nu apariția lui îl intimidase, ci a ei, în momentul în care ieșise pe fereastra deschisă, înălțându-se către cer. Înnebunit, Hugo Blackwood se năpusti la ușă, oprindu-se doar ca să înșface din nou sulița. Alergă până la grajd, apoi porni într-un galop nebun către conacul lui John Dee. Luna argintie abia dacă-i lumina calea. Blackwood mai avea puțin și-și pierdea mințile; deja nu-i mai păsa de sine.

Începu să bată cu pumnii în ușă, pregătit să spargă o fereastră ca să poată pătrunde înăuntru. Se auzi cum cineva trage zăvorul, apoi ușa se deschise câțiva centimetri. Edward Talbot strecură o privire afară, chipul său fiind luminat de flăcăruia unei lumânări.

— Pleacă, Blackwood, spuse el. Du-te!

— E aici? întrebă Blackwood, apucând ușa și trăgând-o din mâna lui Talbot, după care vârî sulița din lemn de frasin în deschizătură.

— A fost aici de multe ori, spuse divinatorul, care acum era o persoană complet diferită de bărbatul speriat, bântuit, care fusese în bucătăria lui Blackwood cu numai câteva zile în urmă.

Blackwood se strecură înăuntru pe lângă Talbot, trântindu-l pe bătrân la pământ, iar lumânarea se stinse la impactul cu pardoseala din piatră.

Străbătu în fugă vastele holuri ale casei cufundate în întuneric, strigând numele lui Dee și strângând în mână lemnul suliței. Încetini când văzu ușile marii biblioteci deschise.

O lumină stranie, verde precum penajul moale al papagalilor, se revărsa prin acestea. Blackwood auzi o voce rostind ceva într-o limbă bizară pe care o recunoștea, dar nu o înțelegea: limba enohiană în care John Dee se exprimase în timpul ședinței inițiale, chiar în biblioteca aceea.

Blackwood dădu să se apropie de bibliotecă, însă Talbot reuși să-l rețină, trăgându-l înapoi.

— Nu întrerupe comunicarea…

Blackwood îi trase un cot în coaste, descotorosindu-se de el, apoi îi puse vârful suliței în gâtlej, ținându-l în felul acesta cu spatele lipit de perete. Bătrânului îi căzu scufia de pe cap, dezvăluind privirii cioturile urechilor pe care le pierduse drept pedeapsă pentru fapte din trecut.

Prezicătorul fără urechi arăta acum ca ereticii și condamnații pe care Blackwood îi vedea legați cu lanțuri la judecătoria Old Bailey, în drumul lor către temnița Newgate. Blackwood îl împinse într-o parte, îndreptându-se din nou către ușile deschise și păși în vestita bibliotecă a lui Dee.

Strălucirea aceea verde și strania energie a acesteia îl făcură să-și ridice mâna în dreptul ochilor. Îl zări pe filosoful John Dee îmbrăcat în obișnuitul său veșmânt alb, barba lui ca neaua fiind acum scăldată în lumina aceea verde. Bătrânul stătea față-n față cu imaginea fantomatică a Orleannei Blackwood; cămașa de noapte și părul negru îi fluturau de parcă din față i-ar fi venit continuu o pală puternică de vânt. Chipul ei frumos, colorat nefiresc de lumina aceea aproape lichidă, strălucea exprimând o uriașă mirare.

Orleanna avea o mână întinsă, iar în palmă ținea un *orbuculum*, sursa acelei lumini verzi, iradiante, pe care tocmai i-l oferea lui John Dee.

Blackwood urmărea întreaga scenă, incapabil să înțeleagă ce se petrece. Cu puțin timp înainte Orleanna fusese catatonică, părând să mai aibă doar câteva ore de trăit.

Acum era moartă? Acela să fi fost spiritul ei? Căpătase o altă formă?

Și, dacă așa stăteau lucrurile… de ce se grăbise să ajungă la John Dee?

Orleanna îi vorbea lui Dee pe un ton grav, straniu, în enohiană. Limba îngerilor. De ce fusese ea cea chemată de invocația lor? Oare acum vorbea de undeva de dincolo?

Chipul lui Dee exprima adorația unei persoane intrate în contact cu o ființă astrală. Realizase imposibilul, reușise să concilieze schisma dintre știință și magie.

Blackwood scăpă sulița din mână, apoi păși către forma care o întruchipa pe soția lui, Orleanna. Oare era chiar ea?

— Orleanna! strigă el peste bâzâitul luminii aceleia stranii.

Dee își întrerupse magia, vorbind de data aceasta în engleză:

— Nu, Blackwood! Nu!

Blackwood se opri în fața ei. Privirea Orleannei părea pierdută în lumina verde ce izvora din globul pe care îl ținea în mână.

— Îngerii au ales-o pe ea! strigă Dee extaziat. Ea este mesagerul lor, ea știe totul!

Blackwood se uită la silueta strălucitoare a soției sale, iubirea vieții lui, de-acum pierdută. Viața lor… căminul lor, viitorul lor… speranța că vor avea vreodată copii… nu mai existau.

Jelind, Blackwood simți că nu Orleanna se afla în fața lui. Îndărătul măștii iradiind de frumusețe, el percepea o prezență malefică.

Își desprinse privirea de pe chipul ei, îndreptându-și ochii către una dintre ferestre. Afară, în fața ramurilor unei sălcii plângătoare muribunde, Blackwood zări o siluetă în alb, cu părul negru ca pana corbului.

Aceea era Orleanna, cu mâinile întinse către el, în vreme ce forma ei dispărea în întuneric. Un gest rugător, un gest menit să-l pună în gardă.

Apoi silueta se făcu nevăzută. Blackwood își îndreptă din nou privirea către figura din fața lui.

Era o dublură. Un fals.

Blackwood întinse o mână către ea, atingând cămașa de noapte. Doar că aceasta era imaterială. Degetele lui trecură prin ea ca printr-o perdea de fum.

— Dă-te la o parte, avocatule! îi strigă Dee. Îngerul intrase în comuniune cu mine!

Blackwood se întoarse furios, împingându-l pe bătrânul filosof într-un raft de cărți. Se puse în locul în care până atunci stătuse Dee, față-n față cu fantoma soției lui, între ei aflându-se acum numai globul acela strălucitor care aproape că plutea deasupra palmei ei.

Blackwood înșfăca *orbuculum*-ul. În clipa următoare simți ceva asemănător unei infuzii de putere – o senzație pe care nu o mai trăise niciodată. O durere începu să-i străbată trupul dinspre degete către încheietură și apoi în antebraț, însă Blackwood se ținu tare.

Lumina aceea verde, strălucitoare, începu să capete o nuanță ternă, bolnăvicioasă. Energia pe care o emitea luă o formă mai violentă, pala aceea de vânt din bibliotecă devenind o furtună dezlănțuită care răsturna cărți, ornamente și instrumente oculte.

Blackwood văzu în adâncul formei din fața lui. Acolo era soția lui, Orleanna cea adevărată, care suferea. Nu se afla acolo, în aceeași încăpere cu el, ci era captivă într-o altă lume, pedepsită tocmai pentru că el îndrăznise să intervină în magia neagră oficiată de Edward Talbot și de John Dee.

Blackwood înțelese că Orleanna era pedepsită pentru faptele lui și avu revelația propriei sorți, a cumplitului său destin.

Salvează-mă, Hugo. Găsește-mă și salvează-mă.

Fantoma din fața lui căpătă adevărata față a Orleannei.

Teribil de netedă, aproape lipsită de trăsături, cu gura deschisă într-un geamăt îndurerat.

Blackwood simți cum cineva îl apucă strâns. Dee și Talbot trăgeau de el, sfâșiindu-i hainele, încercând să-l elibereze.

Durerea aceea, după ce-i străbătuse brațul ajungându-i la umeri, se întinsese asemenea unei molime către genunchi, devenind tot mai

apăsată. Blackwood își desfăcu degetele, dând drumul globului de cristal, care căzu pe podea cu greutatea unei mingi de plumb.

Interiorul lui se fisură, însă sfera rămase intactă. Imediat energia verde, bolnăvicioasă, pe care aceasta o emanase, începu să se diminueze. Imaginea din fața lui, supranaturalul mesager venit de dincolo, fu înhățat de ciclonul care mătura încăperea, fiind apoi rotit de nenumărate ori, până se desfăcu în bucăți, dispărând în noianul de hârtii și ceață.

Blackwood simți în același timp cum cade pradă unei agonii cumplite și amorțește din cap până-n picioare, de parcă toate membrele i-ar fi fost tăiate, însă l-ar durea în continuare. Se prăbuși lângă *orbuculum*-ul fisurat, trupul lui începând să se scuture spasmodic; nu se liniști decât în clipa în care furtuna din biblioteca filosofului se domoli complet.

Povestea avocatului Hugo Blackwood se încheie în ziua aceea. Datorii nu avea de plătit, însă proprietatea îi căzu cu vremea în ruină, ajungând să fie considerată abandonată. Casa, despre care gurile rele ziceau că ar fi fost bântuită, a fost demolată. Locul exact în care se aflase nu se mai cunoaște, doar zona din Mortlake în care a locuit cândva John Dee se mai știe azi. Atât registrul parohiei Mortlake, cât și piatra tombală a lui Blackwood au dispărut în negura vremurilor.

Un val de uitare s-a așternut apoi peste casa și cariera lui Dee. În mai puțin de un an, filosoful a pus lacăt ușii principale și s-a stabilit, în chip misterios, în Boemia, împreună cu Edward Talbot. În următorii șase ani, cei doi ocultiști au dus o existentă nomadă, călătorind de-a lungul și de-a latul Europei Centrale. Dee scria cărți și încerca în continuare să comunice cu îngerii… chiar dacă între timp practicile oculte încetaseră să mai constituie o distracție a aristocrației. Publicul obișnuit a pășit apoi pe urmele bogaților, nefiind impresionat de înfloritele lui descrieri ale entităților magice.

Nu se știe de ce Dee a rămas în exil atâta vreme. După ce s-a despărțit de Talbot, a revenit în Anglia, în 1589, numai ca să descopere că locuința lui din Mortlake fusese vandalizată. În absența lui, vestita bibliotecă fusese jefuită: dispăruseră cărți rare despre practici oculte, supranaturale, precum și instrumente necesare divinației și practicilor magice. Despre aprofundatele lui cunoștințe referitoare la necromanție și la artele oculte s-a crezut că s-au pierdut pentru totdeauna. Dee a vândut bucată cu bucată cele câteva bunuri rămase, trăindu-și ultimii ani din viață sărac, în conacul său tot mai dărăpănat. Cândva faimosul astronom, geograf, matematician, sfetnic al curții regale și filosof ocult a murit în Mortlake la optzeci și doi de ani.

Odessa era pe bancheta din spate a spațiosului Rolls-Royce Phantom, domnul Lusk la volan, iar Hugo Blackwood ocupase locul de lângă ea – străbătând zona Queens. Sucursala băncii se afla destul de aproape de spital, către est, de cealaltă parte a parcului Flushing Meadows, pe 108th Street.

— Nu putem descinde la locul crimei într-un Rolls-Royce, spuse Odessa. Ca să fiu sinceră, nu știu ce variante avem, însă nu putem face asta. Nici nu putem intra acolo cu o grămadă de cocoși. Ce vă așteptați să facem acolo?

Blackwood se uita pe geam, neobișnuit de absent.

— Ei bine? insistă ea.

— Solomon nu mi-a mai vorbit niciodată așa, spuse Blackwood.

— Asta pentru că mintea lui e pe ducă, răspunse Odessa. Infecția cu fungus care i-a provocat atacul cerebral îi afectează creierul.

— Acesta este și motivul pentru care îmi fac griji, zise Blackwood. Mintea lui devine vulnerabilă.

— Vulnerabilă la ce?

Rolls-Royce-ul luă o curbă strânsă, apoi opri brusc. Un agent de circulație postat în fața unei bariere a NYPD își agita frenetic mâinile, dirijând mașinile pentru a evita alt ambuteiaj. Baricada principală a poliției se afla la un cvartal distanță. Se vedeau mai multe mașini de poliție cu girofarurile pornite.

— Nu vă opriți, îi spuse Odessa domnului Lusk. Trageți pe dreapta de îndată ce puteți.

Domnul Lusk făcu întocmai, iar Odessa păși grăbită pe trotuar, urmată de Blackwood. Se îndreptă spre agentul de circulație, însă dădu peste un alt polițist care bloca trotuarul. Odessa îi arătă insigna și legitimația.

Polițistul îl așteptă pe Hugo Blackwood să facă același lucru.

— Domnul cine este? întrebă el.

— E cu mine, răspunse Odessa.

Fură lăsați să treacă, iar Odessa se îndreptă către perimetrul delimitat de echipa de intervenții. Avea un centru mobil de comandă într-un camion parcat în afara baricadei, precum și un turn portabil de monitorizare video, înalt de șase metri.

Odessa găsi imediat grupul de agenți FBI trimiși la fața locului, patru bărbați la costum, care discutau lângă un Ford Fiesta neinscripționat. FBI investiga jefuirea oricărei sucursale a Băncii Naționale, căci constituia infracțiune federală. FBI anchetase toate jafurile bancare din țară, însă acest lucru se schimbase după 11 Septembrie, când resursele Biroului fuseseră îndreptate către investigațiile antiteroriste și problemele de securitate internă. Acum Biroul se ocupa mai cu seamă de crimele în serie, de jefuitorii care acționau în mai multe state și de atacurile comise cu o violență ieșită din comun.

Odessa se îndepărtă de cei patru agenți, temându-se să nu fie recunoscută. Îl conduse pe Blackwood până la marginea intersecției blocate, în locul de unde se vedea cel mai bine sucursala Băncii Santander. Odessa putea distinge mișcare în interiorul acesteia. Managerul băncii ba se apropia de stradă, ba se retrăgea, însă distanța era prea mare pentru ca Odessa și Blackwood să poată distinge alte detalii.

— Trebuie să ne apropiem, spuse britanicul.

— Nici vorbă, i-o reteză Odessa. Au blocat toate cele patru laturi, explică ea, aruncând o privire în jur ca să verifice măsurile de securitate. Probabil e și o amenințare cu bombă.

Odessa văzu doi ofițeri NYPD îmbrăcați în haine civile: unul vorbea la telefon, iar celălalt, mai tânăr, butona ceva la al său. Odessa se apropie de ei cu insigna la vedere.

— M-ați putea pune la curent cu ce se petrece aici, vă rog?

Ofițerul mai tânăr o privi nepăsător, apoi se mai uită o dată, surprins că fusese abordat de o femeie atât de tânără, care îi arăta o insignă FBI.

— Nu se știu prea multe, spuse el, străduindu-se să pară cât mai relaxat. Alarma inițială indica un jaf. Poate că încă este unul. Doar că persoana care a pornit atacul este însăși directoarea băncii. Se crede că pur și simplu a înnebunit. A golit sertarele și seiful mare al băncii, răsturnând bancnotele și monedele pe podea. Și-a pierdut mințile.

— Nu există nicio solicitare din partea ei?

— Nu am auzit să existe vreuna. Negociatorul nu poate s-o țină la telefon. Doi clienți au reușit să fugă când s-a declanșat nebunia, înainte ca ea să-i încuie pe ceilalți înăuntru. Se spune că ar fi amenințat că va detona o bombă, așa că am abordat această situație ca pe o…

Două focuri de armă, pocnind precum niște baloane înțepate cu acul, îi reduseră la tăcere pe toți cei aflați în spatele baricadei.

— Iisuse! exclamă ofițerul. A început să tragă la întâmplare. Asta nu se va termina cu bine.

— Există vreun plan de pătrundere în interiorul băncii? se interesă Odessa.

— Alternativa ar fi să stăm aici în vreme ce ea își împușcă angajații și clienții unul câte unul, spuse ofițerul.

— Just, încuviință Odessa. Mulțumesc.

— Îmi păreți cunoscută, spuse ofițerul, ignorându-și telefonul care tocmai începuse să sune. Lucrați la Biroul de aici?

— La cel din Federal Plaza, minți Odessa, lăsându-l pe polițist să răspundă la telefon.

Blackwood ascultase aproape întreaga discuție.

— Ea își dorește confruntarea. Sufletul gol vrea ca ea să fie ucisă, spuse el.

— Da, știu, răspunse Odessa îngrijorată. Ce aș putea face eu aici?

Blackwood aruncă o privire în jur.

— Nu-i putem permite să sară în alt trup.

— Atunci, spuneți-mi cum să procedez, pentru că situația mă depășește complet.

— Ați văzut ce poate să facă. Prin urmare, știți că și alte vieți sunt acum în pericol. Trebuie să încercați.

Blackwood avea dreptate. Odessa nu-și dorea ca vreun alt polițist sau agent FBI să fie pus în situația prin care trecuse ea. Apoi, ce avea de pierdut? Slujba?

— Așteptați aici, spuse ea.

Se îndreptă către cel mai mare dintre camioanele care constituiau centrul mobil de comandă amplasat la distanță de zona blocată și bătu în ușă, deschizând-o. Își ținea insigna la vedere, așteptându-se să mintă ca să poată intra, însă niciunul dintre cei cinci-șase polițiști nu întoarse capul. Purtau căști, monitorizând de la distanță situația cu ajutorul camerelor de supraveghere și al microfoanelor lipite de geamurile băncii, ori vorbeau la telefon.

Odessa urmări imaginile de pe monitoarele înșirate pe peretele lung al camionului. Tocmai atunci directoarea băncii își făcu apariția din spatele unui ghișeu, ținând în mâini o tavă metalică și o armă de foc. Femeia răsturnă tava pe podea, împrăștiindu-i conținutul. Camera de supraveghere mări imaginea, capturând teancul de bancnote aruncate pe podea.

Polițistul cu cele mai mari căști descria la un microfon, pentru colegii săi, tot ce făcea femeia. O imagine luată de sus arăta că pe clădirile de vizavi fuseseră postați lunetiști.

— Iar spune ceva neclar, anunță polițistul. Funcționara de la ghișeul trei plânge, iar suspecta pare să-și fi pierdut răbdarea cu ea. Stați un pic… a luat un alt obiect. Un spray.

Odessa observă și ea spray-ul din mâna directoarei. Părea o soluție de curățat sau un odorizant luat probabil din toaletă.

Polițistul din camion continuă:

— Golește pe tejghea gențile și poșetele clienților… caută ceva… of, frate. Acum văd…

Odessa văzu cum femeia scapără o brichetă, îndreptându-se către teancul de bancnote.

— Nu pot să cred, spuse polițistul. Le dă foc. Dă foc la toți banii.

Directoarea băncii aprinse spray-ul, îndreptându-l către bancnotele împrăștiate pe podea.

— Am înțeles, spuse polițistul care probabil primise în căști noi informații. Acum se retrage. În curând vom auzi alarma de incendiu. A aruncat spray-ul. Spune ceva, cu un glas extrem de ciudat. Fără încetare. Sună ca „Blackwood, Blackwood".

Odessei îi luă câteva clipe să proceseze ultimele cuvinte rostite de polițist.

— *Blackwood*, repetă ea cu glas tare. *Poftim?*

Câteva capete se întoarseră în direcția ei. Se activă alt monitor – o nouă sursă video, de data asta o cameră portabilă. Cel care o purta se mișca întruna și imaginile erau dificil de distins. Odessa reuși să vadă mai mulți ofițeri în echipament de luptă, punându-și căștile de protecție și verificându-și armele. Erau din Unitatea de Urgență NYPD, echipa SWAT care se pregătea să ia cu asalt banca.

— Aveți de gând să încercați o pătrundere forțată? întrebă Odessa. Femeia aceea va provoca un schimb de focuri.

Siderat, unul dintre bărbați își luă telefonul de la ureche.

— Cine naiba mai ești și tu? întrebă el.

— Femeia aceea vă ademenește înăuntru, continuă Odessa, o face intenționat.

— Iisuse Hristoase! exclamă bărbatul cu căștile pe urechi. Cine mai e și tipul ăsta?

Odessa se uită la monitoare și văzu despre cine era vorba: un bărbat era în mijlocul străzii, mergând dinspre baricadă către bancă. Un bărbat îmbrăcat într-un costum închis la culoare, bine croit.

La naiba!

Odessa ieși valvârtej din camionul poliției, ocolindu-l, apoi se strecură printre două garduri mobile și alergă către Blackwood, sperând să-l ajungă înainte ca forțele de ordine să tragă asupra lui.

După ce își agită prin aer insigna și legitimația, îl apucă pe Blackwood de braț și îl trase către ea.

— Ce naiba faceți?! îl smuci ea. Vă vor împușca.

— Sunt singurul care poate opri toată nebunia asta, răspunse el.

— Știu, spuse Odessa, trăgând în continuare de el, cu toate că britanicul nu voia să se urnească. Femeia aia vă cheamă. *Chestia* aia vă cheamă.

Blackwood nu părea surprins.

— Da, spuse el. Ne-a ademenit aici.

— Ne-a ademenit…? se miră Odessa, apoi, după ce-și limpezi puțin gândurile, repetă: ne-a ademenit.

Zgomotul de sticlă spartă îi făcu să-și întoarcă brusc capetele în direcția băncii – apoi două explozii sonore, incandescente, îi făcură să se clatine pe picioare.

Explozia grenadelor luminoase tocmai anunțase începerea asaltului celor din Unitatea de Urgență. O grupă se apropie de ușile băncii cu un berbec, polițiștii pătrunzând în interiorul plin de fum al parterului clădirii. Pentru că urechile continuau să-i țiuie din pricina zgomotului produs de grenade, Odessa abia dacă auzi focurile de armă și țipetele care urmară. Polițiști în uniformă se revărsară pe stradă, sărind peste baricadă și împiedicându-i pe Odessa și pe Blackwood să înainteze.

Fumul începuse să se răspândească peste tot, însă nimeni nu ieși din bancă. Apoi în aparatele de emisie-recepție ale polițiștilor se auzi: „Atacator doborât! Atacator doborât!”

Odessa și Blackwood așteptară ca perimetrul să fie securizat și fumul să fie ventilat. Strada se umpluse de polițiști. După evacuarea răniților, avea să înceapă cercetarea locului faptei.

— Ce facem? întrebă Odessa. A sărit în altcineva?

— Cel mai probabil, răspunse Blackwood.

— Ar putea fi oricine. Cum știm? La ce ar trebui să mă uit?

— O să-i simt eu prezența, o asigură Blackwood.

Odessa înaintă cât mai aproape de bancă. Mai mulți agenți FBI se adunaseră pe stradă, în fața intrării, așteptând ca aerul din clădire să redevină respirabil. Odessa trebuia să îi ocolească.

Membrii Unității de Urgență NYPD începură să iasă din clădire. Își dădeau jos măștile de cum ajungeau în stradă, unii tușeau, alții își pasau sticle cu apă ca să-și curețe gâtlejurile, ceea ce-l ajuta pe Blackwood să le vadă chipurile.

Odessa habar n-avea ce urma odată ce britanicul l-ar identifica pe cel preluat de Sufletul gol. Mai ales dacă acesta ar fi sărit într-un polițist înarmat cu o mitralieră – ceea ce era extrem de probabil. Ea nu avea nicio armă cu care să se apere, așa că se uita când la polițiștii din Unitatea de Urgență, când la Blackwood, așteptând ca el să aibă vreo reacție.

Polițiștii se regrupară, apoi începură să raporteze cum se desfășurase operațiunea. Blackwood îi privea îngrijorat cum se îndepărtează.

— Nimic? întrebă Odessa.

— Nu, răspunse el. Trebuie să intrăm în bancă.

— Nu vom reuși, îi atrase Odessa atenția.

Cei doi se apropiară cu vreo câțiva pași de bancă, iar Odessa aruncă o privire prin ușile sparte de la intrare, prin încăperea cu bancomate, reușind să zărească holul principal. Vraful fumegând de bancnote arse fusese stins cu apă, mii și mii de dolari zăcând acum pe podea, distruși iremediabil.

Mijindu-și ochii, distinse ferestrele ghișeului și ușa deschisă prin care directoarea băncii, acum moartă, mersese de la seif în hol, ca să aducă banii. O pată întunecată de sânge de pe podea o alertă pe Odessa.

— Unde se află răniții? întrebă ea.

Își concentraseră toată atenția asupra polițiștilor înarmați și nici nu observaseră cum fuseseră scoși angajații și clienții răniți.

Se grăbiră către marginea perimetrului, găsind în cele din urmă câțiva ostatici epuizați pe o bordură, relatând polițiștilor prin ce trecuseră. Cei care suferiseră tăieturi sau se aleseseră cu vânătăi primeau îngrijiri medicale.

Odessa i se adresă unei tinere asistente de pe ambulanță, care tocmai măsura tensiunea unui bărbat de vârstă mijlocie.

— Unde au fost duși clienții răniți?

— Doi clienți și un funcționar, preciză asistenta. Niciunul nu e în pericol de moarte.

— Unde sunt?

— În ambulanță, răspunse paramedicul. Sunt deja în drum către spitale.

Odessa își întoarse capul către Blackwood, care părea extrem de îngrijorat.

— Către *spitale?* Mai multe? întrebă Odessa.

— Trei ambulanțe – trei spitale.

— Care anume?

Asistenta începuse să fie agasată de toate aceste întrebări.

— Cele mai apropiate. Adică Flushing, Jamaica și New York-Presbyterian.

Odessa se crispa:

— Presbyterian… adică spitalul din Queens?

— Evident, răspunse paramedicul.

Spitalul din care ea și Blackwood tocmai plecaseră. Unde era internat Earl Solomon.

Odessa se uită la Blackwood. Acesta nu trebuia să mai spună nimic, vorbele lui îi reveniră în minte:

Nu există coincidențe. Totul se leagă.

— Of, Dumnezeule, șopti Odessa.

Earl Solomon zăcea în patul de spital, străduindu-se să nu adoarmă. La televizor se transmiteau în flux continuu știri despre luarea de ostatici de la Banca Santander, care se încheiase cu un asalt al poliției și cu moartea atacatorului. Asta scria pe burtieră, însă vederea lui Solomon era un pic încețoșată, așa că nu putea fi sigur. Postul TV nu reușise să trimită niciun cameraman în apropierea băncii, așa că pe ecran rulau încontinuu aceleași imagini cu mașini de poliție și agenți de circulație ținându-i pe trecători la distanță.

Televizorul rămăsese fără sonor, iar în salon nu se auzeau decât bâzâitul și semnalele aparatelor medicale, precum și respirația lui Solomon, discretă în timpul inspirației și zgomotoasă în timpul expirației. Ar fi vrut să ajungă la telecomanda televizorului prinsă cu o sfoară pe peretele din spatele lui, însă își simțea mâinile prea amorțite. Nu se mișcau cum și-ar fi dorit el, așa că era mai bine să rămână liniștit.

De afară se auzeau sirenele ambulanțelor – un sunet familiar, însă acum foarte aproape. Auzi apoi un zgomot care păru să reverbereze prin tot spitalul, de parcă fundația clădirii s-ar fi zguduit. Sau poate că doar i se năzărea.

Acum aveau imagini surprinse cu telefonul mobil de pe trotuarul aflat vizavi de bancă. Două explozii pe care Solomon le văzu, dar nu le auzi, fură urmate de asaltul poliției. Imaginea era încețoșată din pricina distanței… sau poate îi slăbise vederea.

La naiba, pufni el în gând. Se săturase de toată această așteptare. Căzuse la pat și se îndoia că se va mai ridica vreodată, iar acesta era un gând care-l umplea de jale. Ce rost avea să mai aștepte? De ce să zacă într-un pat din care știa că nu se va mai ridica nicicând? Poate că nu vederea i se încețoșase, ci mintea.

Tot ce văzuse în timpul vieții, toate lucrurile pe care i le arătase Hugo Blackwood… Lucruri care la început îl contrariaseră, pentru ca apoi să-i zdruncine viziunea despre lume. Și totuși, asemenea

tuturor oamenilor, nu se gândise niciodată cu adevărat la ceea ce-l aștepta la capătul drumului. Știa că există și altceva dincolo, fiindcă văzuse acele lucruri. De cele mai multe ori ceva întunecat și malefic. Poate că mai era și altceva – un loc liniștit.

Se gândi din nou la Blackwood și la momentul în care, cu atâția ani în urmă, în cimitirul pentru sclavi, britanicul îl eliberase pe băiatul acela. Tânărul Vernon Jamus… cum stătuse Blackwood aplecat deasupra lui, curățându-i sufletul. Eliberându-l. Către ce însă? Asta voia Solomon să știe. Iată un mister pe care Hugo Blackwood nu l-ar fi putut ajuta să-l deslușească, un caz pe care detectivul ocult nu-l putea rezolva.

Hugo Blackwood nu avea cum să-și găsească pacea pe lumea aceasta, dar poate că Earl Solomon va reuși să și-o găsească în următoarea.

Blackwood.

Solomon auzi un glas cunoscut.

Hugo Blackwood.

Închise ochii, în speranța că va reuși să alunge vocea din minte. Doar că aceasta nu de acolo venea. Era în aceeași încăpere cu el. Solomon își ținu ochii strâns închiși, dorindu-și ca totul să fie o închipuire. Întoarse capul către ușa salonului. Abia atunci deschise ochii.

Îi luă o vreme să-și focalizeze privirea asupra băiatului care stătea în pragul ușii: micuțul Vernon Jamus. Când îl recunoscu, Solomon se temu că ar fi putut fi acel Vernon malefic, posedat de demonul care îl folosise ca să invoce și să trezească din morminte spiritele sclavilor morți din delta fluviului Mississippi.

Doar că la el venise acel Vernon cu sufletul curățat de Blackwood. Băiatul avea pieptul gol și purta aceiași pantaloni din urmă cu aproape șaizeci de ani.

Amintirea lui Solomon fusese cea care îl chemase pe băiat, îi invocase spiritul. Așteptarea lui Solomon luase sfârșit.

Vernon sosise să-l ia cu sine.

Dar dacă era așa… de ce Vernon rostea numele lui Hugo Blackwood?

Între timp, un bărbat masiv se îndrepta către salonul lui Solomon. Purta o cămașă albastru-deschis, cu un ecuson medical cusut la nivelul brațului, și o bonetă cu însemnele unui serviciu de ambulanță. Pornind de sub marginea acesteia, o dâră groasă de sânge roșu-închis se prelingea pe fruntea, obrajii și bărbia bărbatului. Privirea lui era goală, pustie.

Solomon simți cum trupul începe să-i tremure de groază.

Fără o vorbă, Vernon Jamus dispăru pur și simplu, șoferul de ambulanță luându-i locul.

Phantomul lui Blackwood ajunse la spitalul New York-Presbyterian Queens într-un haos de nedescris. O ambulanță se izbise de unul dintre stâlpii de rezistență ai clădirii, chiar în dreptul camerei de urgențe. Botul mașinii se boțise, capota se îndoise, iar ambulanța stătea acum într-o rână, lângă bordură.

La locul accidentului era un du-te-vino de medici și asistente. Odessa și Blackwood ieșiră grăbiți din Rolls-Royce, făcându-și loc printre curioși. Ușile din spate ale ambulanței stăteau deschise. O femeie de pe ambulanță, inconștientă, tocmai era mutată pe o brancardă, gâtul și capul fiindu-i protejate cu un guler cervical. Targa zăcea goală, într-o parte. Pe bancheta ambulanței era un trup neînsuflețit, acoperit cu un cearșaf.

Odessa îi arătă legitimația unuia dintre doctorii de la camera de urgențe, pentru a-l face să-i răspundă cât mai detaliat.

— Unde se află pacientul pe care l-a adus ambulanța?

— Ea este, răspunse doctorul, arătând către cabina ambulanței. Impactul a trimis-o în față.

— Decedată? întrebă Odessa.

— La sosire, răspunse medicul. Ni s-a spus că ambulanța mergea cu 80 de kilometri pe oră și a accelerat înainte de a țâșni prin parcare, apoi s-a izbit de clădire. Probabil că șoferul și-a pierdut mințile.

Odessa își imagină cum clientul rănit al băncii îl atacase pe șofer, preluând controlul volanului.

— Dar dacă ea este pacienta… spuse Odessa uitându-se din nou la ambulanță, unde este șoferul?

Cei doi se grăbiră către etajul la care era Solomon, Odessa rugându-se ca ascensorul să urce mai repede. De îndată ce ușile acestuia se deschiseră, Odessa alergă către salon. Deasupra ușii o lumină roșie clipea intermitent.

În salon, două asistente stăteau îngenuncheate de-o parte și de alta a șoferului ambulanței, care zăcea cu fața în jos. Patul lui Solomon era gol.

— Unde e? întrebă Odessa.

Asistentele păreau încă șocate de descoperire. Una dintre ele se ridică în picioare.

— A murit, spuse ea, arătând spre șoferul ambulanței.

Odessa îi puse asistentei o mână pe umăr.

— Eu mă referam la pacientul Earl Solomon. Patul lui se află aici, el însă, nu.

Asistenta se uită la patul gol, părând să nu înțeleagă.

Un asistent își făcu apariția în fugă, alarmat de becul roșu, dar când văzu trupul șoferului, se opri.

— Earl Solomon, pacientul din salonul acesta, unde e? îl întrebă asistenta.

Asistentul ieși din încăpere și se uită de-a lungul holului.

— Cel cu atacul cerebral, nu-i așa?

— Nu putea ajunge prea departe, spuse asistenta.

Odessa se uită la Blackwood, îngrozită, panicată și temându-se de ce e mai rău pentru Solomon.

— Să fi venit aici pentru el? întrebă ea.

— Trebuie să-l găsim pe Solomon, spuse Blackwood.

— A venit aici special pentru el? repetă Odessa întrebarea.

Asistentele o măsurau cu priviri curioase. Blackwood o apucă de încheietură și o trase afară din salon, făcând câțiva pași de-a lungul coridorului înainte ca Odessa să-și smulgă mâna din strânsoare.

— Răspundeți-mi, spuse ea.

— Trebuie să-l găsim.

— *Nu există coincidențe,* rosti ea, simțind cum glasul îi trădează o neliniște aproape isterică.

— A venit pentru el, recunoscu Blackwood, tulburat. Acum trebuie să-l găsim.

— Și *apoi*? întrebă ea, însă Blackwood, în loc să-i răspundă, o trase către casa scărilor.

— Ar putea fi *oriunde,* spuse Odessa în timp ce coborau ultimele rânduri de trepte către parterul în continuare cuprins de haos.

Între timp își făcuseră apariția și polițiștii, unii discutând cu administratorii spitalului, alții încercând să restabilească ordinea. Blackwood urmă indicatoarele către camera de urgențe, care încă primea pacienți, în pofida prezenței reporterilor.

Odessa abordă un polițist care se oprise în mijlocul holului.

— Ați văzut cumva un bărbat de culoare, în vârstă, într-un halat de spital?

Polițistul dădu din cap.

— Da, doamnă, vreo șapte.

Imediat stația lui de emisie-recepție prinsă de umăr hârâi, iar el și-o apropie de ureche pentru a distinge ce i se comunica prin hărmălaia de pe holul acela aglomerat.

— Dumnezeule! exclamă el și o luă la fugă către ușa de la intrare.

Blackwood se uită la Odessa și amândoi se luară pe urmele polițistului, trecând pe lângă ambulanța avariată, prin parcarea spitalului, către stradă. Chiar atunci văzură o mașină de poliție ieșind din parcare și virând brusc într-un SUV care circula regulamentar, izbindu-l cu forță. SUV-ul intră într-un camion poștal parcat, apoi ricoșă pe strada cu două benzi de circulație – unde fu izbit de un alt vehicul, al cărui șofer nu frânase la timp. Mașina poliției evită blocajul strecurându-se printre vehicule, cu sirena și luminile de pe capotă pornite.

Câțiva polițiști se grăbiră la locul accidentului, pentru a ajuta victimele. Alții, printre care și polițistul din holul spitalului, săriră în mașini și porniră în urmărire, fiind evident că mașina de poliție care cauzase toată această nebunie fusese furată. Între timp, ambuteiajul blocase complet ambele benzi.

Blackwood și Odessa ieșiră în stradă și văzură cum mașina furată se îndepărtează, făcând slalom printre vehicule.

— Trebuie să-l urmărim! spuse Blackwood.

Chiar atunci Rolls-Royce-ul negru își făcu apariția dintr-o stradă laterală, dincolo de ambuteiaj.

— Bravo, Lusk! exclamă Blackwood.

Odessa alergă cu el la Phantomul care îi aștepta cu motorul pornit. Săriră pe bancheta din spate, iar domnul Lusk demară înainte ca ei să apuce să închidă portierele.

— Șoferul acelei mașini de poliție… începu domnul Lusk să spună.

— Da, îl întrerupse Blackwood, este agentul Solomon.

— Ochii lui… nu păreau în regulă, adăugă domnul Lusk.

— Prinde-l din urmă, îl zori Blackwood. Nu-l lăsa să ne scape.

Motorul Phantomului începu să duduie. Mașina de poliție mergea cu viteză mare, însă luminile de pe capotă și zgomotul sirenei o făceau ușor de urmărit – același lucru se putea spune și despre mașinile pe care le depășea și care fie se dăduseră la o parte, fie fuseseră împinse în afara carosabilului.

Goniră prin Jackson Heights, trecând pe lângă numeroase accidente și ocolind mai multe mașini tamponate. Din când în când vedeau în față luminile albastre, însă distanța dintre cele două vehicule nu se micșora.

Blackwood se uita înainte, concentrat, însă liniștit. Cum Odessa era tulburată de ceea ce i se întâmplase lui Solomon, atitudinea lui Blackwood o călca pe nervi. Dar furia aceasta îi limpezi dintr-odată gândurile.

— Sufletul gol nu a venit pentru Solomon, spuse ea. A venit după dumneavoastră. Se folosește de el, știați asta.

— Zău? se miră Blackwood.

— Știați că e vulnerabil.

Blackwood își întoarse capul către ea, însă n-o privi.

— Am bănuit și eu asta, recunoscu el. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva… până când l-am văzut în patul acela de spital.

— Totul e făcut să vă provoace. Focurile trase de Peters, crimele în serie din Long Island… nu există niciun tipar care să le definească. Au fost comise doar ca să vă atragă… Și asta din cauza mea și a scrisorii mele.

Blackwood se uită în sfârșit în ochii ei. Nu zise nimic, însă privirea lui părea să-i spună „ai dreptate".

— Ați observat asta din prima clipă, știați că Sufletul gol își dorea o confruntare… nu v-a păsat că în tot acest timp cineva ar fi putut avea de suferit. Până și Solomon… un muribund vă conduce acum către *întâlnire.* V-ați dorit să fie preluat de entitatea aceea.

— Nu fiți ridicolă.

— Însă nu aveți nicio problemă cu asta, câtă vreme veți ajunge unde vă doriți. La al patrulea Suflet gol, pentru camera trofeelor.

— Mi se pare pur și simplu uluitor să constat cât de mult puteți simplifica lucrurile, spuse Blackwood. Nu ați învățat nimic din toată această experiență? Sau țineți neapărat să găsiți un vinovat?

— Am învățat o mulțime de lucruri, răspunse Odessa. Solomon a încercat să mă avertizeze, spunea că nimeni și nimic nu vă stă în cale. El a prevăzut ce urma să se întâmple, însă era prea slăbit ca să poată face ceva. Ei bine, nu am de gând să-l las să devină victima unei entități afurisite. Trebuie să-l salvați. Nu-l puteți lăsa să moară așa.

— *Presupuneți că aș avea de ales.*

Furia întipărită pe chipul lui era ceva cu totul neașteptat. Odessa rămase tăcută, însă continuă să-l privească, întrebându-se cu ce fel de monstru ajunsese să se întovărășească.

Phantomul viră brusc, ocolind locul unui accident frontal, în urma căruia motorul unuia dintre vehiculele implicate luase foc.

— Se îndreaptă către podul Queensboro! îi anunță domnul Lusk.

Urmăriră mașina de poliție cu sirena pornită cel puțin încă un cvartal, ajungând pe artera de circulație superioară a podului cu

două niveluri. În fața lor, lumina albastră a girofarurilor se răsucea nebunește. Phantomul se strecură printre mașini, traversând East River peste insula Roosevelt, către Manhattan.

Odessa se prinse cu mâinile de banchetă, lipindu-și umărul de marginea portierei când mașina lor ieși de pe pod pe Second Avenue și continuă să înainteze către vest. Apoi viră brusc la stânga, îndreptându-se spre sud, pe Third Avenue, și luând-o pe contrasens.

Continuară așa, pe toate cele cinci benzi de circulație, trecând pe lângă dezastrele produse de vehiculul pe care-l urmăreau. După alte câteva intersecții, mașina de poliție tăie calea unui tir, virând brusc pe 46th sau 45th Street. Domnul Lusk trase cu putere de volan ca să evite tirul care tocmai începuse să ocupe, în diagonală, întreaga intersecție. Când Phantomul reuși să-și reia cursa, luminile mașinii de poliție nu se mai zăreau nicăieri, cu toate că distrugerile provocate de aceasta erau ușor de observat.

Phantomul viră la stânga, apoi frână brusc. Odessa, care văzuse din nou luminile acelea albastre, nu înțelegea de ce opriseră. Apoi observă mașina de poliție cu portierele și aripile din spate îndoite după multiplele impacturi. De asemenea, masca motorului era ruptă, iar din capotă ieșea fum. Inițial Odessa crezu că mașina pur și simplu se stricase, însă cineva oprise luminile de avertizare și sirena.

Sufletul gol ajunsese la destinație.

Blackwood ieși imediat din Rolls-Royce, urmat de Odessa, care încerca să se orienteze în spațiu. Recunoscu o porțiune a gării Grand Central, pentru că îi era familiar felul în care această clădire întrerupea rețeaua de străzi paralele a Manhattanului. Clădirea cu douăzeci de etaje de alături era într-un proces de renovare substanțială, fiind acoperită cu schele și cu plase de protecție. Totuși, în momentul acela părea abandonată. Nu se vedeau lumini la etajele superioare, nu era niciun muncitor. Un panou prins de gard îi avertiza pe eventualii curioși că intrarea este interzisă, citând o

decizie a primăriei newyorkeze prin care lucrările de renovare se sistau.

— Ce este locul acesta? întrebă Blackwood.

— Poate că au rămas fără bani, răspunse Odessa, privind fațada placată cu gresie.

Deodată, faptul că în apropiere se afla Grand Central Station o făcu pe Odessa să-și aducă aminte de ceva.

— Stați așa, spuse ea. E unul dintre acele cămine studențești pe care intenționau să-l transforme într-un hotel mare, însă au fost nevoiți să oprească proiectul. S-a dat la știri în urmă cu vreo lună – s-a descoperit ceva important, apoi a urmat un scandal. Săpaseră în subsolul căminului vreo nouă metri când au găsit niște rămășițe vechi de mai multe secole. Era un cimitir pentru sclavi.

Hugo Blackwood se răsuci către Odessa cu o privire uimită.

— Sclavi?

— Au fost nevoiți să oprească lucrările. Acum sunt deschise o mulțime de procese. Încearcă să decidă dacă ar trebui să mute osemintele într-un alt loc și să pună un fel de placă memorială, ori dacă restaurarea clădirii ar trebui sistată definitiv.

Blackwood continua să o fixeze cu privirea. Informația pe care tocmai i-o furnizase avea pentru el o însemnătate aparte.

— Ce e? făcu ea.

Blackwood își regăsi calmul… dacă și-l pierduse vreo clipă.

— Magie neagră, rosti el printre dinți.

Își scoase trusa de scule din haină, desfăcând-o cu o grabă neobișnuită.

— Domnule Lusk?

Odessa se întoarse spre domnul Lusk, care rămăsese la volanul Phantomului al cărui motor continua să toarcă. Bărbatul formă un număr pe telefonul mobil, spunând:

— O să-i transmit coordonatele.

— Cui? întrebă Odessa, nedumerită. Cui îi transmiteți coordonatele – sau către ce? i se adresă ea lui Blackwood, dar când se întoarse, constată că se făcuse nevăzut.

Odessa auzi cum gardul de siguranță se zgâlțâie, dându-și seama că Blackwood tocmai îl escaladase, sărind în partea cealaltă. Supărată că fusese lăsată în urmă, găsi un stâlp de susținere și începu să se cațăre pe el. Două rânduri de sârmă ghimpată înclinate protejau locul de intruși. Înainte de a le escalada, se asigură că telefonul mobil îi stă bine în buzunar. Reuși să ajungă în partea cealaltă sfâșiindu-și doar un pic mâneca hainei, fără să se rănească.

După ce ateriză, traversă grăbită o curte interioară plină cu asfalt sfărâmat, strecurându-se apoi pe sub prelata din plastic care se înfoia în bătaia vântului domol. Pe ușa clădirii era un alt anunț cu intrarea interzisă, însă uneia dintre ferestrele din dreapta îi lipsea un geam înalt, așa că Odessa se strecură în clădire pe acolo.

Nu îl văzu pe Blackwood, însă se hotărî să nu-l strige. Începu să coboare o scară lată din piatră care se bifurca. Când ajunse jos, își scoase telefonul din buzunar și porni lanterna, căutând alte scări. Clădirile moderne din Manhattan fuseseră ridicate peste diverse construcții din secolele anterioare. Odessa știa că pe această insulă regula era următoarea: dacă săpai trei metri, ajungeai pe la începutul secolului XX și te puteai aștepta să găsești ciment turnat; dacă mai săpai vreun metru și jumătate, ajungeai în anii 1800 și puteai găsi ziduri din cărămizi și mortar, precum și piese din ceramică sau obiecte de uz casnic; la șase-opt metri adâncime ajungeai undeva în secolul al XVIII-lea.

La capătul treptelor, nici urmă de Blackwood. Cu ajutorul lanternei, Odessa descoperi o gaură în platforma temporară din lemn: era capătul unei scări. Coborî grăbită și îndreptă raza de lumină în toate direcțiile.

— Închide chestia aia.

Era glasul lui Blackwood, care se afla chiar sub ea. Odessa mai merse puțin, ajungând într-un fel de coridor pavat cu bolovani.

Blackwood își ținea o mână în dreptul ochilor.

— Eu trebuie să mă furișez, îmi sabotați vederea nocturnă.

Odessa închise lanterna telefonului, pe care îl puse la loc în buzunar. Acum nu mai vedea absolut nimic. Se bază pe Blackwood, urmându-l îndeaproape și așteptând ca ochii să i se obișnuiască cu bezna. Blackwood părea să se lase călăuzit de un fel de urmă.

— Asta are vreo legătură cu furturile din morminte? întrebă Odessa cu glas scăzut.

— Mormintele sclavilor reprezintă un teritoriu sacru, spuse Blackwood, așa cum sunt toate locurile în care s-a pătimit crunt. Spiritele inocente sunt depozitarele suferințelor rămase vreme de secole într-un fel de purgatoriu. Dacă ar fi exploatate și eliberate în oraș, s-ar putea transforma într-o puternică forță malefică.

După câteva utilaje de excavat, Blackwood descoperi o coloană din piatră. Ochii Odessei se adaptaseră suficient ca să poată distinge un tipar geometric cioplit pe ea. Nu era un indicator de direcție, ci un sigiliu.

Blackwood se opri, privind înainte. Bâigui ca pentru sine câteva cuvinte în latină, iar Odessa își dădu seama că era un alt descântec menit să alunge duhurile rele. Când îl încheie, britanicul se întoarse către ea.

— Ar fi bine să plecați.

— Poftim? se miră ea.

— N-ar trebui să mergeți mai departe.

— Adică m-ați lăsat să vin până aici ca să-mi spuneți că trebuie să plec?

— Nu puteți face nimic în locul acesta. Singurul lucru posibil, în ce vă privește, este să fiți folosită împotriva mea.

— *Împotriva*…?! exclamă Odessa privindu-l pe Blackwood cum scrutează întunericul. Veți avea nevoie de ajutor… cu Solomon.

În clipa aceea Odessa își dădu seama care era temerea lui Blackwood.

— Mă trimiteți afară pentru că vă gândiți la ce a pățit el?

Blackwood nu-i răspunse.

— Uite ce e, e adevărat că habar n-am ce aș putea face aici. Tot ce știu este că nu-i putem permite acestui Suflet gol să vă atace. Dacă va sări în trupul unei ființe nemuritoare… sau cel puțin al unei persoane care nu poate fi mutilată, ucisă, distrusă… ar putea face ravagii la nesfârșit. Și asta după ce le va fi eliberat în lumea largă și pe celelalte trei Suflete goale. Ați fi gazda ideală pentru una dintre aceste ființe.

— Iată motivul pentru care nu pot permite să se întâmple, răspunse Blackwood.

— Dar știți că este o cursă.

— Da.

— Și atunci de ce intrați în ea? se miră Odessa. Ca să nu mai zic că inițial ați făcut-o de unul singur.

— Mai există o prezență aici, spuse Blackwood. Încă o entitate malefică. Una cu care trebuie să mă confrunt. Un adversar cu care m-am mai întâlnit de nenumărate ori.

Odessa îl privi uimită.

— Două entități? Cine?

Blackwood își îndreptă haina.

— Soția mea, răspunse el și începu să înainteze prin coridorul subteran cufundat în beznă.

Odessa rămase pe loc, surprinsă de răspunsul lui și neștiind ce să facă mai departe. Blackwood avea dreptate: în situația dată, ea nu avea prea multe de oferit. Nu se putea măsura cu o ființă nepământeană, însă ideea lui de a se aventura acolo de unul singur i se părea cu totul nesăbuită.

Deodată auzi o voce cunoscută strigând-o:

— Odessa.

Hugo Blackwood înaintă de-a lungul coridorului scund, simțind cum acesta cotește către o încăpere care părea să fie anticamera uneia

mai spațioase și mai aerisite. Auzi o incantație în spaniola Caraibilor, glasul femeii fiind amplificat de vastitatea vechii incinte, preschimbându-se într-un fel de zumzet hipnotizant. O strălucire slabă, violacee, se distingea prin firele de praf și funingine care pluteau prin aer.

Blackwood auzi apoi un mârâit ascuțit și clămpănitul unor fălci. Zgomotul făcut de labele unor animale strecurându-se grăbite prin apropiere. Nu-și putea da seama din ce direcție veneau. Își imagina niște bestii uriașe, deoarece toate acele sunete amplificate sugerau prezența unui monstru mai mare decât încăperea însăși – o imposibilitate.

Animalele încetiniră și își făcură apariția de după un colț: doi pitbulli ale căror fețe schimonosite le trădau ferocitatea; ființe posedate, malefice. Blackwood își aminti de locuința proprietarei magazinului botanic, unde jefuitorul de morminte le spusese că ambii lor pitbulli fugiseră.

Iată unde anume fugiseră. Blackwood știa că proprietara lor e prin preajmă.

Cei doi câini se apropiară, două trupuri musculoase, cu piepturi vânjoase. De pe colții rânjiți li se prelingeau bale cleioase.

Blackwood întinse o palmă în față, rostind în șoaptă un descântec de respingere. Se uită apoi drept în ochii câinilor și, pe măsură ce el își rotea palma, de parcă ar fi ajustat poziția unui disc mare, privirile bestiilor se îmblânzeau, buzele acoperindu-le la loc gingiile negre, iar blana zbârlită redevenindu-le netedă.

În timp ce câinii încremeniseră, vrăjiți de descântec, Blackwood extrase un flacon din trusa din piele, vărsând o picătură de lichid pe buricul degetului mijlociu de la mâna dreaptă. Se apropie de animale cu mâna întinsă, apoi unse cu grijă botul fiecărui câine, de la scobitura de deasupra nărilor și până la buza superioară.

După două-trei respirații, animalele se lăsară pe labele din spate, apoi într-o rână, cufundându-se într-un somn adânc.

Blackwood păși printre cei doi câini adormiți, trecând de colțul de unde își făcuseră apariția și intrând în încăperea dinspre care se auzea, tot mai sonoră, acea incantație. Acolo era o femeie în alb, purtând pe cap un șal alb. Locul părea să fie o criptă săpată deasupra unui sol calcaros din care se înălța continuu o ceață violacee, eterică. Vaporii luau formele celor morți demult, îngropați în locul acela, unii la o adâncime de numai un metru: patruzeci și ceva de bărbați, femei și copii. Siluetele se unduiau, fuioare de abur purpuriu înălțându-se din părul și umerii lor asemenea căldurii dintr-o bucată de carne gătită, risipindu-se apoi în aer.

Geamătul speriat al Juanitei, cea care le invocase, le făcu pe toate aceste spirite violacee să se răsucească spre Blackwood, continuând să plutească deasupra criptei.

Odessa încercă să vadă de unde venise glasul acela, temându-se ca nu cumva să fie Solomon.

— Odessa? Scumpo, eu sunt.

Odessa văzu cum tatăl ei își face apariția din întuneric, afișând un zâmbet plin de recunoștință. Purta una dintre vechile lui veste tricotate, peste o cămașă Land's End.

— Tată? rosti ea uimită.

Prezența lui într-o catacombă din centrul New Yorkului i se părea în clipa aceea cât se poate de firească. Ba chiar avu darul să o liniștească.

— De unde ai apărut?

Bărbatul se opri la câțiva pași de ea, zâmbindu-i evaziv.

— De ce ai încetat să mă mai vizitezi, scumpo? întrebă el.

Odessa era copleșită de regrete, dar se bucura că avea ocazia să-i explice și să se împace.

— Am simțit că n-o mai pot face, tată, spuse ea. Îți trădaseși clienții, familia. Mă trădaseși pe mine, adăugă, sufocată de emoție.

Apoi își reveni și vorbi mai departe:

— Pe mine ți-ai găsit să mă întrebi? Ți-am luat partea. Am stat lângă tine, în banca apărării, la proces. Am garantat pentru tine în fața tuturor din oraș. Ne-ai făcut de râs pe toți, dar în special pe mine. Mi-ai frânt inima.

— Știu, spuse tatăl ei, dând din cap și făcând precaut încă un pas către ea. Știu ce am făcut. Însă tu… nu știi cât de singur mă simțeam în închisoare.

— Îmi pare rău, tată, spuse ea. Te iubesc, dar…

— Poți să mă ierți, Odessa? întrebă el, făcând încă un pas către fiica lui și întinzându-și brațele. Te rog?

Blackwood își desfăcu trusa din piele, alegând fără să se uite un flacon, cu ochii pe formele cețoase. Acestea începuseră să se apropie fără să-și miște picioarele, pluteau asemenea unor fuioare de fum împinse de un vânt ușor. Cea care le pusese în mișcare fusese Juanita; se aștepta ca Blackwood să se opună asaltului, să-l respingă – pentru ca lupta să-l epuizeze.

Blackwood însă nu pregătise niciun descântec de alungare a spiritelor rele. Deschise capacul flaconului din sticlă verde și își turnă în fiecare palmă, cu dărnicie, niște tinctură de petale albe de trandafir, după care așeză flaconul la locul lui și puse trusa înapoi în buzunarul hainei.

Frecându-și degetele și rostind descântecul în limba enohiană originală, Blackwood își întinse mâinile și își desfăcu palmele în direcția spiritelor sclavilor. Un abur fin, auriu, începu să se reverse din palmele lui, formând un nimb de lumină de culoarea mierii în jurul trupului său. Spiritele sclavilor se mișcau mai repede acum și își lăsaseră capetele în jos, pregătindu-se de atac.

Trupul lui Blackwood se pietrifica în timp ce le absorbea durerea comună, teama, amărăciunea, neliniștea. Le asimila energia, atrăgând agonia lor în propria inimă.

Simțea cum Juanita, cea care le invocase, acum le manipula, umplându-le cu întunecime, împingându-le să devină malefice.

Blackwood nu putea să le vindece spiritele. Nu putea decât să comunice cu ele, vorbind direct cu sufletele lor.

În timpul vieții ați fost exploatați. Trebuie să împiedicați răul să vă exploateze încă o dată.

Odessa își simțea ochii plini de lacrimi. Voia să-și ierte tatăl. Dintotdeauna voise.

Doar că nu putea s-o facă. Unele fapte, în special cele care te afectează personal, emoțional, nu pot fi iertate.

— Tată, spuse ea. Eu… nu pot…

Expresia de pe chipul lui deveni, din imploratoare, dezamăgită… apoi furioasă.

În clipa următoare, în fața ei nu mai era tatăl, ci Earl Solomon. Acesta îi trase un dos de palmă atât de rapid și de violent, încât Odessa făcu doi pași împleticiți în spate și căzu.

Năucă, înălță ochii, simțind cum o doare falca și îi țiuie urechile. Îl căută cu privirea pe tatăl ei până își dădu seama ce se întâmplase de fapt – de parcă tocmai i s-ar fi luat un văl de pe ochi.

Earl Solomon, în halatul de spital și ciorapii groși, se repezi la ea, cu fața contorsionată de un rânjet sinistru și o vigoare nefirească pentru un om atât de bolnav. Agentul făcu un salt, încercând să aterizeze pe gâtul Odessei, ca să i-l zdrobească.

Odessa se rostogoli în ultima clipă, iar Solomon se prăbuși peste ea, începând să o lovească cu pumnii în rinichi și în coaste. La început se apără cu mâinile, însă Solomon părea neobosit. Odessa își dădu seama că, dacă l-ar fi lăsat, ar fi omorât-o în bătaie.

Reuși să se smucească, descotorosindu-se și îndepărtându-se de el. Cum acela părea Earl Solomon, un bărbat pe care îl respecta și îl simpatiza, Odessa reuși să rostească implorator doar un „Nu!”.

Numai că în fața ei *nu* era Earl Solomon.

Sufletul gol sări în picioare și se repezi la ea ca un animal de pradă, agitându-și cu sălbăticie brațele deasupra capului. Odessa rămase ușor ghemuită, folosindu-și greutatea pentru a se feri din calea lui. Cu un zgomot sec, Sufletul gol căzu lat.

Odessa se trezi că plânge de furie și disperare.

— Nu, repetă ea, implorând entitatea să se oprească, în clipa în care o văzu cum se ridică, pregătită de un nou atac. Nu mă obliga să fac asta! spuse ea, însă Sufletul gol o ignoră.

Cum de data aceasta Odessa nu avusese timp să facă un pas lateral, trupurile lor se izbiră și amândoi căzură la pământ.

— *Oprește-te!* zbieră ea.

Sufletul gol nu avea de gând s-o asculte, Odessa își dădea seama de asta. Era, în același timp, un câine turbat, un psihopat și un Terminator. În clipa aceea, Odessa văzu grămada de unelte și scânduri din spatele atacatorului.

Agitându-și membrele prin aer, Sufletul gol se năpusti asupra ei și o prinse cu degetele de față, afundându-și adânc unghiile în obrazul și în tâmpla Odessei, încercând s-o orbească. Ea îl lăsă s-o răsucească, apoi îl lovi cu genunchiul, eliberându-se. Imediat făcu doi-trei pași nesiguri în spate, aterizând pe grămada de scânduri.

Începu să bâjbâie în căutarea unei unelte care i-ar fi putut folosi ca armă, incapabilă să-și desprindă privirea de silueta Sufletului gol. În cele din urmă reuși să apuce coada unui ciocan. Se ridică în genunchi chiar când Sufletul gol se apropia din nou, reușind să-i smulgă ciocanul. Odessa se lăsă pe spate, în încercarea de a ajunge la cutia cu scule, în vreme ce Sufletul gol se străduia să ajungă la ea. În cele din urmă, ea simți între degete forma familiară, ovală, a unui mâner din lemn.

Sufletul gol o rostogoli, arătându-și dinții și încercând s-o muște de obraz. Își mișca fălcile ca un câine turbat, în timp ce Odessa îl ținea la distanță cu antebrațul stâng pe care reușise să-l bage sub

bărbia bestiei, însă fără prea mare succes, căci aceasta se apropia tot mai mult de fața ei.

Odessa reuși să spună „Doamne, iartă-mă! Solomon, iartă-mă…”.

În clipa următoare înfipse cu mâna dreaptă partea metalică a uneltei în ceafa Sufletului gol, trăgând în jos de mâner. Cu toată puterea de care era în stare, străpunse mușchiul părții de sus a gâtului, ajungând la creierul atacatorului.

Ochii Sufletului gol se măriră, limba îi ieși umflată din gură, atârnând la numai câțiva centimetri de fața ei. Cu un țipăt, Odessa se încordă și reuși să se descotorosească de atacator, apoi se târî departe de trupul acela cuprins de convulsii.

Odessa îi urmări agonia cu milă și ușurare. O dureau fața, șoldul și rinichii. Se trânti o vreme pe pardoseala din piatră, gâfâind și încercând să-și recapete răsuflarea.

Reuși să se ridice în capul oaselor, apoi în picioare. În întunericul acela straniu, Odessa zări silueta nemișcată a entității.

Privind-o, un fel de vălurire se ridică din aceasta, ca un joc al umbrelor. Un iz de fludor topit îi invadă nările înainte ca Odessa să-și aducă aminte de Sufletele goale. Își puse ambele brațe scut în dreptul feței, făcând câțiva pași înapoi, însă imediat simți un spasm; trupul i se încordă, spinarea i se arcui, iar capul i se lăsă pe spate. O durere înfiorătoare îi străbătu corpul, apoi mușchii încetară să-i mai tremure, în timp ce membrele și mintea i se relaxară.

Trupul și sufletul lui Blackwood erau răvășite de agonia spiritelor reînviate ale sclavilor. Faptul că nu li se opusese, îmbrățișându-le suferința, anihilase intenția ostilă a vrăjitoarei.

Juanita, preoteasa *mayombero,* se înfurie. În timp ce se lupta ca să recapete controlul asupra fantomelor, ființa întunecată care o poseda își făcu apariția, din trupul ei ivindu-se silueta Orleannei Blackwood – păr negru, veșmânt alb –, o proiecție spectrală. Hugo Blackwood rămase față-n față cu iubirea lui demult pierdută, ochii ei întunecați,

fioroși, sfredelindu-l. Lupta pentru atragerea spiritelor trezite ale sclavilor.

Blackwood le permisese să-l învăluie, iar acum își simțea propriul spirit mai puternic, dar trupul i se vlăguise.

— *Întoarce-te,* imploră el. *Întoarce-te.*

Când prezențele acelea cețoase, violacee, începură să se miște din nou prin încăpere, Blackwood simți cum trupul îi e cuprins de un tremurat.

Imaginea fantomatică a soției lui scoase un țipăt înfiorător.

— *Lasă-i să doarmă!* îi ordonă Blackwood. *Lasă-i în pace.*

Doar că ea nu avea de gând s-o facă. Se luptă cu spiritele morților într-o ultimă încercare de a-și manifesta natura răzbunătoare, dorindu-și energia puternică a suferinței lor imemoriale numai pentru ea.

Ceața aceea violacee pluti către ea, potopind-o, colorându-i cămașa de noapte într-o nuanță purpurie care se întunecă, devenind în cele din urmă neagră. Ceața se îngroșă, sufocantă, trăgând-o pe fantomatica femeie în pământul acela vechi.

Genunchii lui Blackwood cedară și el se prăbuși într-o rână, privind vlăguit cum ultimul fuior de ceață uleioasă se retrage în pământ.

Blackwood își regăsi echilibrul, reușind să se ridice din nou în picioare. Trupul lui era ca un stup din care tocmai zburaseră o mie de albine furioase, însă grota aceea subterană redevenise liniștită.

— *Dragul meu.*

Glasul care tocmai rostise aceste cuvinte îl făcu pe Blackwood să încremenească. De-a lungul ultimilor 450 de ani, puține lucruri îl făcuseră să simtă că i se zbârlește părul de pe ceafă – însă vocea ei îi provocă instantaneu această reacție. Tremurând, Blackwood se răsuci, îndreptându-se către cealaltă parte a catacombei, opusă cimitirului subteran.

Din întuneric își făcu apariția Orleanna Blackwood. De data aceasta nu sub forma unui demon sau a unui spirit malefic, ci așa cum fusese ea de-a lungul căsniciei.

Ochii îi erau vii și o cămașă de noapte din borangic i se unduia în jurul corpului.

— Orleanna, șopti Hugo Blackwood.

— M-ai salvat, spuse ea.

Zâmbetul îi era plin de beatitudine, brațele deschise, așteptând ca el să i se repeadă la piept.

— *În sfârșit, iubirea mea, putem fi din nou împreună.*

— Iubirea mea cea mare, spuse Blackwood, aproape suspinând.

— *Ia-mă, îmbrățișează-mă, să fim una din nou.*

— Da, draga mea, răspunse Blackwood. Da, dar lasă-mă… permite-mi să mă uit la tine.

Soția lui cea tânără și sănătoasă. Era pur și simplu răpitoare.

— Oferă-mi acest moment, iubita mea.

Orleanna încercă să-i împlinească dorința. Își lăsă ușor umerii în jos, zâmbitoare – o întruchipare a frumuseții, a sănătății și a fericirii.

— *Ah, Hugo,* spuse ea, incapabilă să se abțină. *Trebuie să fim împreună. Ia-mă. Nu mai pot aștepta.*

Orleanna se repezi la el cu brațele deschise. Blackwood le deschise pe ale sale, pregătit să-și primească marea iubire, însă chiar în ultimul moment o apucă de gâtul ei delicat.

O strânse cu putere, presându-i mușchii gâtului și sufocând-o. Chipul Orleannei se schimonosi de durere, cu o uriașă nedumerire.

Disperarea lui se preschimbă brusc în tristețe.

Apoi iluzia se risipi, chipul Orleannei devenind cel al agentului FBI Odessa Hardwicke.

O clipă, Blackwood fu șocat, consternat, se aștepta să-și facă apariția Earl Solomon.

În acea clipă de neatenție, Sufletul gol se smulse din strânsoarea lui Blackwood, îl apucă de mână și îl răsuci, izbindu-l de peretele de

piatră.

Blackwood simți cum îl ia cu amețeală. Odessa se repezi la el, cu ochi sălbatici. Un demon. Un Suflet gol.

Se apropie cu o viteză neașteptată, înșfăcându-l și aruncându-l cât colo, cu forța unei harpii. Blackwood se rostogoli, izbindu-se de bordura de piatră care împrejmuia mormintele. Sufletul gol se repezi din nou la el, cu gura deschisă și agitându-și brațele prin aer. Din poziția în care se afla, Blackwood îl lovi tare cu un picior, apoi, cu celălalt picior îl împinse mai încolo.

Se ridică energic, scoase din buzunarul hainei trusa din piele, o desfăcu și alese unul dintre instrumente, un pumnal de oțel cu lama îngustă. Avea de gând să-l extragă pe acel Suflet gol din Odessa și să-l țină pe loc cu un descântec, până i-ar fi sărit cineva în ajutor. Sufletul gol îl lovi lateral, amândoi prăvălindu-se la pământ, iar trusa îi căzu lui Blackwood din mână. Britanicul ajunse cu fața în jos, dar se rostogoli la timp ca să-l prindă pe Sufletul gol, care se aruncase peste el.

Cu o mână îl apucă de gât, în cealaltă ținea pumnalul.

Sufletul gol îi lovea cu sălbăticie fața și pieptul, izbiturile devenind tot mai slabe, pe măsură ce Blackwood îl strângea mai tare de gât. Entitatea privi cum lama de oțel se înalță în aer, Blackwood ținând pumnalul îndreptat către ceafa ei.

— Îmi pare rău, agent Hardwicke.

Spunând asta, Blackwood atinse cu lama pumnalului baza craniului ei, pregătit să-l înfigă. Doar că ezită. Apoi i se năzări ceva: chipul Odessei tocmai se preschimbase din nou într-al Orleannei. Această viziune, își dădu el seama, nu era opera Sufletului gol, ci avea o anumită însemnătate pentru Blackwood.

Dar și de data aceasta ezitarea îl costă. Sufletul gol îl izbi cu capul de piatră, eliberându-se din strânsoare, apoi îl izbi din nou, amețindu-l. Brusc, îi apucă lui Blackwood mâna în care ținea

pumnalul, răsucindu-l către sine și, cu un rânjet dement, îndreptă lama către propriul gâtlej.

Blackwood îl prinse de încheietură, însă forța Sufletului gol era considerabilă, în vreme ce britanicul se simțea slăbit după tot acest duel. Când lama se apropia de gâtul Odessei Hardwicke, Blackwood simți cum mâna îi tremură tot mai tare.

Își dădea seama că n-o va putea ajuta.

În criptă se stârni un curent dinspre catacombă, o pală de aer care părea produsă de fâlfâitul unor aripi uriașe. Două mâini vânjoase îl înșfăcară pe Sufletul gol, trăgându-l de pe Blackwood și smulgându-i pumnalul.

Joachim, artistul tatuator și temnicerul Sufletelor goale, privi cum entitatea se chircește, încă având privirea aceea dementă, gata de atac.

Deodată, Joachim își umflă pieptul. Cămașa i se rupse la spate și din spinare i se ivi o pereche de aripi lungi, aidoma celor mai frumoase aripi de fluture. Sufletul gol încremeni, renunțând la atac. Joachim făcu un salt către el, apucându-l de gâtlej și retrăgându-și aripile.

Într-o clipită, reuși să-l răsucească pe Sufletul gol, punându-i o mână sub bărbie, iar pe cealaltă în creștet, încercând să-i rupă gâtul.

— Nu! strigă Blackwood.

Joachim ridică privirea, surprins. Blackwood își culese trusa din piele de jos și se apropie de Sufletul gol, care continua să se zvârcolească. Britanicul privi dincolo de căutătura lui feroce, încercând să distingă ochii Odessei Hardwicke.

Joachim ținu entitatea strâns, luându-și mâna de pe creștetul ei. Blackwood intonă incantația, cu ambele palme pe tâmplele Sufletului gol. Mâinile începuseră să-i tremure, în timp ce Sufletul gol continua să se zbată în strânsoarea lui Joachim.

Trupul îi era cuprins de spasme. Când își retrase mâinile, imaginea capului Sufletului gol își făcu apariția între ei, de parcă

Blackwood ar fi tras-o afară. Gura mare a entității scoase un urlet care putea însemna durere, împotrivire, însă Blackwood nu-și permitea să-i dea drumul. Simți că nu mai poate ține prea mult capul acelei ființe oribile, până când… Sufletul gol ieși din trupul Odessei Hardwicke. Blackwood făcu doi pași clătinați în spate, ținând spiritul acela oribil, care continua să urle.

Joachim îi dădu drumul Odessei, lăsându-i trupul jos. Îl apucă pe Sufletul gol din mâinile lui Blackwood, prinzând de gât scârboșenia aceea care continua să scâncească.

Blackwood se apropie de Odessa, îngenunche în fața ei și îi dădu părul la o parte de pe față. Pielea ei era rece ca a unui cadavru, însă pleoapele îi tremurau, iar buzele i se mișcau.

Își revenea. Blackwood o ajută să se ridice în capul oaselor. Odessa îl privi năucă, mirată că britanicul se bucura atât de mult s-o vadă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu limba amorțită și un gust ciudat, de cenușă, în gură.

— Păi… ați leșinat, răspunse Blackwood.

Odessa îl observă apoi pe Joachim, artistul tatuator, cu cămașa sfâșiată și ținând cu mâinile un Suflet gol zbârcit, bătrân, fața-gură a acestuia scoțând încontinuu niște gemete sinistre.

Apoi își aminti: Earl Solomon. Întinse o mână spre Blackwood, apucându-l de umăr:

— Solomon.

Blackwood o ajută să străbată catacomba și ajunseră în încăperea mai mică. Acolo zăcea Solomon, cu mânerul oval din lemn al uneltei ieșindu-i din ceafă.

Odessa își acoperi gura cu mâna, îngrozită de ce făcuse. Blackwood se lăsă într-un genunchi lângă Solomon, privindu-i trupul ghemuit.

— Uită-te o clipă în altă parte, îi spuse Odessei, care îl ascultă.

Britanicul scoase unealta, aruncând-o, apoi îndreptă corpul lui Solomon, aranjându-i halatul și întinzându-i mâinile pe lângă corp, cum făcuse cândva și cu Vernon Jamus, într-un alt cimitir pentru sclavi.

Între timp, Odessa se întorsese din nou către ei, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

Blackwood își deschise trusa.

— Am de gând să-i eliberez sufletul, spuse el și începu să oficieze un fel de ritual funerar menit să-l curețe și să-l pregătească pe Solomon pentru cele veșnice.

Odessa nu se arătă interesată de ritual; se lăsă în voia lacrimilor. Într-un târziu, Blackwood se ridică în picioare, epuizat.

Ea îl susținu, ajutându-l să-și regăsească echilibrul. Blackwood îi mulțumi cu un gest, punându-și apoi ustensilele înapoi în trusă.

Odessei nu-i venea să creadă că se ajunsese la așa ceva. Jelind, își aminti scena în care Sufletul-gol-sub-forma-lui-Solomon se zvârcolise scurt și murise.

Emanația aceea. Ceva ieșise din el, plutise prin aer ca atunci când murise Walt Leppo.

— Stați așa, spuse ea, uitându-se în jur. Cum am ajuns aici, în criptă?

Blackwood nu-i răspunse, însă Odessa simțea că ceva nu era în regulă.

Joachim apăru ținându-l ferm pe Sufletul gol. Se opri lângă ei, aruncând o privire către trupul lui Earl Solomon.

— Trebuie să-l duc în Providence înainte să se mai întâmple ceva. Acolo poate să se întâlnească cu ceilalți trei. Ai reușit, Hugo.

Blackwood dădu mâhnit din cap.

— Ai ajuns la țanc.

— Păi, e ceva drum din Providence. Și dumneata te-ai descurcat de minune, agent Hardwicke.

— A, dar eu nu… încercă Odessa să răspundă, însă nu reuși să-și termine propoziția.

Înainte ca Joachim să dispară în beznă cu Sufletul gol, Odessei i se năzări că pe spatele lat al artistului tatuator trona o pereche de aripi de înger, superb colorate.

Apoi încercă să-și aducă aminte cum ajunsese în criptă. Se uita la cimitirul vechi de secole, când Blackwood se apropie de ea.

— La începutul secolului al XVIII-lea, această insulă-port găzduia una dintre cele mai mari comunități de proprietari de sclavi din colonii. Sclavii din Africa și din Caraibe reprezentau un sfert din forța de lucru a New Yorkului, spuse el.

— Incredibil, spuse Odessa.

— Dacă greșelile trecutului nu sunt analizate și discutate cu onestitate, spirite întunecate vor năvăli prin rana rămasă nevindecată. E valabil atât pentru orașele mari sau mici, cât și pentru oameni.

Odessa își aminti imaginea tatălui ei, însă și altceva îi reveni în memorie.

— Cât eram leșinată, spuse ea străduindu-se să-și aducă aminte cât mai bine, am avut un vis. Cu o femeie.

Brusc interesat, Blackwood se întoarse către ea.

— Povestiți-mi.

Odessa se concentră.

— Avea părul negru, ochii tot negri și purta o cămașă de noapte albă…

— Da?! exclamă Blackwood entuziasmat.

— Voia să mă ajute să mă trezesc. Cred că ea m-a trimis înapoi. Sună aiurea ce spun?

Blackwood nu răspunse, părea să fi căzut pe gânduri.

— Mi-ați pomenit de soția dumneavoastră, spuse Odessa.

Blackwood își reveni din reverie.

— Spiritul invadator mi s-a relevat sub înfățișarea ei. Soția mea este captivă în infern, așteptându-mă să o salvez. Dacă aș reuși să-mi duc sarcina până la capăt, salvând de îndeajuns de multe ori lumea aceasta de forțele întunecate, aș putea s-o eliberez de acolo.

Atunci Odessa înțelese: în încercarea de a o salva, Hugo Blackwood ucisese proiecții ale prea-iubitei soții timp de patru secole și jumătate. Așa ajunsese o ființă impenetrabilă.

Pe Odessa o durea tot corpul. Pe lângă tăieturile și vânătăile căpătate, pe lângă durerea din maxilar, mai simțea ceva. Se întinse să-și atingă ceafa și simți acolo ceva ciudat, chiar sub linia părului.

O venă umflată care acum se retrăgea, însă în timp ce o pipăia, Odessa își aminti…

Un sigiliu. Semnul Sufletelor goale.

Se uită la Blackwood și își dădu seama că el știa că ea știa.

Făcu un salt în spate, cu mâinile în piept, îngrețoșată că fusese locuită de creatura aceea dezgustătoare.

— Dumnezeule mare! exclamă ea. Chestia aia a fost în mine?

Blackwood nu zise nici da, nici nu.

— Și ce am făcut, ce m-a pus să fac? întrebă ea, observând haina murdară, cu un nasture lipsă, a lui Blackwood. V-am atacat?

— M-ați atacat, recunoscu el.

— Dar stați așa… N-ați spus că singura cale de a elibera un corp de una dintre chestiile acelea este să ucizi gazda? Asta înseamnă că m-ați salvat.

Odessa nu mai știa ce să creadă.

— De ce ați făcut-o?

Blackwood îi aruncă o privire piezișă, de parcă nu ar fi știut ce să-i răspundă.

— Chiar așa, spuse el într-un târziu. De ce am făcut-o?

Ancheta FBI deschisă pe numele Odessei nu s-a finalizat vreodată.

Biroul de Responsabilitate Profesională, echivalentul FBI al Anchetelor Interne din Poliție, nu a reușit să stabilească ce se întâmplase în noaptea aceea fatidică, dosarul lor bazându-se exclusiv pe mărturia fiicei lui Peters.

În ceea ce-l privește pe Walter Leppo, au considerat că acesta căzuse la datorie, familia lui primind o pensie de urmaș completă.

Deși propria mărturie o absolvise pe Odessa de orice vină, în lipsa unei audieri disciplinare, în dosarul ei persista un semn de întrebare din pricina căruia nu putea fi reabilitată oficial. I s-a înapoiat arma, dar nu i s-a mai oferit un post obișnuit. A devenit agent cu însărcinări speciale.

Toate acestea îi aminteau Odessei de neobișnuitul aranjament al lui Earl Solomon cu FBI, valabil de-a lungul întregii lui cariere. Ea nu prea agrea un astfel de aranjament și se hotărâse să demisioneze.

Linus o sfătuise să nu se pripească.

— Mai așteaptă vreo două zile și hotărăște-te după aceea ce e mai bine pentru tine, îi spusese el.

Odessa îi era recunoscătoare că-i fusese alături în tot acest timp, însă își amintea vorbele bătrânei din magazinul botanic:

El este un om bun, un om devotat. Sentimentele lui pentru tine sunt sincere. Ești singura lui mare dragoste. Doar că el nu este al tău.

Câteva zile mai târziu, când era acasă încercând să se hotărască ce va face mai departe cu viața ei, la ușa apartamentului său își făcu apariția domnul Lusk. Odessa rămase surprinsă cât de mult o entuziasma această vizită.

— Blackwood? spuse ea, bănuind despre ce putea fi vorba. Dorește să mă vadă?

— A, nu, domnișoară Hardwicke, răspunse domnul Lusk în stilul său teatral. Am venit cu o problemă de natură legală.

Odessa dădu din umeri.

— Despre ce e vorba?

— Despre averea lui Earl Solomon, spuse domnul Lusk întinzându-i Odessei un teanc de hârtii prinse cu o agrafă de birou mare. Ați fost numită executoarea lui testamentară.

— Dar eu niciodată nu am…

Odessa începu să răsfoiască paginile dosarului.

— Nu am acceptat niciodată să fac asta.

— Oricum e varianta cea mai convenabilă, dat fiind că sunteți singura beneficiară.

Și domnul Lusk îi mai întinse un teanc de hârtii. Odessa era șocată.

— Proprietatea lui? se miră ea, ajungând la ultima pagină a testamentului, semnată de Solomon cu o mână tremurătoare și datată cu câteva zile în urmă.

Bărbatul căruia ea îi curmase viața.

— Nu mi se pare în regulă.

— Iar eu vă asigur că este.

— Așadar casa lui… Vreți să spuneți că acum sunt proprietara unei case?

— De îndată ce testamentul va fi legalizat. Însă asta e mai mult o formalitate. Mult noroc, domnișoară Hardwicke! îi ură domnul Lusk, în timp ce se îndepărta pe holul blocului.

— Stați așa! strigă ea. Ce mai e cu Hugo Blackwood?

— Da? Ce să fie cu el? întrebă domnul Lusk nedumerit.

— Ăăă… nimic, cred. Spuneți-i că l-am salutat.

— Cu siguranță, așa voi face dacă îl voi vedea, răspunse domnul Lusk care, după ce-i zâmbi curtenitor Odessei, se făcu nevăzut.

În orașul Camden, statul New Jersey, Odessa descuie ușa casei lui Earl Solomon. Rămase o vreme tăcută în prag, gândindu-se la Solomon, pe care abia dacă apucase să-l cunoască, dar pe care,

paradoxal, simțea că îl cunoscuse foarte bine. Dar erau încă atâtea lucruri pe care nu le înțelegea.

După ce verifică rapid locuința, ieși să scoată corespondența din cutia poștală: broșuri, reclame și două facturi de plata cărora urma să se ocupe. Mai găsi un pachet pătrățos, învelit în hârtie și legat cu sfoară. Destinatarul era Earl Solomon, iar expeditorul, necunoscut.

Odessa se grăbi înapoi în casă și rupse hârtia. Pachetul conținea patru benzi de magnetofon Mylar etichetate astfel: NEW JERSEY 2019 / SUFLETELE GOALE.

Odessa deschise peretele-ușă din spatele debaralei înguste, intrând în camera secretă. Duse cele patru benzi la capătul rafturilor cu benzile deja catalogate și le așeză pe un raft gol.

Reveni apoi la primul raft, luând de acolo prima înregistrare: #1001 / MISSISSIPPI 1962 / VERNON JAMUS.

Puse banda în magnetofonul de pe masă și își așeză căștile vechi, confortabile, pe urechi, lăsându-se în scaunul mare, tapițat cu piele, apoi roti mica manetă în poziția PLAY.

Urmară câteva secunde de pârâituri și foșnete, apoi se auzi vocea inconfundabilă, cu accent britanic, a lui Hugo Blackwood.

EPILOG: Cutia

Wall Street este un labirint. Canioane de sticlă și oțel obturând soarele și cerul. Noaptea pare să se lase mai devreme decât în oricare alt loc din Manhattan.

Dar chiar și așa bărbatul acela sumbru, purtând un pardesiu cu poale lungi, părea să umble numai prin locuri întunecate. Se mișca lejer, umbrele pur și simplu se adunau în jurul lui, îi țineau urma, iar el le trăgea după sine în drumul către acea cutie poștală greu de observat.

Cei câțiva oameni aflați la ora aceea pe stradă îl evitau nu de teamă, nu pentru că l-ar fi recunoscut, ci dintr-un instinct sădit în cea mai primitivă zonă a creierului lor. Poate că, subliminal, aceștia vor fi observat că bărbatul nu lăsa pe trotuar nicio umbră.

Bărbatul sumbru se apropie de cutia poștală, întinzând o mână incredibil de albă către fanta acesteia și introducând un plic mic. Destinatarul lui era Hugo Blackwood și purta un sigiliu din ceară roșie reprezentând simbolul ochiului atotvăzător din care țâșnesc raze.

Acestei scrisori îi luase sute de ani să ajungă la destinație, ea prevestind SFÂRȘITUL.

Guillermo del Toro este unul dintre cei mai creativi și mai vizionari artiști ai generației sale. Și-a dovedit talentul remarcabil ca regizor, scenarist, producător și scriitor. Născut la Guadalajara, Mexic, s-a bucurat de recunoașterea mondială odată cu *Cronos,* un film horror cu accente fantastice. În 2004, a regizat și a fost coscenarist al thrillerului science-fiction *Hellboy. Labirintul lui Pan* a însemnat încă un succes internațional, filmul câștigând peste 40 de premii. În 2018, *Forma apei* a câștigat Premiul Oscar pentru Cel mai bun film.

Chuck Hogan este scenarist, producător de televiziune și autor de bestselleruri *New York Times.* Cel mai cunoscut roman al său, *Prince of Thieves,* care a câștigat în 2005 Hammett Award, a fost numit de Stephen King una dintre cele mai bune cărți ale anului și a stat la baza filmului *The Town.* Povestirile sale au apărut în antologia *The Best American Mystery Stories,* iar articolele sale au fost publicate în *Esquire* și *New York Times.*

Guillermo del Toro și Chuck Hogan au mai scris împreună trilogia *The Strain.*

GUILLERMO DEL TORO & CHUCK HOGAN

CRIME

O crimă oribilă care depășește orice imaginație. O tânără agentă FBI explorând un teritoriu periculos. Un erou care sfidează veacurile.

Viața Odessei Hardwicke este zguduită când se vede obligată să-și ucidă partenerul, pe Walt Leppo, un agent FBI decorat, care devine brusc și inexplicabil violent în timpul arestării unui criminal sângeros. Nu o neliniștește tragedia în sine, cât prezența fantomatică pe care crede că a văzut-o ridicându-se din trupul neînsuflețit al agentului.

Punând la îndoială viitorul său în FBI și propria sănătate mintală, Hardwicke acceptă o misiune minoră – aceea de a strânge bunurile din biroul newyorkez al unui agent pensionat. Ce va găsi acolo o va pune pe urmele unui personaj misterios, Hugo Blackwood, un om cu o avere uriașă, care pretinde că trăiește de secole și care fie are mințile rătăcite, fie este singurul apărător al omenirii împotriva unei teribile forțe malefice.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0992-0
9 786064 009920

TREI

{1} În jocul de golf — o bucată de brazdă smulsă în urma unei lovituri cu crosa. (N.t.)

{2} În jocul de golf — culoarul cu iarbă tunsă scurt. (N.t.)

{3} În engl. în orig., Star Chamber — tribunal englez secret care a funcționat între anii 1487 și 1641 în incinta palatului Westminster. (N.t.)

{4} PATH — *Port Authority Trans-Hudson*, linie de metrou de tranzit care leagă localitatea Newark de Manhattan, trecând pe sub râul Hudson. (N.t.)

{5} Rețea de organizații ale adepților supremației albe din Statele Unite, fondată în 1954. (N.t.)

{6} În engl. în orig., *botanica* — (în Statele Unite) magazin în care se vând ierburi de leac și alte remedii tradiționale, precum și obiecte cu caracter religios. (N.t.)

{7} Numele unei baze militare din statul american Virginia. (N.t.)

{8} În engl. în orig., *hobo marker* – în timpul Marii Depresiuni din Statele Unite, milioane de oameni aflați în căutarea unui loc de muncă (eng. *hobo*) rătăceau prin toată America și lăsau din loc în loc semne care să-i îndrume pe cei aflați în aceeași situație. (N.t.)

{9} Sectă religioasă înființată în 1955 de liderul religios Benjamin Roden. (N.t.)

{10} În engl., *boy*— aici referire la felul superior în care li se adresau (în special în statele din sudul Statelor Unite) albii bărbaților de culoare, indiferent de vârsta acestora. (N.t.)

{11} În it. în orig., Eu nu arunc cenușa… / Ci trupul și sufletul lui Abdiel… / Care să n-aibă nicicând pace… (N.t.)